

ALEVİLİK

İÇİNDEKİLER

VAHİY, TEVHİD, VAHDE, UHUVVET.....	3
İHLAS.....	5
ALEVİLİK.....	9
BEKTAŞİLİK.....	26
YUNUS EMRE.....	33
CELALEDDİN- İ RUMİ KİMDİR?.....	36
MUHYİDİN-İ ARABİNİN KÜFÜR VE ŞİRK SÖZLERİ.....	40
MAHZA ÂMİNİNİN SUÇU NEYDİ?.....	50
KÖPEK VAHŞETİNİN KÖKENİ:.....	55
MUAVİYE EHLİ SÜNNET İLİŞKİSİ.....	60
GÜZEL AHLAK VE NEZAKET GİBİSİ YOKTUR.....	62
DİYANETİN MEAL YASAKLAMASI ÜZERİNE.....	69
MABEDLERİN ESARETİNDEN VAHYİN ÖZGÜRLÜĞÜNE.....	73
TERÖR ÖRGÜTÜNDEN DAHA BETER BİR TEHLİKE.....	76
Şİİ VE SÜNNİ DÜNYASINDA DURUM.....	79
ALLAH HIÇ KİMSEYE ZULMETMEZ.....	85
DR. FARUK SALEEM'İN İLGİNÇ BİR ARAŞTIRMASI.....	89
GERÇEKTE HAC NEDİR?.....	94
GENÇLER NEDEN DEİZME VE ATEİZME KAYIYORLAR?.....	103
BİZİ BU TAVİZSİZ İNANCA SÜRÜKLEYEN NEDİR?.....	106
HANGİ ŞERİAT?.....	108
TEFEKKÜRÜN ÖNEMİ.....	117
TAKLİDİ İMAN.....	127
TASAVVUF MU BÜYÜK TEHLİKE, MEZHEPLER Mİ?.....	130
YÜZLEŞME.....	131
VAHİY YERİNE ŞEYTANLARA TABİ OLDULAR.....	136
MEZHEPLERDE KUR'AN, AKIL VE MANTIK ARAMAYIN.....	140
UYDURMA DİN VE MEZHEPLER BELASI.....	142
DOĞUMUNDAN GÜNÜMÜZE KADAR EVLİYA VE İLAHLAR İNANCI.....	145
MEZHEPLER NEDEN KÖTÜDÜR?.....	152
KURANSIZ DİN.....	157
YASALAR VE KISSALAR.....	208
GAZALİ KİMDİR?.....	213
BİR PARADOKSUN ÇÖZÜMÜ VE HAYAL KIRIKLIĞININ ONARIMI.....	216
“ANADOLU İRFANI” MASALI.....	219
AKLI KULLANMA VE ATALARIN DİNİNİ SORGULAMA.....	224
SURİYE MESELESİ.....	247

VAHİY, TEVHİD, VAHDE, UHUVVET

Vahiy olmayınca tevhid, tevhid olmayınca da ümmet içinde vahdet olmaz. Bunlar birbirine bağlı olan değerlerdir. Kur'an din ve hüküm olarak, tek başına müracaat edilecek kaynak olmadığı sürece, hiçbir zaman tevhid gerçekleşmez, tevhid gerçekleşmeyince de ümmet içinde hiç bir zaman kardeşlik ve vahdet meydana gelmeyecektir. Çünkü ümmeti birlik içinde tutacak tek şey inanç birliğidir. İnanç birliği olmayınca kardeşlik tesis edilemez.

Delil:

“Müminler ancak kardeşirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah'a karşı sorumluluk bilincine sahip olun ki size merhamet edilsin.” (Hucurat- 10)

Değer ve sevgi, bağlayıcılık ve samimiyet açısından soy ve ırk kardeşliği hiç bir zaman din ve inanç kardeşliğine ulaşamaz.

Delil:

“Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir toplumun -babaları, oğulları, kardeşleri, yahut akrabaları da olsa- Allah'a ve Resulüne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsin. İşte onların kalplerine Allah, imanı yazmış ve katından bir ruh (Kur'an) ile onları desteklemiştir. Onları içlerinden nehirler akan cennetlere sokacak, orada ebedi kalacaklardır. Allah onlardan razı olmuş, onlarda Allah'tan

razı olmuşlardır.

İşte onlar, Allah'ın tarafında olanlardır. İyi bilin ki, kurtuluşa erecek olanlar sadece Allah'ın tarafında olanlardır” (Mücadele- 22)

Dolayısıyla cami minberlerinde ve kürsülerde dile getirilen “müminler kardeştir” sözünün bir anlamı yoktur. İnançta birlik yok ki içtimai alanda kardeşlik olsun. İçtimai alanda gerçek kardeşliği sağlayacak olan din ve inanç kardeşliğidir. İnanç kardeşliğini de vahiy'den başka hiçbir şey gerçekleştiremez. Bu da ancak gelenekçilerin uydurulmuş kaynaklarını ve batıl kutsallarını terketmeleriyle sağlanabilir.

İHLAS

Şii ve Sünni din adamları Kur'an'da manasını değiştirmedikleri kavram bırakmamışlardır. Abartısız söylüyorum, Şia ve Ehli Sünnet'in cahil dincileri Kur'an'ın bütün kavramlarını dejenere etmişlerdir.

Mesela:

Kur'an'ın en önemli kavramlarından bir tanesi "ihlas"tır. Bir düşünün! Dinin en önemli kavramlarından biri olan "İhlas" kavramının anlamından habersizdirler. Kur'an'a göre "ihlas" kavramı, dini Allah'a özel kılma, din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka kaynak kabul etmeme, dinde ilahlara ve evliyaya yer vermeme, sadece Allah'a dayanma ve güvenme, dini orijinal yani indiği gibi katışıksız yaşama, yalnız Allah'ın şefaati ve merhametini talep etme, dinde Allah'ın hükmünden başka hüküm mercii kabul etmeme iken, Şia ve Ehli Sünnet dininde İhlas ise: Amelleri Allah rızası için yapma ve dinde samimi olma olarak ele alınmıştır.

Dolayısıyla dinde Allah'ın hükmünden başka hiçbir hüküm kabul etmeme yani itikadı ve imani olan İhlas kavramını ameli bir kavram olarak ele almışlardır. Yani İhlas itikadı ve ameli konularda Allah'ın hükmüne kimseyi ortak etmeme iken, İhlas kavramının itikadı yönünü tamamen yok etmişlerdir.

Hak Din:

“Rahman ve Rahim olan Allah’ın tevhid özgürlüğüne ulaştırmak üzere, vahyin önderliğinde, elçileri vasıtasıyla, akıl sahiplerini kendi iradeleriyle dünya hayatında ve ahirette mutluluğa kavuşturan hükümler” anlamına gelmektedir. Kur’an’da en açık olarak ortaya konan gerçek şudur. Din itikadi ve ameli olarak tamamen Allah’a özel kılınması gerekir. “(Ey Nebi!) Şüphesiz ki kitab-ı sana hak olarak indirdik. O halde sende dini Allah’a has kılarak kulluk et.” (Zümer- 2)

“Dikkat et, halis din yalnız Allah’ındır. O’nun berisinde kendilerine bir takım dostlar (evliya-muhaddis-müctehid) edinenler: Onlara, bizi sadece Allah’a yaklaştırsınlar diye kulluk ediyoruz, derler. Doğrusu Allah, ayrılığa düştükleri şeylerde aralarında hüküm verecektir. Şüphesiz Allah, yalancı ve inkârcı kimseyi hidayete erdirmez.” (Zümer- 3)

“De ki: Bana, dini sadece Allah’a özel kılarak O’na kulluk etmem emrolundu. Bana Müslümanların(muvahhidlerin) ilki olmam emrolundu.” (Zümer- 11- 12)

“De ki: (Şirk koşarak) Rabbime karşı gelirim, doğrusu büyük günün azabından korkarım. De ki: Ben dinimde İhlas ile sadece Allah’a ibadet ederim.” (Zümer- 13, 14) (Hakkın üstünü örten) kafirlerin hoşuna gitmese de Allah için, dini yalnız O’na özel kılarak dua edin.” (Mü’min, 14)

“De ki: Rabbim tevhidi emretti, her mescidin yanında, tüm benliğinizle sadece O’na yönelin ve dini kendisine özel kılarak yalvarın. İlkini sizi tevhid üzere yarattığı gibi dönmüş olacaksınız.” (Araf, 29) “O devamlı diri olandır. O’ndan başka ilah yoktur. Bu nedenle dini sadece ona özel kılın ve yalnız ona dua edin. Tüm övgüler yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah’a mahsustur.” (Mü’min, 65)

“İnsanlık tarihindeki bütün kavimlere) dini yalnız Allah’a özel kılarak kulluk yapmaları, salat-ı ikame etmeleri, zekatı vermeleri emredildi. İşte toplumları ayakta tutan dosdoğru din budur. (Bey-

yine, 5)

“(De ki: Ben, yalnız sizin gibi bir beşerim (şu bir gerçektir ki) bana, ilâhınızın sadece bir tek ilah olduğu vahyedilmiştir.

Artık her kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa, (o güne imanı varsa) salih ameller işlesin ve Rabbine ibadette hiç kimseyi ortak koşmasın.” (Kehf-110)

“Şüphe yok ki münafıklar cehennemden en alt katındadırlar. Artık onlara asla bir yardımcı bulamazsın. Ancak tevbe edip durumlarını düzelterler, Allah’ın koruması altına girip dinlerini yalnız ona özel kılanlar başkadır. İşte bunlar gerçekten müminlerle beraberdir ve Allah müminlere yakında büyük bir mükafat verecektir.” (Nisa-145,146)

“(Ey Nebi!) Senden önce hiçbir Resul göndermedik ki ona: “Benden başka hiçbir ilah yoktur, şu halde sadece bana kulluk edin” diye vahyetmiş olmayalım.” (Enbiya, 25)

Dolayısıyla bütün bu âyetlerde konu edilen ihlası, Kur’an’daki emir ve yasaklar haricinde dine hiçbir şeyin karıştırılmaması, dinin Allah’tan indirildiği gibi saf ve tertemiz kalması, içinde Allah’ın koymadığı hiçbir inanç ve amelin bulunmaması, Kur’an’ın yanında başka sözlerin otorite olarak alınmamasıdır. Din ve şeriat koyma yetkisi sadece Allah’a aittir. “Dini ayakta tutun ve onda ayrılığa düşmeyin” diye Nuh’a emrettiğini (Ey Nebi!) sana vahyettiğimizi, İbrahim’e, Musa’ya, ve İsa’ya emrettiğimizi Allah size de din kıldı. Fakat kendilerini çağırıldığı bu (tevhid dini) müşriklere çok zor gelir...” (Şura- 13)

Bu âyetlerde, dinin Yalnız Allah’a ait olduğu, Nebi (aleyhisselam) ın dine hiçbir şey karıştıramayacağı açık olarak görülmektedir.

Dolayısıyla din, Allah tarafından indirildiği orijinal haliyle yaşanmalıdır. Muhaddislerin, mezhep imamlarının, sözde müçtehid âlimlerin, fakihlerin, Hahamların, Rahiplerin, azizlerin, kardinallerin, mollaların, söz sahibi olmaları, İslam dinine bir şey eklemeleri ve ondan bir şey çıkarmaları söz konusu olamaz. Beşer tarafından

bazı şeylerin katıldığı din “saf, hanif, İslam dini” değil, şeytanların ve tağutların şirk dinidir. Onlarca ayette geçen “dinin Allah’a özel, has, halis kılınması” ifadelerinden, insanlık tarihinde her zaman tevhid dininin bozularak yozlaştırıldığını anlıyoruz.

Allah Resulü’nden sonra, özellikle Emevi ve Abbasilerle beraber gelen, Şia ve Ehli Sünnet din adamları tarafından hayata hakim kılınan din, Kur’an’ın saf, organik tevhid dini değildir.

Bu konuda bize düşen vazife, her zaman ve her yerde Allah’ın hanif dinini her türlü hurafe ve şirkten arındırmak ve dini Allah tarafından indirildiği gibi sâde ve orijinal yaşamak ve insanlara açık olarak tebliğ etmek olmalıdır. İşte Kur’ân bu göreve salat adını vermiştir.

Yani annenin göğsünden yavrunun ağzına akan saf ve hâlis süt misali, “lebenen hâlisen” (Nahl-66) Allah tarafından indirilen vahyin de katışıksız, saf ve tertemiz olarak insanlara ulaştırılması gerekir.

ALEVİLİK

Aleviliğin uzun tarihi boyunca, Alevi insanına ait sırlar, Alevi din adamları tarafından sıkı sıkıya korunup inanışın esasları, sadece bu sırrı elde etmek için belli bir eğitimen geçen ve üstün algılama düzeyine ulaşan bireylere (Ozan, Şair) aktarıldı. Bu yönüyle Alevilik, geçmişte ve günümüzde de “gizli bir din ve sırlı bir inanç” olagelmıştır. Öte yandan başka dinlerin hüküm sürdüğü coğrafyalarda yaşama zorunluluğu ve Alevilerin bu coğrafyada kendilerini açık ve net olarak ifade edememeleri, Aleviliğe “gizli toplum” denebilecek bir özellik kazandırmıştır. Bin yıllar boyu “gizli toplum” ve “gizli inanış” (hulul--vahdet-i vücud) olarak yaşamanın sonucunda bugün Alevilik, Alevi terimi ve Alevi teolojisinin sağlıklı bir bakış açısına kavuşturulması yönünde problemler yaşamaktadır. Bu problemlerin en başta geleni, Aleviliğin İslam coğrafyası (İrkçı Emevi Abbasi Ehli Sünnet anlayışı) içindeki talihsiz macerasından kendisine kalan mirastır. Bu mirasın en önemli parçası de Alevi sözünün üzerinde bulunan yanlış anlamdır. Bu yanlış anlam ve tanımlama, gizli bir inanış olan Aleviliği, sağlam bir zemine oturtmak isteyen araştırmacıların ve kendi inanışının temellerine ulaşmak isteyen Alevilerin önüne çıkan en önemli engeldir.

Bu engel, Alevileri ve Alevi araştırmacıları sürekli yanlış mecralara sürüklemektedir. Alevi sözcüğü tüm ansiklopedilerde ve sözlüklerde tekrarlanan yaygın fakat son derece yanlış anlamı

ile, Allah Resulü'nün amcasının oğlu Ali'ye ve ehlibeyti sevenlere ve onun yolunda gidenlere verilen ad olarak kabul edildiğinden (Şimdiye kadar hep böyle yorumlanmıştır) Alevi araştırmacılar da en başında bir çıkmaza saplanıp kalmaktadırlar. Aleviliğin baskın Sünni coğrafyasında güvenlik sorunu yüzünden yaşadığı karanlık dönemlerde, varlığını sürdürebilmek için bürünmek zorunda kaldığı ve değişik kisveler sonunda Aleviliğin tanımı olarak sunulabilecek kadar Aleviliğin üzerine sinmiştir. Bugün Aleviliğin üzerine sinmiş bu görüntüleri Aleviliğin kendisi olarak algılayan ve buradan hareketle Alevi inancını ortaya koymaya ve Alevi tarihini yazmaya kalkanların doğruyu bulmaları ve "Alevi tarihini ve Alevi Dinini" doğru bir perspektife kavuşturmak yönünde bir katkı sağlamaları mümkün değildir.

Alevi Kelimesinin Kökeni ve Anlamı: Tekrar etmek gerekirse, Alevilik konusunda araştırma ve inceleme yapanların önüne çıkan en büyük sorun Alevi kelimesinin üzerine giydirilmiş yanlış anlam ve kalıplardır. Ezberlenmiş kabullerin aksine Alevi kelimesi, Allah Resulü'nün amcasının oğlu ve damadı olan Ali ve Ehl-i Beytten yana olanlara verilmiş bir isim değildir. Bu kelime, Ali'yi tutanları tanımlamak için Ali kökünden türetilmemiştir. "Alevi" kelimesinin üzerindeki Ali ipoteği, alevilikle araştırma yapanların Ali, Hasan, Hüseyin, on iki İmam, Ehli Beyt ve Kerbela girdabında boğulmalarına sebep olmaktadır. Bu sebeple Aleviliğin aslına, tarihine ve köklerine ulaşabilmek için önce bu kelimeyi, üzerine yüklenmiş yanlış anlamalardan arındırmak gerekir. "Alev"i kelimesinin gerçek anlamına ulaşabilmek için önce bu sözcüğü dil bilimi ve Türkçe dil kuralları çerçevesi içinde, ön yargılardan uzak ve ön kabulsüz incelemek gerekmektedir. Alevi kelimesi, bu kelimeyi kullanmanın imkansızlaştığı on altıncı yüzyılda dilimize girmiş, kökleri Anadolu'nun en eski uygarlıklarına dayanan kadim bir kelimedir. Alevi kelimesinin Ali kaynaklı bir kelime olduğunu kanıtlamaya yönelik iki zorlama delil dışında, Alevilik üzerine yapılmış araştırmaların hiçbirinde, Alevi deyiminin ve bu deyimine kaynaklık eden "Alev" sözcüğünün etimolojisi araştırılmış değildir. Şimdiye kadar bu söz-

cüğün köklerinin araştırılmasının gerekliliği her zaman göz ardı edilmiştir.

Bu kelimenin kökeni Anadolu'nun en kadim uygarlığı Luviler ve Luvilerin çağdaşı ve komşuları Hititlere kadar uzanır. "Luvi" kelimesi, birçok dilde "ışık" ve "ışık kaynağı" anlamına gelen kelimele-
rin kökünü oluşturmuştur. "Lukka" Hititçe de ışıldamak karşılığı kullanılıyordu. Latince'de ışık lüks, İngilizce'de Light, İtalyanca'da Lure, İspanyolca da Luz, Almanca'da Licht'tir. Fransızca'da Lumiere, Hititçe'de lukka sözcüğünün tam karşılığı olarak ışıldamak anlamını taşımaktadır. Bu kadim sözcük Türkçede "a" ön ekini alarak Alev olarak kullanılagelmiştir. "Alev" bilindiği gibi Türkçe'de ateşin kaynağında bulunan "Akkor" halindeki ışık yalınımına verilen isimdir. Işık, Alev'in yansımasıdır. Luvi'ler Hititlerin bu halka taktığı bir isimdi ve bu isim, bu halkın artık var olmayan dillerinde "Işık insanları" anlamına geliyordu.

Alevilik üzerine pek çok kitap yazılmış, araştırma- inceleme yapılmıştır. Bu kitaplarda "Alevi" kelimesi, "Ali taraftarları, Ali'yi sevenler ve Ali'ye bağlı olmanın" bir ifadesi olarak ele alınmış, deyim Ali kaynaklı olmayabileceği Ali'den türetilmemiş olabileceği, bir ihtimal olarak dahi ele alınmamıştır. Bu yanlış algılama sadece araştırmacılar için değil, Alevilerin kendileri için de böyledir. Oruç tutmayan, namaz kılmayan, hacca gitmeyen, gelenekleri dışında örtünmeyen, çok evlilik yapmayan, Kur'an'la bağlantısı bulunmayan Alevilerin evlerinin duvarlarındaki Ali ve on iki İmamın resimleri, onlar ile inançlarının kaynağı arasında kalın bir perde gibidir. Aleviler geçmişte bu perdeyi kıyımdan, katliamdan ve yok oluştan kurtulmak için bilinçli olarak tesis etmiş olsalarda, geçen zaman içinde bu perde onları, kendi inanç kaynaklarından ayıran önemli bir engel haline dönüşmüştür.

IŞIKLAR :

"Alevi" kelimesinin "Ali" kaynaklı bir deyim olmayıp "Işık insanı" anlamına gelen kadim "Luvi" sözcüğünün, Türkçe'deki söylenişi olduğunun kanıtlarından birisi, Alevilerin geçmişte uzun

bir süre “ışık insanı, ışık tâifesi” olarak da tanınmış olmalarıdır. On altıncı yüzyılın son çeyreğine kadar, Osmanlı padişah fermanlarında ve yazışmalarında “Aleviler” Işık taifesi olarak anılmışlardır. Baki Öz tarafından derlenerek kitaplaştırılmış, “Alevilik ile Osmanlı belgeleri” adlı kitapta, bu tezi doğrulayan kimi yazışmalardan bazı bölümler şöyledir. 23 Ramazan Hicri 966 (Miladi 1558) tarihli bir padişah fermanı şöyle başlamaktadır.

“Seydi Gazi ışıklarının yola getirilmesine dair: Eskişehir kadısına hüküm ki, şu sıralarda mektup gönderip, yüce hüküm gelip, kutlu anlamından kavranıldığı gibi, Eskişehir ve Seydi Gazi kazalarında yaşayan Seydi Gazi Işıklarının bazılarının fesat ehli olup, böy-lelerini yakalayıp güvenilir kanun adamlarına teslim edip...” 19 Zilkade H- 966 (Miladi 1558) Bir başka padişah fermanı: Bayramlarda ışık taifesinin kos ve nakkaze çalarak şehirlerde gezmemelerine dair Edirne kadısına hüküm ki, aşure günlerinde ışık taifesi dahi sancaklar kaldırıp davul ve nakkaze ve def ve dümbelek ile açıkça şehir’de gezip Müslümanların hakimlerine bu tür şeriata aykırı hareketlerin yasaklanması gerekir iken izin verilip yasaklanmadığı işitildiğinden imdi...” (15 Safer H-975 (Miladi-1567)

Diğer bir padişah fermanı da şu şekildedir. “Ahyolu’daki ışık tâifesinin takip edilmesine dair: “Ahyolu kadısına hüküm ki, mektup gönderip, Ahyolu ilçesine Hatun ili Bucağı’na adalet üze Işık tâifesi toplanıp, Bahçeli adındaki başkanları Tur adlı ışık için (hâşâ) “Nebi’dir” diye inandığından başka(...) Ehli Sünnet vel cemaatten ibadet üzere Müslümanlara “Boş yere aç gezersiniz ve başınızı yere korsunuz (namaz kııarsınız) deyip feraiz (Miras ile ilgili fıkıh) kitaplarına” saman ve kepekten ibarettir, samanı hayvan soyu ve kepeği köpek yer” “O kitapları okuyanda hayvan ve köpektir” diye çekiştirip söverek...” (4 Zilkade H.984 (Miladi 1576)

Diğer bir padişah fermanı daha: “Filibe’deki Hurufi mezhebin-den olanların cezalandırılmalarına dair, Filibe kadısına hüküm ki, Maad adlı köyden Mustafa Işık, Hurufi mezhebinden olup Müslümanlığı dinsizliğe sürüklemekten geri durmayıp...”

Anadolu topraklarında on altıncı yüzyılın üçüncü çeyreğine kadar ışık taifesi diye anılan Aleviler, bu tarihlerden sonra bu isimle anılmaz oldular. Işık taifesi tanımını, geçen yüzyıllar içinde tamamen unutuldu.

On altıncı yüzyılın üçüncü çeyreğine kadar Anadolu topraklarında ışık taifesi diye anılan Aleviler, bu tarihlerden sonra bu isimle anılmaz oldular. Işık taifesi tanımını, geçen yüzyıllar içinde Osmanlı İmparatorluğu'nun takip ve baskılarından tamamen unutuldu. On altıncı yüzyıl Osmanlı- Safevi çatışmasının en yoğun olarak yaşandığı yüzyıl oldu. Bu çatışmada o günkü ismi ile Işık Taifesi bugünkü ismiyle Aleviler, safevilerden yana oldular. Osmanlıların safevilerle olan savaşlardan üstün çıkmaları ile Osmanlı ülkesinde Işık Taifesine yönelik sürekle avı başladı. Emevi Ehli Sünnet mezhebine sıkı sıkıya bağlı olan Osmanlı'ya göre Işık Taifesi, "kâfirlerden de kötü" bir taife idi. Peçevi tarihin'de Işık Taifesi şöyle anlatılır:

"Ehli İslam'da Işık Taifesi mezmûm (kötülenmiş--şerli) bir taife olduğu gibi, kâfirlerden daha kötü bir taifedir" Prof. Süleyman Uludağ tasavvuf terimleri sözlüğünde ışık karşılığı için şu açıklamayı veriyor. "Osmanlılar zamanında bazen Bektaşilere, Alevilere, Hurufilere ve Rafizi eğilimli derviş zümrelerine ışık ve Işık Taifesi adı verilmiştir. "Bunlar adına tesis edilecek vakıfların şer'an geçerli olamayacağı" kaydedilmiş fermanlarda bu cümleye dikkat çekilmiştir. Dolayısıyla Osmanlıda "kafirlerden daha kötü bir taife olan ve vakıfları şer'an geçerli olmayan ışıklar" Osmanlı ülkesinde sürekle avlarının ve katliamların hedefi oldular. Yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalan Işık Taifesi kurtuluş olarak çeşitli kelime oyunları arkasına sığınarak kendilerini korumayı seçtiler. "Işık Taifesi" bugünkü Alevilere, on yedinci yüzyıldan önce verilen isimdi.

Ellerinde bağlamaları köy köy dolaşarak, inançlarının yayılmasını ve yerleşmesini sağlayan misyoner Ozanlara da "ışık" deniliyordu. Köy yollarında dolaşarak başı açık, yalın ayak, korumasız dolaşan, ellerinde sazlarından başka dayanakları olmayan "ışık"lar, sürekle avlarının başlamasıyla ağır zulümlere uğradılar, aşağılandılar,

yok edildiler. Işıklar bu zulümden ve yok oluştan kurtulmak için, bir kelime oyunu ve bir ses benzerliğinin ardına sığındılar. Aşk, aşık ve ışık sözcükleri o dönemde Osmanlı ülkesinde kullanılan Arap alfabesi ile neredeyse aynı harflerle yazılıyordu. Okunuşları da birbirlerinden farklı değildi. Misyoner ozanlar, kağıt üzerindeki ışık yazısını, aşık olarak okuyarak kendilerine “aşık” dediler.

Böylece ışıklara yönelik öfke ve şiddeti kendilerinden savuşturmaya çalıştılar. İlhan Erten tarafından derlenmiş eski bir Alevi deyişinde ışık'ların bu saklanması şöyle anlatılmıştır.

“Biz aşığız ne söylesek, sözümüzde yalan olmaz.

Sır içinde sır saklarız, hiç kimseye ayan olmaz.”

Gubari'nin ünlü nefesinde “Aşıkların” aslında ışıklar olduğu çok açık ifade edilmektedir.

“Aşıklarız, ışıklarız el-hak gedalarız.

Şeydalarız felek zedeler müptelalarız”

Yani (aşıklarız, ışıklarız doğrusu fakir çobanlarız.

Delileriz, feleğin zulmüne uğramış müptelalarız.

Ortaya koymak gerekir ki, on altıncı yüzyıldan önce söylenmiş Alevi şiir ve nefeslerinde Ali, Fatma, Hasan, Hüseyin ve Kerbela isimlerine pek rastlanmaz. On dördüncü yüzyılda yaşamış ünlü Alevi bilgisi ve ozanı Yunus Emre'nin Divan'ı buna en güzel örnektir. Yunus Emre, imam Ali, Ehli Beyt, Kerbela sözcüklerini şiirlerine almamıştır. Yunus Emre'nin nefeslerinde onun bir ışık insanı olduğu birçok yerde vurgulanmıştır.

“Oruç namaz, gusül, hac hicaptır aşıklara.

Aşık ondan munehhez halis heves içinde.

Ey Aşıklar! Ey Aşıklar! Işık mezhebi dindir bana”

Dört kitabın manasını, okudum hasıl ettim, ışığa gelince gördüm, bir uzun hece imiş”

Alevi sözcüğü on altıncı yüzyılın son çeyreğinden sonra kullanılmaya başlandı. Bu sözcük son derece bilinçli bir seçimdi” Işık Taifesi hükmedenlerin gözünde “kâfirlerden de kötü bir taife idi” Bu isimden süratle kurtulmak gerekiyordu. Tam bu noktada Alevi kelimesi imdada yetişti. Alevi, Işık Taifesinin kadimdeki adıydı ve ışık insanı anlamında idi. Asıl önemlisi Alevi sözcüğü ile İslam’ın dördüncü halifesi Ali’nin adı arasında büyük bir ses benzerliği vardı. Bu ses benzerliğinin arkasına sığınmak ve böylece ardı arkası gelmeyen baskılardan korunmak, hem dahice bir fikir hem de çaresizliğin bir sonucu oldu.

İNANÇ TEMELLERİNE GÖRE ALEVİLİK VE İSLAM

400 yılı aşkın bir süredir Aleviliği İslam’ın bir mezhebi gibi gösterme çabaları hem Ehl-i Sünnet’in, hem de Alevilerin içinden pek çok taraftar bulmuştur. Alevilerin kendilerini, İslam dininin bir parçası gibi gösterme çabalarının altında güvenlik sorunu yatarken, Ehl-i Sünnet’in Alevileri kendine bağlama çabaları ise geniş bir asimilasyon ve eritme politikalarının bir sonucudur. Alevi inancının İslam’ın bir mezhebi olmadığı, kuşkusuz sadece Alevi deyiminin dilbilimsel yapısı ve etimolojisi çözümlenerek ispatlanamaz. Bu yönde en önemli delil, iki inancın temellerinin karşılaştırılması ile ortaya çıkar. Alevilik ve İslam, karşılıklı olarak ele alındığında görülecektir ki, dinlerin en temel noktaları olan Yaratanın tanımı, ölümden sonrası, insanın yaratılışı ve birçok konuda bu iki din neredeyse birbirine zıt inanışlar içerisindedir.

Yaratanın Tanımı:

Aleviler İslam’ın temeli olan bir yaratan ve yaratılanlar olduğu inancına katılmazlar. İslam dininde yaratan ile yaratılanlar birbirinden bağımsız iken, Alevi inancında ise yaratan ve yaratılan birdir. Yaratılmışların bütünü, yaratanın kendisidir. Vahdeti vücut (varlığın birliği) olarak da ifade edilen bu Alevi inancını, İslam’ın ilkeleri arasına sığdırmak mümkün değildir.

Ölümden Sonra:

İslam dininin Allah'a iman'dan sonra olmazsa olmazı, bir diğer temel esası olan, öldükten sonra dirilme, âhîret hesabı, cennet ve cehennem inancı, Aleviliğin özünde yoktur. Alevilik'te "devriye-ye"ye inanılır. Devriye inanişında kısaca, "öldükten sonra çeşitli biçimlerde yeryüzünde (tenasuh) tekrar vücut bulunacağına ve yeryüzüne bu geliş gidişlerin insanı kamil (olgun insan) oluncaya kadar ruh göçünün süreceğine ve olgunlaşan insanın bu aşamada geldiği kaynağa geri dönerek yaratan ile bütünleşeceğine" inanılır. "Devriye" yani "Tenasüh" veya "Ruhların göçü" İslam'ın hiçbir zaman kabul etmeyeceği bir inanıştır. Dolayısıyla ümmi insanların Alevileri "Allah'a inanmayan, dinsiz ve imansız" olarak görmeleri din adamlarının cehaletinden kaynaklanmaktadır. Aslında Alevilerin ümmileri inanç ve din hususunda Ehl-i Sünnet ve Şia'nın din adamlarından daha kolay Kur'an'ı kabul ederler. Yani Alevilerin ümmileri hanif İslam'a mezhep fanatiklerinden daha yakın bir yerde duruyorlar. Emevi-Abbasi-Osmanlı-Suudi Arabistan-Diyaret işleri Başkanlığı Ehl-i Sünnet dininden bağımsız olarak, akıl ve mantık dahilinde Alevilerin Kur'an'daki İslam'ı kabul etmeleri zor değildir.

Mesela, Diyanet İşleri Başkanlığı dahil bütün cemaat ve tarikatların lider ve fanatikleri fetö'yü şöyle böyle bir şekilde benimserken, Aleviler fetö'ye karşı hiçbir zaman sempati duymadılar. Bu ahlak, onların mezhep dinciliğinden uzak olan saf karakterlerinden dolayıdır. Fakat maalesef Aleviler, Emevi-Abbasi uydurma rivayetleriyle inşa edilen batıl dini İslam zannediyorlar. Yoksa Alevilerin büyük çoğunluğu Kur'an İslam'ını kabul etmeye yatkın bir ahlaka sahiptirler. Kur'an'daki İslam'ı dile getirdiğimiz bütün meclislerde Alevilerin anlattıklarımıza itiraz etmediklerini gördük. Maalesef, aynen Ehl-i Sünnet ve Şia'nın ümmileri gibi, Alevilerin de Kur'an İslam'ından haberleri olmamıştır. Yoksa Kur'an cahili din adamları olmazsa, ümmi halklar arasında hiçbir sorun yaşanmayacaktır. Eğer bir yerde sorun varsa, insanları ötekileştirme hastalığına sahip olan Kur'an cahili din adamları yüzündendir.

Evrenin Yaratılışı :

Kur'an'a göre evren yoktan var edilmiştir. Alevilik inanisında ise yaratılış, kudretten kopan ve arşta asılı duran bir kandil'den (Güneş) gelen ışığın yeryüzüne ulaşması ile başlamıştır. Alevi inanınin esası olan ışık aracılığı ile varoluş İslam'ın anlatımları arasında yer almaz.

İnsanın Yaratılışı: Alevilik ile İslam inanisındaki bir diğere önemli fark insanın yaratılışındaki inanç farklılığıdır. İslam inancına göre Allah Adem'i topraktan yaratmıştır. Alevilik'te ilk insanın yaratılışı çok farklıdır. Alevi inancında ilk insan kırklar meclisinde, kırklar meclisi'nin kararı ile kırklardan birinin özünün, seçilmiş varlığa (hüruh'u naci) katılmasıyla yapılmıştır. Evrenin yaratılışı, insanın yaratılışı, ahiret, cennet -cehennem ve Allah'ın tanımlanması gibi en temel konularda İslam'dan çok farklı inançlara sahip Aleviliğinin İslam'ın bir mezhebi gibi sunulamayacağı gayet açıktır. Aleviliği islamdan asil ayıran, bu inanç farklılıklarıdır. Eğer Alevilik İslam'dan en temel konularda bu kadar keskin çizgilerle ayrılmamış olsaydı 400 yıl boyunca süren Aleviliği İslam içinde eritme ve monte etme çabaları başarıya ulaşmış olurdu. Alevilik kendine özgü bir kültür ve bir inançtır. Anadolu'da şekillenen, Balkanlarda, Ortadoğuda, Avrupa'da yaşayan milyonlarca insanı etkileyen Alevilik ortaya çıktığı coğrafyada İslam dışında bütün inaçlarla kaynaşmış, hulul öğretisini onlardan aldığı katmanlarla zenginleştirmiştir.

Alevi İnanışı İçinde Ali:

“Yoğ iken yerle gökler ezelden kudret kandilinde punhan Ali'dir.

Kün deyince bezmi elestten evvel Âlemi var eden Sultan Ali'dir.”

(Genç Abdal)

Alevi sözcüğünün Ali'ye ve Ehli Beyt'e (Allah Resulü'nün ailesi, hane halkı) bağlı olmak anlamına geldiğini, kendilerinin'de Ali'ye ve Muhammed (a.s) ın ailesine bağlı, gerçek Müslüman olduklarını söyleyerek kendilerini Müslümanlık içinde gizleyen Aleviler, zaman içinde Ali sözcüğünün Alevi söylemi içinde çok fazla yer alması ve Ali'ye beslenen sevginin beklenenden fazla artması üzerine, Ali

sözcüğüne, Alevi inancına (Hulul) uygun anlamlar yükleyerek, bu ismi Alevi felsefesinin bir öznesi haline getirmişlerdir. Şeriat kapısında olmasa bile, Aleviliğin diğer kapılarında (Tarikat, Marifet, Hakikat) Ali etiyile, kanıyla yedinci yüzyılda yaşamış Muhammed (a.s) ın amcasının oğlu ve damadı olan tarihi kişilik olmaktan çıkarılmıştır. Alevi inancında, edebiyatında ve ibadetinde Ali kişi olmaktan uzaklaştırılmış bir ilâh haline getirilmiştir. Alevilere göre Ali, yaratanın görünen yüzü olan güneşin doğuş hali ve ışığıdır.

Alevi sözlü geleneği içinde Ali'nin Nur (ışık) ifade eden bir kavram olduğunu ve bunun bir sır olarak korunduğunu, Alevi nefeslerinde adı geçen Ali'nin İslamiyet'in erken dönemlerinde yaşamış tarihi kişilik olmadığını ifade eden sayısız deyiş vardır. Yani Ali hulul inancına uygun bir konuma getirilmiştir.

“Müminler sırrını ilden sakınır.

Kendin bilmezlere sözün dokunur.

Genci Abdal dört kitaptan okunur.

Evveli âhiri destan Ali'dir”

(Genç Abdal)

“Hakkın kandili'nde gizli nihan da,

La mekan elinde sır idi Ali,

Küntü kenzin esrarı andadır.

Dünya kurulmadan var idi Ali”

(Devrani)

Aleviler çeşitli nefeslerinde, ışığın yapmaya kadir olduğu olayları veya ışık aracılığı ile var edilmiş olanları anlatırlarken ışık öznesi yerine Ali adını kullanmışlardır.

“Tevalla: Sırrı” içinde bunu anlamak kolaydır. Ancak bu sırta vakıf olmayanlar kolayca Alevilerin Ali'yi ilahlaştırdıkları yargısına

kapılabilirler.

Aleviler kendi gizliliklerinde Ali'ye "Işık" anlam ve kavramını yükleyerek, ışığın varoluştaki rolünü kolayca ifade etmişler. Işığa olan sevgi ve saygılarını çok tanrıcılık suçlamalarına hedef olmadan yaşatabilmişlerdir. Unutmamak gerekir ki, Ali ismine yüklenen "ışık" anlamı, bir zorunluluktan, var olma ve varlığını sürdürebilme kaygısından doğmuştur. Bu durum Emevi Ehli sünnet ikliminde, gizli bir din olarak saklanmanın, zaman içinde oluşmuş bir dayatması gibidir. En sevdikleri, gönülden bağlı oldukları yaratılışın sebebi saydıkları Nur'a (ışığa) doğrudan seslenebilmek, onu başka kisveler altında gizlemek, sırra vakıf Aleviler için sancılı olmakla beraber zaman içerisinde bütün Alevilerin razı olacağı kendi inançlarına uygun bir din haline getirilmiştir.

"Ehl-i Beyt" konusu içinde Kerbela faciasına kısaca değinmek yerinde olacaktır. Müslümanlar tarafından çok sevilen Hüseyin'in Kerbela'da Yezid'in ordusu tarafından vahşi bir şekilde katledilişi, Alevilik içinde geniş bir yer tutar. Bu olay zalimin zulmüne uğramış mağdura duyulan sempatiyle geniş halk kitlelerini Alevi inancının etrafında toplamıştır. En önemlisi Alevi inancı bu trajik hadise ile perdelenerek mezhepçi fanatiklerden uzak tutulmuştur. Kerbela olayı Alevi ozan ve şairler tarafından destanlaştırılmış, geçmişte bir çok yönden Alevi inanç ve edebiyatına sayısız faydalar sağlamış gerçekten bilinçli bir halkla ilişkiler politikası olarak görülebilir. Alevilerin Kerbela olayına verdikleri önem kendi atalarının başına gelenler bu katliama benzer olduğundan dolaydır. Aleviler Allah Resulü'nün torunu olan Hüseyin ve Ehli Beyt'in şahsında geçmişte çekmiş oldukları zulüm ve ızdırapların kederini yad etmektedirler. Ali, Ehli Beyt ve Kerbela hadisesi Aleviler içinde çok zengin anlatım ve kendini ifade etme edebiyatı ortaya çıkarmıştır. (Aleviliğin gizli tarihi- Erdoğan Çınar Mjora Kitaplığı, Aralık 2006)

Alevilerin gerek namaz, gerekse Ramazan orucu konusundaki tavırları nettir. "Benim Kabe'm insandır" diyen bir topluluğun kible konusunda tutumu da meçhul değildir. 19.Yüzyıl Alevi Bektaşî

ozanlarından edip Harabi'nin sözleri gerçekten manidardır.

“Ey vaiz Efendi! Harabi der ki: Dinle bu nutkumu bilmezsin çünkü, ben öyle mukaddes Kabe'yim ki, Kabe gelsin beni tavaf etsin”

“Edip Harabi, bir başka nefesinde Kabe, kible ve namaz konusundaki Alevi-Bektaşî inancını üstü kapalı bir biçimde de olsa şöyle dile getirmektedir.

“Zühdü riya olan ibadet, hatadır Hazreti Sattara karşı, böyle namaz ile olamaz ümmet, hiç kimse Ahmedi Muhtar a karşı”

“Tarikatsız Mümin olamaz kimse,

Nur'u Nübüvvetle dolamaz kimse.

Hakkı, Peygamberi bulamaz kimse,

Yatıp kalkmak ile duvara karşı”

Birinci kıtada namaza ilişkin yaklaşım gerçekten çok dikkat çekicidir.

İkinci kıtanın sonundaki “duvar” sözcüğü ile Kabe'nin kastedildiğini ve Kâbe'ye karşı nasıl bir tavır takınıldığını görmemek mümkün mü? Bir takım te'vilerle “Aslında kastedilen şey başka” demenin ne derece ikna edici olduğunu insaf sahibi herkesin idrakine bırakmaktan başka elimizden ne gelir.

Kabe ve kible konusunda Alevi ozanı Yunus Emre bir şiirinde şöyle demektedir.

“Çalış kazan ye, yedir. Bir gönül ele getir. Yüz Kabe'den yeğnek-tir. Bir Gönül ziyareti.

Yunus Emre der ey hoca, istersen var bin hacca. Hepsinden iyice, bir gönüle girmektir.”

Alevi-bektaşîlerin büyük piri hacı Bektaşî Veli bu husustaki kimi sözleri zaten dillerden düşmemekte ve Alevilere her zaman yol göstermektedir.

“Ellerin kabesi var, benim Kabe'm insandır”

“Hararet nardadır, (ateş) sacda değil, keramet baştadır, tacda değil, her ne ararsan kendinde ara Mekke’de Kudüste Hac’ta değil”

Mustafa Cemil Kılıç

“İslamsız Alevilik iddiası ve Kızılbaz Müslümanlık” kitabında şöyle demektedir. “Bu bağlamda her kişi ve kurumca bilinmelidir ki, Alevilerin ibadeti Cem’dir. Cem ibadetinin teolojik kökeni kırklar Meclisidir. Cem ibadeti ve içinde yer alan semah, kültürel ve folklorik bir unsur biçiminde değerlendirilip küçümsenemez. Sünni inancına mensup kardeşlerimizin ibadet biçimi olan beş vakit namaz uygulaması Alevilerce saygı duyulan bir ibadet olmakla birlikte Alevi tarihinde ve geleneğinde asla yer almamaktadır. Her ne şekilde olursa olsun beş vakit namaz uygulamasının Aleviliğe dahil edilmeye çalışılması doğru değildir. Bunu hiçbir Alevi kabul etmeyecektir”

Aleviliği İslam’ın içinde gören Alevi yazarlara göre Alevilik inancı hakkındaki görüşleri: “Alevilikteki Tanrı inancının ne denli farklı olduğunu hemen her zaman her konuda olduğu gibi yine deyiş ve nefeslerden öğrenmekteyiz. Zira deyiş ve nefesler Aleviliğin en önemli kutsal metinleri arasında yer alır. Hatta ilk sıradadır. Alevi inancında Tanrı, evrenden ve insandan ayrı düşünülemez. Evren ve insan, tanrının tecellisi yani yansımasıdır, denilse de gerçekte açığa vurulmayan bir sır olarak Allah, evren ve insan bir bütünlük içindedir. Aslında Allah hakkında böyle bir inanç ve düşünce, kişiyi İslam’ın dışına çıkarmaktadır. Bu nedenle Alevi ve Müslümanların aynı tanrıya inandıklarını söylemek zahiren doğru olabilir ama gerçekte doğru değildir. Aleviliğe göre Allah hiçbir şeyi yoktan var etmemiştir. Kendi varlığından yaratmıştır. Görünür âleme çıkarmıştır. “Hiçbir şey yoktan var olmaz ve var olan hiçbir şey de yok olmaz” biçiminde ifade edilen fizik kuralına uygunluk taşıyan bu inanış, Alevilik’te Tanrı ve yaratma kavramının islami inançtan tümüyle farklı olduğunu göstermektedir. Sünni kökenli büyük Alevi Bektaşî şairi Edip Harabi’nin sözleri dikkat çekicidir.

Aynı zamanda bu sözler, islami inanç sistemine karşı da inanıl-

maz bir isyanı ortaya koymaktadır.

Daha Allah ile cihan yok iken, biz anı var edip ilan eyledik.

Hakka layık hiçbir mekan yok iken, hânemize aldık mihman eyledik.

Kendisinin henüz ismi yok idi, İsmi şöyle dursun cismi yok idi. Şekil verip tıpkı insan eyledik.

Allah ile işte burda birleştik, nokta-i amaya geldik yerleştik.

Sırrı küntü kenzin orda söyleştik, ismi şerifini Rahman ekledik.

Aşikâr olunca zâtı sıfatı, kün dedik var ettik bu semavatı.

Birlikte yaratık hep kainatı, nam-u nişanını cihan eyledik.

Yerleri gökleri yaptık yedi kat, altı günde tamam oldu kainat.

Yarattık içinde bunca mahlukat, erzakını verdik ihsan eyledik

Alevilik, İslam'da var olan Tanrı- Evren ayrımı, yaratan- yaratılan farklılaşmasına bir karşı duruştur.

Gerçi kün emriyle var oldu cihan, Arş-ı kürsü gezdik durduk uzun zaman.

Boş kalmasın diye bu kevnü mekan, Adem'in halkını(yaratılışını) ferman eyledik.

İrfan olan bilir sırrı müphemî, izhar etmek için ismi azamı.

Çamurdan yoğurduk yaptık Adem'i. Ruhumuzdan bir ruh revan eyledik, böyle cilvelerle vakit geçirdik.

Biz enbiya ile çok iş bitirdik, başka bir nebiyi zişan getirdik.

Anın her nutkunu Kur'an eyledik. Küffarı Kureyşi ettik bahane, Muhammed Mustafa geldi cihane,

Halkı davet etmek için imane, Murtaza'yı (Ali) ona ihvan eyledik.

Bu sözleri sanma her insan anlar, kuş dilidir bunu ancak Süley-

man anlar.

Bu sırrı mübhemi arifan anlar. Çünkü cahillerden pinhan eyledik”

Alevilik'te tanrı inancı Vahdeti Vücut felsefesine dayanır. Buna göre özü gereği var olan varlık birdir ve bu da Allah'ın varlığıdır. Bu varlık, zorunlu ve öncesizdir. Çokluk, parçalanma, değişme ve bölünmeyi kabul etmez. Biçimi ve sınırı yoktur. Buna mutlak varlık, saf varlık adı verilir. Mutlak varlık, varlıklar dünyasına nispetle bir ayna gibidir, anlaşılır ve duyulur tüm nesnelere onda görünür. Başka bir ifadeyle tanrı, zatı ile değil ama fiil ve sıfatları ile tüm varlıklara mutlaklık özelliğini yitirmeksizin ve değişme, bozuluşa uğramaksızın görünür. Bu nedenle varlıklarda onun aynıdır. Tüm evren Allah'ın varlığı nedeniyle var olur. Vahdeti Vücut inancı, varlık hakkındaki temel düşünceye bağlı olarak dinlerin birliği düşüncesini de içerir. Buna göre bütün dinler temelde birdir. Çünkü bütün yaratıklar Allah'ın bir tecellisidir. Dolayısıyla tapınılan her varlıkta tanrının bir tecellisine ibadet edilmektedir. Böylece bütün insanlar gerçekte çeşitli süretlerde görünen tek bir Allah'a ibadet etmektedirler.

“Vahdeti Vücut” inancının gereği olarak insan, Allah'ın ona tecelli (hulul) etmesinin niteliğiyle öne çıkmaktadır. Göklerde ve yerde olan her şeyin Allah ile özdeşleştirme düşüncesi, varlığın en mükemmel ögesi olarak insanı da yüce Allah'ın ona tecelli (hulul) etmesinin odağına koymaktadır. İnsanın ilâhi tecellideki yeri Halilî Mansur'un “enel hak” sözüyle ifade edilmektedir. Alevi inancında Allah- Evren- insan bütünleşmesi içinde simgesel kişiliğiyle Ali'nin ulûhiyeti- tanrısallığı inancına da yoğun bir vurgu vardır. Burada aslında Ali'nin şahsında tüm Resüller, Nebiler ve velilerle birlikte insanın uluhiyeti anlatılmak istenmektedir. Yani kimilerince yanlış yorumlandığı şekilde Ali'nin doğrudan doğruya ilahlaştırılması yoktur. Yüzyıllar boyunca pek çok Alevi -Bektaşî önderi ve Ozanı Allah'ın doksan dokuz adından birisinin “Âli” olmasından da esin alarak Allah'ı kastetmek üzere şiirlerinde “Ali” sözcüğünü hiç

çekinmeden kullanmışlardır. Alevi ve Bektaşiler hulul inancı gereği Ali'de İlâhi özellikler olduğuna inanırlar. Muhyiddin-i Arabî'nin, Celaleddin-i Rumi'nin, Beyazıtı Bestaminin, Hallacı Mansur'un, Yunus Emre'nin ve bütün tarikat ehlinin inancının merkezinde hulul itikadı yer almaktadır. İnsanlık tarihinde bu inançtan etkilenmeyen bir millet ve medeniyet olmamıştı. Hristiyanlar da bu inanç ve felsefeye sahiptirler. Bu inanış, Alevi karşıtları tarafından Ali'nin ilahlaştırıldığı ve putlaştırıldığı suçlamasına zemin teşkil etmiştir.

Aleviler, "Hulul" inancının Kur'an'daki tevhid inancına aykırı bir inanç sistemi olduğunu kabul ederler. Alevi -Bektaşî inanışının omurgasını oluşturan "Vahdeti Vücut" anlayışı ve Allah'ın insanda tecelli ettiği düşüncesi, bu inanışın yani Ali'nin ilâhi özelliklere sahip olduğu inancının temelini oluşturmaktadır. Ali'nin yüzünü "vechullah" (Allah'ın yüzü) olarak tavsif eden alevi-bektaşî inancı bu özgünlüğü ile bambaşka bir özelliğe sahip bulunmaktadır. Yine Celaleddin-i Rumi'nin Milli Eğitim Bakanlığı tarafından basılan Divan'ı Kebir adlı eserinde Ali için yazdığı sözler onun ulûhiyetini ilan etmektedir. Celaleddin-i Rumi adı geçen bu eserinde şöyle demektedir. "Hakkın yüksek sıfatları Ali'nin vasfıdır. Hakkın sıfatları Ali'den ayrı değildir. O tanrının zatına yapışmış sanki o olmuştur" Gerçekte Ali'nin uluhiyeti, "Hulul" inancından bağımsız düşünülemez. Her ne kadar yüksek sesle ifade edilmese de Alevilik'te tam bir Hulul inancı yani şirk mevcuttur. Başta Ali olmak üzere 12 imam Allah'ın kendilerine Hulul etmiş ilahi özelliklere ve sıfatlara sahip şahsiyetlerdir.

Alevilik'te Evliya Kültü:

Alevilik'te evliya kültü ve evliyanın ruhundan medet dileme inancı da Allah -Evren- insan bütünleşmesinin ve özelde Allah'ın insana hulul ettiğinin kabul edilmesidir. Allah'ın insana hulul ettiğine inanan Alevi ozan ve şairler "insanı kâmil" yüceltmesi ile erenleri, evliyaları kutsal ve ilâhi bir güce sahip kabul ederek, ruhlarından medet dilemektedirler. Ozan ve şairlerin etkisinde kalan ümmi Aleviler de bu inanç ve maksatla türbelerde çeşitli ritüeller

icra etmektedirler. En başta “Medet ya Muhammed, Medet ya Ali, Medet ya Hüseyin” nidalarında görülen hulul inancının tesiri, Kur’an’ın ön gördüğü hanif İslam açısından tümüyle şirk kabul edilmektedir. Türbe ziyaretleri, türbelere yüz sürme, eşiğe niyaz etme, erenlerin ruhundan yardım isteme, onlar için kurban kesme, mum yakıp dua etme ve diğer ritüeller Kur’ani itikat gereği İslam’ın (şirk) Allah’a ortak koşma olarak gördüğü ve bunu yapanların müşrik kabul ettiği unsurlardır. Alevilerde Allah inancı ve özellikle evliya kültü büyük ölçüde İslam öncesi Alevi ve Türk inanışlarında yer alan “atalar ruhuna tazim” inancından gelmektedir. İslami inanişâ göre yaratan- yaratılan ayırımının (tevhid’in) reddedilmesi şirktir ve her şirk aynı zamanda küfürdür, kâfirliktir. Alevi inancı yaratan-yaratılan ayırımını reddettiği için İslam’a göre din dışıdır. Ali’nin ilahlaştırılması da (hulul) İslam’ın asla kabul etmeyeceği bir inanıştır. Bu inanış İslam’a göre Ali’nin ilahlaştırılmasıdır. “Aleviler, Ali’ye tapıyor” sözünün ardında yatan istifhamın kaynağı, Ali’nin, evliyanın ve onların şahsında insanın ilahlaştırılması inanç ve itikadıdır. O halde ilahiyatçılar ve Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından Alevi ve Sünni birlikteliğine vurgu yapmak için kullanılan, “Allahımız bir” söylemi düpedüz yalandır. Alevilerle Sünnilerin Allah inancı arasında dağlar kadar fark vardır. Bu farklılığın inkar edilip, “Allahımız bir” denilmesi, Aleviliğin asimile edilmesi ile ilgili bir durumdur. Alevi ve kızılbaşların Allah’a, Kur’ani ve İslam’i itikatta olduğu şekliye inanmalarını istemek alevilikten vazgeçmelerini istemekten başka bir şey değildir. Her inancın kendisi dışındaki inançları tekfir etmesi bir ölçüde doğal görülebilir. Ancak asimilasyon amacıyla bu konuda takiye yapılması doğru bir ahlak değildir. Her inanç mensubu başkalarını bu inanca zorlamadan ve başkalarına rahatsızlık vermeden, devletin kanunları dahilinde inancında hür olmalıdır. Bir başka ifadeyle herkesin imanı da küfrü de kendinedir. Hangi inanç olursa olsun, herkes inancını hiç bir zorlama ve gizleme zorunda kalmadan yaşamalıdır.

Alevi Kızılbaş önderi Şah İsmail der ki:

“Budur evvel, budur ahir.

Budur muhabbette mahir.

Küfür her mezhepte küfür.

Küfür bizde iman olur”

Aleviler Allah’a inanırlar. Ama Alevilerin iman ettikleri Allah isim ve sıfatları ile Kur’an’da anlatılan Allah değildir. Onlar Muhammed (a.s) a iman ederler. Fakat onların Muhammed’i, Nebi makam ve mertebesi, Resul misyonu ile Medine’de yaşayan Muhammed değildir. Onların Muhammed’i âyin-i cem eyleyip semah dönen bir Muhammed’dir. Aleviler Ali’yi çok severler ama sevdikleri Ali yedinci yüzyılda yaşayıp giden Ebu Talib’in oğlu Ali değildir. Onların Ali’si hem Ali Bin Ebi Talib’tir hem de “kün” deyince onsekizbin âlemi yaratan, yaratıkların rızıklarını veren, arslan kılağında Muhammed’in yolunu açan, kılıcı yetmiş arşın uzayan, Hayber kalesinin kapısını şehadet parmağıyla asuman’a atan, hasıl-ı bin bir kimlikte görünen yaratanın zatına yapışık olan bir Ali’dir.

SONUÇ:

Alevilik İslam’dan ayrı olarak kendine özel inanç ve ibadetiyle kadim tarihten beri hayatietini devam ettirip gelen bir dindir. Aleviliğin bu şekilde kabul edilmesi önemli bir meseledir. Aleviler dinlerini ve inançlarını özgürce yaşayabilmelidirler. Hiç kimse inancını başkasına dayatma hakkına sahip değildir. “(Ey Nebi! Şüphesiz sen de öleceksin onlar da ölecekler. En sonunda sizler kıyamet günü Rabbimizin huzurunda yargılanacaksınız” (Zümer-30,31) (Son)

BEKTAŐILİK

13.Yüzyılda Kalenderilik içinde teşekküle başlayıp 15. yüzyılın sonlarında Hacı Bektaş ananeleri etrafında Anadolu’da ortaya çıkan bir inançtır. Yeniçeri ocağının kuruluşundaki rolü dolayısıyla Osmanlı İmparatorluğu tarihi boyunca nüfuzunu koruyan Bektaşilik, gerek oynadığı siyasi roller ve arzettiğı farklı dini inanç (hulul) ve telakkileri birleştirici yapı, gerekse devletin 17. yüzyıldan itibaren resmen tanıdığı tek gayri Sünni tarikat olması sebebiyle en çok ilgi çeken, en çok tartışılan ve araştırılan tarikat olmuştur.

Kuruluşundaki sosyal ve itikadi (hulul) unsurlar, bünyesindeki geleneksel amillerin menşe ve mahiyetleri, gelişen safhaları ve bunlardaki muhtelif gelenekçi tesisler, tarih boyunca oynadığı siyasi roller, sosyal ve iktisadi yapısı, kültür hayatındaki edebiyatı, sanatı ve günümüzdeki durumu gibi meseleler son yıllardaki ciddi çalışmalarına rağmen henüz tam manasıyla ortaya konabilmiş değildir. Tâcul- Ârif’in seyyid Ebul-Vefa el-Bağdadî’nin kurduğu Vefaiyye tarikatının Anadolu’daki şeyhi olan Baba İlyas Horasani öncülüğünde meydana gelen Baba-i isyanı 13. yüzyıl ortalarına doğru yeni bir gayri İslami hareketin doğuşuyla sonuçlandı. Babailik adını taşıyan bu hareket Vefailerden başka Anadolu’daki Kalenderiye, Yeseviyye, Haydariyye zümrelerince benimsendi ve 14. yüzyılın başlarından itibaren “Abdalan-ı Rum” yahut “Rum Abdalları” adı altında bulunan bu zümre mensupları bütün orta ve Batı Anadolu’da

ve sonra da Osmanlı fetihleriyle birlikte Rumeli’de faaliyetlerini devam ettirdiler. Abdal Kumral, Abdal Mehmet ve bilhassa Abdal Musa gibilerinin tarihi şahsiyetleri bilinen bu Rum Abdalları bu manada belki “İlk Bektaşiler” diyebileceğimiz kalenderi, Vefai ve Haydari dervişleri idi. Muhtemelen 14. yüzyılın başlarından itibaren Hacı Bektaş ananeleri, efsaneleri daha doğrusu Hacı Bektaş kültü bunlar arasında iyice gelişerek yayıldı. Bunda da en önemli rolü, hiç şüphesiz vaktiyle Baba-i hareketinin en kuvvetli temsilcisi Hacı Bektaş yaşadığı Suluca Karahöyük teki (bugünkü Hacı Bektaş) Hacı Bektaş zaviyesi oynadı. Bugünkü hüvetiyle bilinen asıl Bektaşilik 922 Hicri (1516 Miladi) yılında öldüğü kabul edilen Balım sultan’ın tarikatın başına geçmesi ile şekillenmiştir. Zaten Bektaşî geleneği de Balım Sultan-ı ikinci pir kabul etmekle bu tarihi vakıayı tescil etmiştir. Bektaşîliği Kalenderilikten ayırarak bugünkü yapısını kazandıran Balım Sultan’ın şahsiyeti yeteri kadar aydınlanmamıştır. Ancak burada önem kazanan husus Balım Sultan’ın 1501 tarihinde rivayete göre ikinci Beyazıd tarafından Hacı Bektaş zaviyesinin, dolayısıyla tarikatın şeyhliğine getirilmesiyle birlikte o zamana kadar Kalenderilikte mevcut teşkilat, doktrin, ayin ve erkan’ın ne ölçüde değişikliğe uğradığı meselesidir.

Böylece Bektaşilik ikinci Mahmud tarafından 1826’da yeniçeri ocağıyla birlikte ilga edilinceye kadar varlığını kesintisiz sürdürmüştür. İmparatorlukta bütünü Bektaşî tekkelerini Nakşibendi tarikatının emrine veren ikinci Mahmud bununla hiç şüphe yok ki Bektaşilik gibi gayri Sünni bir tarikatı bu koyu Sünni tarikat bünyesinde zamanla eritmeyi amaçlamıştır. Kalenderilikten doğmuş olması sebebiyle Bektaşîliğin daha başından beri Sünni din anlayışının itikat ve ibadet esasları karşısında genellikle kayıtsız ve duysız bir tutum içerisinde olduğu tarihi bir gerçektir. Bu konuyla ilgili ipuçları muhtelif Bektaşî menkıbelerinde ve nefeslerinde rahatça rastlanabildiği gibi meşhur Bektaşî fıkraları da ayrı bir delildir. Bektaşilik, dinin mükelleflerini mecbur tuttuğu salatı ikame, savm gibi ibadetleri açıkça olmasa da çeşitler te’villerle rad yolunu tercih etmiştir.

Buna karşılık İslam öncesi eski Türk dinleriyle Şamanizm, Budizm, Hinduizm ve eski İran dinlerinin bakiyelerine dayanan bir takım ayin ve erkan geliştirmiştir.” (TDV. İsl.Ans.C. 5- S 373)

Hacı Bektaş Sünni Miydi?

Batını- Alevi bir derviş olduğu kesin olan Hacı Bektaş Alevilere yapılan haksız baskılardan dolayı eserlerine Sünni unsurları kattığı anlaşılmaktadır. Büyük bir katliam yaşanan Baba-i ayaklanmasının cereyan ettiği bir dönemde egemen olan Sünni şer’i dinsel anlayışın baskısıyla, batını bir önderin kimi saldırılara karşı savunma ve takiyye amaçlı, Sünni anlayış doğrultusunda bazı görüşleri eserine dahil etmesi kaçınılmaz bir durumdur”Abdülkadir Gölpinarlı “Mevlana Celaleddin” adlı eserinde Hacı Bektaş için şöyle demektedir. Halbuki Horosani’lerden olmakla birlikte ne kadar bilgin olduğunu bilemediğimiz, ancak Makalatına ve gene elimizde bulunan bir şathiyesine (Sünni inanç esaslarına aykırı söz) nazaran derin ve geniş bir bilgiye sahip olmaktan ziyade münteşir (yaygın) terbiye ile yetiştiğini sandığımız Hacı Bektaş, bir halk isyanının arda kalanları tarafından ulu tanındı. Bilgisi, meşrebi ve mezhebi bakımından yalnız medrese mensupları tarafından değil, tarikatçılar tarafından da kınanan bu zümre, ilk zamanlardan itibaren gizlenmeye lüzum görmüş tekkelerini ve şehirlerini dağ başlarında, ıssız yerlerde kurmuşlardır. Onları İslam’dan dışarı gören saltanat ve medrese, bu zümreyi vakıf kurmaktan bile mahrum etmiştir”(S. 239- 240) Bu ifadeler Batını- Alevi zümre üzerindeki baskının ne denli şiddetli olduğunu göstermesi bakımından kayda değerdir.

Alevilere yapılan baskı ve zulümler yüzünden takiyye amaçlı olarak Hacı Bektaş’ın eserlerine İslami izlerin yansımış olması muhtemeldir. Mesela, Diyanet İşleri Başkanlığı Hacı Bektaş’ın eserlerini yeniden bastırmasının altında da namaz ve oruç gibi ibadetleri Alevilere benimsetmesi vardır. Oysa Alevilikte ve Bektaşilikte Sünni ve Şiilerin anladığı ve inandığı şekilde ibadet yoktur. Hacı Bektaş’ın eserlerinde namaz, hac ve oruç gibi ifadelerin yer alması, mezhep baskılarının karşısında geliştirilen bir savunma argümanıdır.

Hacı Bektaş'ın "En büyük ibadet insana hizmettir." sözü, aslında namaz, oruç, zekat ve hac gibi zahiri ibadetlerin batın ehli için bir öneminin olmadığını dile getirmektedir."Ellerin kâbesi var, benim Kâbe'm insandır..." demek suretiyle gerçek Kâbe'yi insanın gönlü olarak gören Bektaş'ın zahiri haccın değil, Yunus Emre gibi bâtını haccın önemine işaret ettiğini görmekteyiz. Hacı Bektaş-ı Sünni ibadetleri yapan biri olarak gösteren anlatımlar tümüyle uydurmadır. Hacı Bektaş'a bağlanan Said Emre'nin nasıl zahiri ibadetleri terk edip batını yola girdiğini şiirlerinden net bir biçimde anlıyoruz."

Unuttum namazımı dosta tuttum yüzümü,
Dost kendi mürüvvetinden bir işaret eyledi.
Ne taat var ne salat, ne zikir var ne tesbih,
Beş vakit namazımı aşka gayret eyledi.
Kanda bağlasam dopdolu Hacı Bektaş Veli,
Bu Said kemter kulu oldu adet eyledi"

Görüldüğü gibi Hacı Bektaş'a bağlanmadan önce namaz kılan Said Emre, artık bu ibadeti terk ettiğini, nereye baksa Hünkar'ı (Hacı Bektaş) ı gördüğünü açıkça belirtmektedir. Diyanet İşleri Başkanlığı ve onunla aynı inanca sahip olan ilahiyatçıların Hacı Bektaş'ın "Makalat'ını istismar ederek beş vakit namazı, Ramazan orucunu ve hacca gitmeyi Alevilere benimsetmeye çalışmaları gayri ahlaki bir durumdur. Hacı Bektaş ve ona bağlı olanların maruz kaldığı haksızlığı göstermesi bakımından aşağıya aldığımız bir Bektaşî ozana ait olan şu şiir de anlamlıdır.

"Kılarız namazı kılmayız değil,
Biz hakkın emrini bilmeyiz değil,
Kur'an kitabımız, İslam dinimiz,
Hadisten, âyetten almayız değil,
Bildik rumuzunu savm ve salatın,
İsteyip ıssını bulmayız değil"

Şiirde geçen “Bildik rumuzunu savm ve salatın” sözü gerçekten manidardır. Savm ve salatın yani oruç ve namazın, burada Bektaşî anlayışına uygun bir biçimde bir rumuz-simge olduğu vurgulanmaktadır. Hacı Bektaş’ın dergahında namaz kılmak için düzenlenmiş bir mekan yoktur. Kible istikametine doğru ayarlanmış mescit tarzı bir oda mevcut değildir. Bugün Hacı Bektaş dergahının hemen yanında bulunan cami ise, ikinci Mahmut tarafından Bektaşîliğin yasaklanması, yüzlerce Bektaşî önderinin idam edilmesi ve Bektaşî dergahlarına Nakşibendi şeyhlerinin atanması ile başlayan süreçte inşa edilmiştir. Yüzlerce yıl boyunca cami ve namaz bilmeyen, hakka ibadetini batını yoldan ayin-i cem ederek yapan Alevi-Bektaşîler, Osmanlı’nın inanılmaz mezhebi inanç baskısıyla böyle bir camiye mahkum edilmişlerdir.

Sünnilerin iddia ettikleri gibi Hacı Bektaş Müslüman Sünni inançta birisi idiye, neden gözlerden uzak, Anadolu’nun ücra bir köyüne gidip yerleşsin. Sünni âlimlerinin kentlerde ve özellikle de merkezi yerlerde hatta devlet adamlarına yakın yerde yaşadıklarını biliyoruz. Baba-i ayaklanması sonrası Alevi Türkmenlerin dağlara ve ücra yerlere çekildikleri ve çoğunlukla Hacı Bektaş’a bağlandıkları bilinen bir gerçektir. Hacı Bektaş batını bir önder değilde iddia edildiği gibi Sünni olsaydı batını Baba-i isyancılar ona neden bağlansın? Hacı Bektaş Sünni Müslüman olsaydı ve eserlerinde Sünnilerin itikad ve ritüelleri anlatmış olsaydı, yüzlerce Bektaşî babalarının idam gerekçeleri arasında Sünni Müslüman ibadetleri yapmama suçlaması ile niye karşı karşıya kalmışlardır.

Ne denilirse denilsin, ne yapılırsa yapılsın Bektaşîlik hakkında gerçek şudur. İslam tarihindeki muhalif kanadı temsil eden ve genel anlamda Ali taraftarları olarak nitelenen hemen hemen tüm Batını ekoller, İslami ibadetlere ve hükümlere her zaman muhalefet etmişlerdir. Bu gerçeği kimse inkar edemez. Bunu kimi zaman alenen, kimi zaman da “sırrı sır ederek” yapmışlardır. Bununla birlikte baskılar yüzünden bazen de “sırrın açığa çıkmaması” için yer yer hakim din anlayışının kimi, itikad ve ritüellerini benimser görünmüşlerdir.

Bütün bunlara rağmen Batınilığın yaşayan en güçlü devamı olan Alevi-Bektaşileri, Muhammed, Ali on iki imam ve Hacı Bektaş'ı veli üzerinden Sünni Müslüman ibadet ve itikadlara çekme uğraşısının ne denli inançlara saygısızlık ve abes bir iş olduğunu zikretmeye gerek var mıdır? Aleviler ve Bektaşiler inançlarını sır etmeden kendi inanç önderlerinden bu yola dair ne gördülerse o şekilde yaşama ve yaşatma hakları yok mudur? Bu yolda Alevi-Bektaşî önderleri tarafından İslam'a aykırı sözler söylenmesi Aleviler açısından bakıldığında övünç duyulacak bir şeydir. Zira Alevilere göre şeriat denilen hukuk kuralları, çoğunluk itibariyle Emevi Abbasi döneminde ihdas edilen Arap geleneklerinden başka bir şey değildir.

Mesela: Osmanlı resmi belgelerine göre Alevi önderi ve şairi Pir Sultan Abdal şu gerekçelerle idam edilmiştir.”Dinsiz, namaz kılmıyor, oruç tutmuyor, şeriata aykırı söz söylüyor ve davranış sergiliyor. Müslümanlara “Yezid” diyor ve şarap içiyor, İslamiyetin ilk halifesine hakaret ediyor. Cem ayini gibi gizli toplantılar yapıyor, Safevi taraftarı ve Kızılbaş taifesinden bir devlet düşmanı, Râfizi kitaplar bulunduruyor, onları okuyor ve okutuyor, saz ve çalgı çalıyor, törenlerde semah dönerek oyun oynuyor, haremlik-selamlık kuralına riayet etmiyor, Mehd-i zaman gelecek propagandası yapıyor. Bu gerekçeler aslında Alevi-Bektaşîliğin pek çok temel yaklaşımın Osmanlı tarafından nasıl algılandığını bir göstergesidir. Bu gerekçelere bakarak özgün Alevi kimliğinin pek çok unsurunu görmek mümkündür.

Sonuç olarak: Bilinmeli ki Alevi ve Bektaşilerin ibadeti cem'dir, namaz değil! Alevilerin orucu Muharrem'dir, Ramazan değil! Alevilerin ibadet yeri cem evleridir, camiler değil! Bektaşilerin inanç önderleri dedeler ve babalardır, imamlar ve mollalar değil! Alevi-Bektaşilere göre okunacak en büyük kitap insandır! Bektaşilere göre insan konuşan Kur'an'dır. Bektaşilere göre bağlama, telli Kur'an'dır. Bektaşilere göre devriye ve tenasüh haktır. Bektaş illere göre semah, Muhammed'in müminlere (Alevilere) armağan ettiği bir ibadettir ve bu ibadet ezelden gelmektedir. Bektaşilere göre Ali tanrısal bir kimliğe sahiptir. (hulul) Bektaşiler taştan bir binaya (Kabe) değil insana secde ederler.

Bu yüzden Müslümanlar ibadetlerini Alevilere dayatmaktan vazgeçmeleri gerekmektedir. Allah'ın emri de bu şekilde hükme bağlanmıştır.”Eğer Rabbin dileseydi, (iradelerine ipotek koyarak iman etmeye zorlasaydı) yeryüzündekilerin hepsi elbette iman ederdi. (Allah insanların iradelerini özgür bırakmışken) O halde sen, (Ey Nebi!) inanmaları için insanları zorlayacak mısın?” (Yunus-99) “Kavminden ileri gelen kibirliler dediler ki: ‘Ey Şuayb! Seni ve seninle beraber iman edenleri ya yurdumuzdan çıkaracağız veya dinimize döneceksiniz.’ (Şuayb) istemesek de mi? dedi.” (Âraf- 88)

Gerçekten her topluluk diğerinin inanç sistemine saygı duyması şartıyla hiç kimseye benimsemediği bir inancı ve ameli de dayatamaz. Yüce Allah, inanç konusunda, ele aldığımız yukarıdaki âyetlerle birlikte bu konuyu geniş bir açı ile Kur'an'da hükme bağlamıştır. Yani herkes inancında özgür olmalıdır. Diğer inanç sahipleriyle mücadele Kur'an, ilim ve akıl ile olmalı, her türden din mensuplarına karşı merhamet, güzel ahlak ve ikna yöntemi kullanılmalıdır. Yüce Rabbimiz şöyle buyurmuştur. “(Ey Resul!) Sen, Rabbinin yoluna hikmet ve güzel öğütle çağır ve onlarla en güzel şekilde mücadele et...”(Nahl- 125)

Dolayısıyla Alevi vatandaşları zorla İslam dairesi içinde göstermek, hem Kur'an açısından, hem kendi açımızdan, hem de Aleviler açısından doğru ve verimli bir ahlak değildir.

YUNUS EMRE

Bir şiirinde Yunus Emre aynen şöyle diyor:

“Peygamberimiz” gökyüzüne çıkıp da Mirac’ı gerçekleştirdiği zaman onunla beraber bulunan benim.

“Peygamber’in” yanında bulunan ve sofrasında oturan yakınlarıyla çıplak ve samimi sohbet eden gene benim.

Sabretmeyi ve kanaati hoşgören kırklarla olan ve 40 kişiyle tek bir gömleğe kanaat eden gene benim.

Hem halife Ömer’e adalet işlerinde yardım ettim, hem de oğlu ile günah işleyip cezaya çarptım.

Hristiyan bir dilber uğruna dinini değiştiren Abdurrezzak beni kendine yoldaş etti.

“Allah benim “diyen Hallacı Mansur ile birlikte asılan benim.

Musa “Peygamber” ile çok görüştüm, Çok konuştum. İsa “peygamber” ile göklere çıkan benim.

Adımı Yunus diye taktım, sırrımı âleme açıkladım, bundan sonra da dilde söylenen benim.

Ben öyle bir sultanım ki kadim den (Ezel’den) başlayıp sonsuza kadar hükmüm sürecektir.

Benim zevalim (yok oluşum-batışım) yoktur. Gene yedi iklimle hükmeden, insanlara hükmedip onları diri tutan sultan gene benim.

Yeryüzünü yaratan, üzerine gök kubbeyi oturtan, büyük denizleri ve dalgaları meydana getiren ben olduğum gibi, tufanı meydana getiren, Nuh “Peygamber” ile ailesini tufan felâketinden kurtaran da benim.

Dur emrini verince göklere, gökler hemen durdu ve benim istediğim gibi karar kıldı.

Dünyaya yüz bin çeşit insanı getiren gönderen de gene benim.

Yusuf “Peygamber” ile kuyuya inen, erzak almak için Mısır’a gelen, kardeşlerinin terazilerine altın dolduran, hepsini zengin eden Mısır’ın sultanı de benim.

Dervişlerle derviş olan, onlarla aynı safta duran ben olduğum gibi, sofularla el bağlayıp ibadet eden o keramet sahibi, o Rahman olan merhametli varlık da benim.

Ben kaf dağından kaf dağına kadar her tarafa hükmederim.

Devler ancak benim emrimde olup benim emrin dışına çıkmazlar. Rüzgarlara binerek seyran eden bu mülkün sultanı de benim.

Bunları diyen Yunus değildir. Bunları söyleyen sadece kudret dilidir.

Benim ilk(ezel) ve son (ebed) olduğuma inanmayan kafir olsun” (Yunus Emre Divanı sağlam Yayınevi Murat Sertoğlu- sayfa. 193 /194)

Bunları söyleyen Yunus Emre, başka bir şiirinde, her birimizin endişesine tercüman olarak diyor ki:

Ey ahbablarım, ey kardeşlerim, çok güç bir durumdayım ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapayım ne edeyim.

Ya Yüce tanrı beni kulluğundan çıkaracak olur. Sen benim kulum değilsin derse ben neylerim.

Başım hakaret ve zillete uğramış olarak önüme düşer. Göz yaşlarım hiç durmadan akmaya başlar.

Mahşer günü yerim ebediyyen yanacağım cehennem olsa ben neylerim. Suçlarımı andıkça içim yanar.

Gözlerim kanlı yaşlarla dolar. Hakkın huzuruna çıkacağım vakit ona karşı yüzüm kara olursa ben ne ederim.

Gerçek şu ki, içim fesat ile doludur. Ey Allah'ım! Ne olur. Suçumu bağışla, yarın yerim cehennem olacak olursa ben neylerim sonra.

Evet fesat içinde kaldım. Suçlarını biliyorum.

Yunus bundan dolayı derdim arttı der. Mezara girince kabrim dar gelir, orada sıkıntıya ve azaba uğrayacak olursam ben ne yaparım (a,g,e s. 236)

Yunus Emre, hulul inancı ve tevhid arasında kalmış, içinden çıktığı milletin inancından dolayı doğuştan hulul inancı ile birlikte büyümüş, belli bir zaman sonra Kur'an ve İslam dini ile karşılaşmış, iki din arasında gel gitler yaşamış birisine benzemektedir. Hulul inancından kurtulmak çok zor olmakla birlikte Allah'a olan sevgisinden dolayı bu inançtan tevbe ederek, Allah'ın huzuruna hak din ile gitmiş de olabilir. En doğrusunu Allah bilir. (Not: Divanında "peygamber" kelimesi kullanıldığından dolayı, olduğu gibi aktarmak zorunda kaldık)

CELALEDDİN- İ RUMİ KİMDİR?

Celaleddin Rumi, eserini Kur'an'a eşdeğer tutarak kitab'ı Mesnevi hakkında diyor ki:

“Bu Mesnevi kitabıdır. O, ulaşma ve kesin bilme sırlarını açıklamada dinin asıllarının asıllarının asıllarının asıllarıdır. O, Allah'ın en büyük fıkhıdır (din bilgisidir) Allah'ın en aydınlık yoludur ve Allah'ın en açık delilidir. Işığının hali içinde kandil bulunan kandil gibidir. Sabahın ilk anlarında daha parlak ışık verir. O, pınarları ve dalları bulunan gönül cennetleridir. Onda, bu yolun oğullarınca” selsebil” diye adlandırılan bir pınar vardır, makam ve keramet sahiplerince en hayırlı makam ve en güzel dinlenme yeridir. Ulu kişiler orada yerler ve içerler. Özgür kişiler orada huzur bulur ve neşelenirler. O, Mısır'daki Nil gibi sabredenler için içecektir. Fırun'un soyuna ve kâfirlere hasrettir. Allah'ın dediği gibi “onunla çoğunu saptırır, onunla çoğunu doğruya götürür.“Gerçekten o gönüllere şifadır, hüznünlere ciladır ve Kur'an-ı açıklayıcıdır. Rızıkları genişletir ve ahlakı güzelleştirir. Kerem sahibi ve salih yazıcıların elleriyle yazılmıştır. Temiz kişilerden başkasının ona dokunmasını menederler. Alemlerin rabbinden indirilmedir. Batıl ona önünden ve arkasından gelmez. Allah gözetir ve korur. En iyi koruyucudur ve merhametlilerin en merhametlisidir. Mesnevi'nin başka lakapları vardır. Allah ona lakap verdi...”

(Mevlana Celaleddin-i Rumi Mesnevi Yeni Şafak kültür hizmeti

C.1 sayfa- 36, hazırlayan Profesör Doktor Adnan Karaismailoğlu
Ulus Ankara)

Celaleddin-i Rumi, Mesnevisi için sarfettiği bu cümleleri, yüce Allah bir çok âyette Kur'an için kullanmıştır. Yani bütün bu özellikler sadece Kur'an'ın hakkıdır.

“Işığının hali içinde kandil bulunan kandilik gibidir.” (Nur- 35)

“Kâfirlere hasrettir.”(Hakka- 50)

“Onunla çoğunu saptırır onunla çoğunu doğruya götürür.”
(Bakara- 26)

“O, gönüllere şifadır.” (Yunus-57)

“Kerem sahibi ve salih yazıcıların elleriyle yazılmıştır.” (Abese-
11,12)

“Temiz olanlardan başkasının ona dokunmasını menederler.”
(Vakıa- 79)

“Alemlerin Rabbinden indirilmedir.” (Hakka- 43:Vakıa- 80)

“Batıl ona önünden ve arkasından gelmez.” (Fussilet-42)

Celaleddin-i Rumi'nin Divan'ı Kebir'inde hulul inancına bağlı olduğunu gösteren yüzlerce şiirinden bir tanesi şöyledir.

Üçüncü halife olan Ali için “O sefa ehlinin vücut güneşidir. O açıklayıcı imam, hakkın yüksek sıfatları Ali'nin vasfıdır. Ail'den ayrı değildir. Çünkü haktan hakla görülmüştür. Onun toprağı birlik âlemdir. Allah'ın ilminden maksat Ali'dir. Her şey fanidir. Fakat can yaşar. Hakkın hikmetini Ali'den başkası bilemez. Yaratıkları yaratan zatı gibi o bakidir. İbtidasız evvel o idi. Sonsuz ahirde odur. Nebilere yardım eden o idi. Velilerin gören gözü de gerçekten odur. O yüzünün gizli parıltısından bir güneş yarattı. O hak iledir. Hak onda görülür. O hak ile ebedidir. Allahın isimleri onda belirdi...”
(Divan-ı Kebir. M.E.B c.1- sayfa- 35) Dolayısıyla Celaleddin Rumi, Muhiddin-i Arabi, Beyazıd-i Bestami, Yunus Emre, Hacı Bektaş gibi Hulul inancına bağlı idi.

“Mevlana” Kimdir?

Birinin bir konuda söz sahibi olabilmesi için o konuda uzman olması gerekir, bu şu anlama gelmektedir. O konuda yüksek lisans derecesine sahip olmak.

Bu konuda yüksek lisans yaptım. Mevlana ile ilgili yüzlerce kitap, makale, dergi, yayın, video... araştırdım. Ben tezime “Mevlana” hayranı olarak başladım, hani ülkemin insanında -bilmekten kaynaklı, kulaktan dolma bilgiyle edindiğim sevgiyle- olduğu gibi. Tez hocam “mevlana” konusunu almamı istemedi, ama ben ısrarla direttim.

Hayranı olarak başladığım “mevlana” tezini yazmaya, fakat araştırdıkça, mesnevi’deki hikayeleri tahlil ettikçe, “Mevlana”nın hayatını öğrendikçe gerçeğin çok feci olduğunu yavaş yavaş farkettim. Acı gerçeklerle yüzleştim. Aşk ve nur adı altında bize öğretilen, İslam kılıfında bize yutturulan yalanlar, hurafeler, akıl dışı, mantık dışı, ilim, bilim medeniyet düşmanı bir “Mevlana” karşıma çıktı. “Tıp ve astronomi bilgisi ahır bilgisidir, ahır bilgisi ise eşeklere aittir (Dünyayı kastediyor)” diyen tıbbi ve astronomi öğrenilmesine karşı çıkan bir “Mevlana”ya şahit oldum.

Okumaya, düşünmeye, araştırmaya, fikir yürütmeye, bilim yapmaya karşı olan, medeniyet düşmanı bir” Mevlana” buldum karşımda. Kur’an’ın oku emrine nazire yaparak (yani âyetleri değiştirip kendi kafasına göre yeni âyetler yazmak) Mesnevi’ye dinle başlayan ve bütün mesnevi boyunca tek bilginin Veli-Şeyh-Şih- Abdal...vs.lerden geldiğini, Okumayla düşünmeyle bilginin elde edilemeyeceğini savunan bir “Mevlana”..Karatay Medresesi’ni ele geçirin tıbbi, kimyayı yasaklayan, onun yerine hastalıkları yazdığı ‘Muska’ ile iyileştiren bir “Mevlana”. “Mesnevi âlemlerin rabbinden indirilmiştir” diyerek Kur’an’a nazire yapan “Mevlana” Müslümanları İslam öncesi cahiliye dönemine benzer bir zihin yapısına geriletmiştir.

Onun zihinsel yapısını Piaget’in Zihinsel Gelişim Kuramına göre değerlendirdim ve insanlara öğrettiği öğretti 4-7 yaş çocuk-

ların zihinsel yapısına birebir uyuyor. Sadece insanları seven aşk (Tanrı), cezalandırmayan, günah sevap olmadığı, ahlaki ilkelerin önemsenmediği, çıkarıcı, tranductif (geçişli düşünce), ben merkezci bir zihinsel yapısı var “Mevlana”nın. Olaylara bakışı bir çocuğun bakışından farklı değil. Tabii dini böyle anlatıyor. Fakat kendi çıkarları her zaman önde. Çıkarları için her şeyi yapabilir. Şems’e karısını ve oğlunu sunan bir “Mevlana” var. Moğol ajanı*değil, (öyle olmadığını düşünüyorum) ama iktidarda kim varsa, ona yaranmaya çalışıp, menfaati peşinden koşan, çıkarı için adam öldürten, tarla yakan, torunu Ulu Arif Çelebi yoluyla bütün medreseleri, yurtları, zaviyeleri işgal eden, terör estiren, acımadan can alan, can almasına izin veren bir “Mevlana”...Hoşgörü abidesi” Mevlana” Aşk insanı “Mevlana”. Müslümanlar için, “kadınları, kızları esir alınabilir, mallarına el konulabilir, canları alınabilir” diye fetva veren (Mesnevi) bir hoşgörü insanı, merhametli, sevecen “mevlana”...Şems’e oğlu Alaaddin Çelebinin aşık olduğu kızı peşkeş çeken, kız Şems’ten iğrenmesine, tiksinsmesine ve sık sık evden kaçmasına rağmen (60 yaşında, homoseksüel, uyuşturucu bağımlısı, şizofren Şemsten Kimya nefret ediyordu, Alaaddin Çelebiye aşık) tutup kolundan getiren o iğrendiği adamın koynuna zorla sokan sevecen” Mevlana”. Alaaddin Çelebi’nin evi terk etmesi üzerine ona eşek diyerek, şiirler düzen, ölmesine sevinen “Mevlana”..Uyuşturucu kullanan, uyuşturucu kullanmasını öğrencilerine tavsiye eden “Mevlana” ...Hristiyanlarla işbirliği yapan, kiliselerinde günlerce kalıp onlarda dost olan, Müslümanlardan nefret eden, onları kötüleyen, papağan, kafir, hain, kurt, eşek, ayı... vs. diye akla hayale gelmeyen vasıflarla kötüleyen bir “Mevlana”... daha anlatmamı isterseniz anlatırım... Mevlana benim hayal kırıklığım, gönül yaramdır, benim Aşkla gözümü boyamış, araştırınca anladım. Sihir bozuldu, gerçek ortaya çıktı.*Ajan; belli bir maksat için görevlendirilmiş kişi... Elbetteki Celalettin Moğollar adına Anadolu’ya gelmiş değildir. Ancak Anadolu’yu işgal eden Moğollar’a hoş geldiniz diyen,onlar adına çalışan bir haindir.

(Berna Soysal)

MUHYİDİN-İ ARABİ'NİN KÜFÜR VE ŞİRK SÖZLERİ

Tarikat ve tasavvuf mensuplarının dilinden hiç düşürmedikleri İbn-i Arabî'ye ait olan sözler. “Bu kitap, nefis arzularından münez-zeh ve içine fesad karışmamış olan en kudsi makamdan indirilmiştir. Çünkü ben ancak bana ilham olunan şeyi söyledim ve bu yazılı kitapta ancak bana indirilmiş olan hakikatleri dile getirdim.” (Fusûsül Hikem)

“Söylediğim her şeyi, bana Allah haber verdi, O , bana imlâ ediyor ve ben bunları kendi elimle yazıyordum, Benim lisânım, Hakk'ın lisanıdır, sözüm O'nun sözüdür.” (El Futûhât El-Mekkiyye)

Allâh bana hamd eder, ben de O'na hamd ederim, O bana ibadet eder, ben de O'na. Bir halde ben O'nu ikrâr eder ve eşyâdaki çokluk ve değişikliği görünce inkâr ederim. Bizden nasıl vazgeçebilir? Ben O'na müsaade eder ve O'nu zuhur alanına çıkarırım.” (Fususu'l-Hikem, 83. Bosnevi, 1, 384-385)

“Sen kulsun ve sen ilâhsın; kulluğun kimin kulu olduğunu bildiğin içindir. Sen ilâhsın ve kulsun; çünkü sözleşmenle kendini ilâha bağladın. Şahsın taşıdığı her akîdeyi o akâdeden başka inancı olanlar çözebilir.” (Fususu'l-Hikem: s.101) “Vakit olur ki kul Rabb olur şüphesiz, vakit olur ki kul kul olur şüphesiz.” (Füsusu'l-Hikem,

90. Bosnevi, 1, 433)

“Bizler Allah’ın zahiri suretleriyiz, O’nun tecellisiyiz. Alem ve kevn aslında bir hayal olduğu için biz O’yuz.” (Füsusul-Hikem, 159. Bosnevi, 345) “Halık ile mahluk bir tek şeydir.” (Füsusul-Hikem, 78)

“Küfür ve isyan ehli cehenneme girseler de, orada kendileri için bir zevk ve lezzet vardır. O da onlar için bir cennettir. (Füsusul-Hikem, s.94) İbn-i Arabi bir şiirinde der ki: “Nebilik makamının derecesi Resülün üstünde ve velinin altında bir yerdir.” (Şerhu Aki-detü’t-Tahaviye, II-743.”)

Füsusul-Hikem:

İbn-i Arabi bir çok kitabında tevhid akidesini iptal edici ve insanın vücudunun Allah’ın vücudunun bir sureti, hatta bütün alemlerin O’nun sureti olduğunu, alemlerin O’nun vücudunun aynı olduğunu söyler. Allah Rasulü (a.s) ı yalan, dalalet ve küfrüne şahid tutmaktan utanmayan bu hulul ve sapkınlık önderi, kitabında tüm Nebileri yalanlayıcı ve hatta Kur’an’ı tekzip edici meselelere değinir.

Din Adamlarının İbn Arabi Hakkındaki Görüşleri:

Ailame Cezeri, Muhyiddin-i Arabi gibilerin yazdığı kitapların okunmasını sakıncalı görür. Cezeri diyor ki: “Nasıl olur da: Rabb, Hak’tır ve Kul da haktır” türünden bir söz tevil olunabilir. Yine: “Allah’ı gereğince bilenler, ancak Muattıla ve Mücessime görüşünde olanlardır” türünden sözlerin hiç bir tevil olabilir mi? Muattıla, yüce Allah’ın sıfatlarını inkar edenler anlamına gelirken, mücessime ise, yüce Allah’ı ve sıfatlarını cisimleştirenler anlamına gelmektedir.

Yüce Allah şöyle buyuruyor:

“... أَلَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ ...”

“O’nun benzeri hiçbir şey yoktur.” (Şura-11) İşte ayetin bu yönü Muattıla görüşünde olanlara bir cevap oluşturuyor.

وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ...

“O işitendir, görendir.” (Şura-11) âyetin bu bölümü de Mücessime’ye karşı bir delildir. Yine bu adamın: “Tapınılan hiçbir kul

yoktur ki O ancak Allah'tır.” tarzındaki sözüne gelince. Yüce Allah şöyle buyuruyor:

...وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ

“Rabb’in ancak kendisine kulluk etmenizi emretti.” (İsra-23)

Fahraddin Razi diyor ki: “Kendi varlığını üstün gören İbn-i Arabi, hiçbir zaman Allah’a ibadet etmiş olamaz.. Çünkü o, kendi düşüncesinde canlandırdığı surete tapar. Yüce Allah bu gibi şeylerden yüce ve münezzehtir.”

Aliyyul Kâri diyor ki: “Vücutiye görüşüne sahip olanlar da aynı şekilde bir tapınma içindedir.”

Abdulaziz b. Abdusselam’a Muhyiddin-i Arabi hakkında bir soru sorulmuş oda cevap olarak “O kötü bir şeyhtir, aşırı bir yalancıdır. Alemin ezeli olduğuna inanır ve her kadınla beraber olmayı mübah sayar.”

Allame b. Nureddin; büyük bir cilt eseri sırf bu konuya ilişkin olarak kaleme almış, bu eserinde Muhyiddin-i Arabî'nin inanç ve fikirlerine reddiye yazmıştır. Kitabına da: “Keşfu’z-Zulmeti an Hâzihi’l-Ummeti” (Bu ümmetten karanlığı kaldırmak) diye isim vermiştir.

Tasavvufçuların en meşhuru ve en önde gelenlerinden biri olan İbn-i Arabî, Kur’an’a aykırı fikir ve inançlarıyla bir çok din adamı tarafından tekfir edilmiştir. Tasavvufçuların yanında önemli bir yere sahip olan Muhyiddin-i Arabî, tasavvuf inancının iskeletini İslam dışı düşünceleriyle şekillendirmiştir. İslam dışı fikirlerini insanlara aşılama noktasında en büyük silahı, hiç şüphesiz Allah’ın dininden almış olduğu bazı söylemler olmuştur. İslam dininin bazı özelliklerini kullanarak, hak ile batılı karıştırarak ortaya atmış olduğu birçok fikirle insanların tevhid dininden sapmalarına sebep olmuş bir müşriktir. O sadece İslam’ın bazı düşüncelerini almamıştır. Endülüs’ten başlayarak; Hıristiyan din adamlarından ve Hıristiyanlık felsefesinden, sonra sırasıyla Kuzey Afrika kavimlerinin pagan dininden, Mısır’ın eklektik düşüncesi ve inancından,

Arabistan halkının cahiliye inancından,

Anadolu şaman kültüründen ve İran Zerdüştlüğü'nden, Maniheizm'inden, Suriye'nin İsmaililiğinden çok şey alıp oluşturduğu tasavvuf düşüncesini insanlara sunmuştur. Bütün bu bölgeleri kapsayan seyahatleri, son nefesiyle birlikte Şam'da noktlanır. O, İslam'ın içindeki güzellikleri öğrenmektense, bunları İslam'dan alıp bütün bu dinlerin özünü birbirine katarak tek bir inanç oluşturmaya çalışmıştır. Tasavvufa şekil veren Muhyiddin-i Arabî, tasavvuf inancının iyice karma bir din haline gelmesini sağladı. Tasavvuf öz olarak bütün dinlerin karışımıyla oluşan bir inanç sistemidir. Tasavvuf mensuplarının birçok konuda İslam'ın izlerini daha ağır bir şekilde taşımaları, tamamen, diğer dinlere göre İslam'dan daha çok şey almalarından kaynaklanmaktadır. Yani, tasavvufun iskeletini, İslam dininden aldıkları birçok inanca göre oluşturmaktadırlar. Muhyiddin-i Arabî'nin İslam dinine aykırı birkaç görüşü:

Füsus-ul Hikem, Allah Tarafından İndirildi

“Tâki Allah erlerinden ona vakıf olacak kimseler gerçek bilgiye ersinler. Çünkü bu kitap, nefis arzularından münezze ve içine fesat karışmamış olan en kutsi makamdan indirilmiştir.” “Söylediğim her şeyi, bana Allah haber verdi. O, bana imla ediyor ve ben (bunları) kendi elimle yazıyordum. Benim lisanım, Hakk'ın lisanıdır. Sözüm onun sözüdür.” “İşte bu 586 yılında İşbiliye kabristanında bir Cuma günü namazdan sonra bize gelen âyettir. Bu sırada sarhoş (gibi) kaldım: Üç yıl müddetle namazda veya uyanıkken yahut uykuda, ancak bunu okuyabiliyordum...” Görüldüğü gibi Muhyiddin-i Arabî kendi yazmış olduğu kitabın, bizzat Allah tarafından kendisine indirildiğini söylüyor. Allah'a çok açık bir şekilde iftira atan Muhyiddin-i Arabî gibilere bakın yüce Allah nasıl bir cevap veriyor:

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَلَمْ يُوحَ إِلَيْهِ شَيْءٌ وَمَنْ قَالَ سَأُنزِلُ مِثْلَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمْرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ أَخْرَجُوا أَنفُسَكُمْ الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنتُمْ عَنْ آيَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ

“Allah’a karşı yalan yere iftira düzenden veya kendisine hiç bir şey vahyolunmamışken” “Bana da vahiy geldi” diyenden yani “Allah’ın indirdiğinin bir benzerini de ben indireceğim” diyenden daha zalim kimdir? Sen bu zalimleri, ölümün ‘şiddetli sarsıntıları’ sırasında meleklerin ellerini uzatarak onlara: “Canlarınızı (bu kısıvrak yakalanıştan) çıkarın, bugün Allah’a karşı haksız olanı söylediğiniz ve O’nun ayetlerinden büyülenerek (yüz çevirmeniz) dolayısıyla alçaltıcı bir azapla karşılık göreceksiniz” (dediklerinde) bir görsen.” (Enam-93).

فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُمُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لِيَشْتَرُوا بِهِ نَمَنًا قَلِيلًا فَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ

“Yazıklar olsun o kitabı kendi elleriyle yazıp, sonra az bir değer karşılığında satmak için “Bu Allah katındandır” diyenlere! Artık elleriyle yazdıklarından dolayı onlara yazıklar olsun, kazanmakta olduklarına da yazıklar olsun.” (Bakara-79)

Muhyiddin-i Arab’iye Göre Firavun’un Müslüman Olarak Ölmesi

“Nasıl ki Firavun suda boğulurken Allah’ın kendisine verdiği iman sayesinde Musa onun için de göz nuru oldu. Şu halde Allah, (bu yüzden) Firavun’u pak ve temiz öldürdü. Çirkin ve fena amellerinden onda bir şey kalmadı. Çünkü Allah onun ruhunu yeni bir günah işlemeyen önce ve imana geldiği anda kabz etti. Hâlbuki İslam (yani Hakk’a teslim ve onu tasdik) evvelce geçmiş olan günahları ortadan kaldırdı. Allah bu ilim ve mazhariyeti dilediğini kimse için ayet ve alamet kıldı. Ta ki hiç kimse ilahi rahmetten umutsuzluğa düşmesin. Çünkü kâfirlerden başka hiç kimse tanrı rahmetinden umut kesmez. Şu halde Firavun eğer umutsuzlardan olsaydı imana yanaşmazdı.

Muhyiddin-i Arabî şeytandan aldığı vahiyle Allah’a iftirada bulunmaya devam etmektedir. Yüce Allah Kuran’da Firavunun kâfir olduğunu, onun imansız öldüğünü söylemesine rağmen Muhyiddin-i Arabî, Firavunun imanlı olarak öldüğünü söylemektedir. Kitap ehlinde hiç kimse Firavunun imanlı bir şekilde öldüğünü

iddia etmemiştir. Firavunun küfür üzerinde öldüğü ittifakla kabul edilen bir konudur.

Kur'an, birçok yerinde Firavunun akıbeti hakkında bizlere bilgi vermektedir:

كَذَابِ آلِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ فَأَهْلَكْنَاَهُمْ بِذُنُوبِهِمْ
وَاعْرِفْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَكُلَّ كَانُوا ظَالِمِينَ

“Firavun ailesinin ve onlardan öncekilerin gidiş tarzı gibi. Onlar, Rablerinin ayetlerini yalanladılar; Biz de günahları dolayısıyla onları helak ettik. Firavun ordusunu suda boğduk. Onların tümü zulmeden kimselerdi.” (Enfal- 54)

فَوَقَّيْهُ اللَّهُ سَيِّئَاتِ مَا مَكَرُوا وَحَاقَ بِآلِ فِرْعَوْنَ سُوءُ الْعَذَابِ

“Sonunda Allah, onların kurdukları hileli-düzenlerinin kötülüklerinden onu (mümin kulunu) korudu ve Firavun’un çevresini de azabın en kötüsü kuşatıverdi. (Mü’min- 45)

النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ
أَشَدَّ الْعَذَابِ

“Sabah akşam o ateşe sunulurlar. Kıyametin kopacağı gün: “Firavun’un taraftarlarını, azabın en şiddetli olanına sokun” (denecek). (Mü’min-46)

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُّبِينٍ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَأَتْبَعُوا آمَرَ
فِرْعَوْنَ وَمَا أَمْرُ فِرْعَوْنَ بِرَشِيدٍ

“Andolsun, biz Mûsâ’yı âyetlerimizle yani apaçık bir delille Firavun’a ve onun ileri gelen adamlarına Resul olarak gönderdik de ileri gelenler Firavun’un emrine uydular. Hâlbuki Firavun’un emri doğru değildi.

يَقْدُمُ قَوْمَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَأَوْرَدَهُمُ النَّارَ وَبِئْسَ الْوَرْدُ الْمَوْرُودُ

“O, kıyamet günü kavminin öncülük ederek onları ateşe sürmüştür. Sonunda vardıkları yer, ne kötü bir yerdir. (Hud-98) Firavun ve ona uyanların hep birlikte ateşte olduklarını, Yüce Allah bizlere bildirmişken Muhyiddin-i Arabî Allaha iftira atarak, Allah’ın bu şekilde bildirdiği bir hükmün karşısında farklı bir hüküm koyarak,

Allah'ın haber verdiği şeyler dışında bir iddia ortaya atıyor. Ve Firavunun imanlı olarak öldüğünü söylüyor.

Muhyiddin-i Arabiye Göre Allah Kullara Muhtaçtır.

“Varlığımız onun varlığıdır. Varlığımız açısından biz ona muhtaç, nefsin de zuhuru için o bize muhtaçtır.” Ve şöyle devam ediyor: “Sen ahkâmla onun gıdası, o da varlıkla senin gıdandır. Senin özelliğin ne ise, onun özelliği de odur. Emir ondan sana olduğu gibi, senden de onadır. Ne var ki, sen mükellef diye adlandırılıyorsun. Gerçi halinle sen ona “Beni mükellef kıl” dediğin için seni mükellef kılmıştır. Ama o mükellef diye isimlendirilmez. O bana hamd eder, ben ona hamd ederim; o bana ibadet eder, ben ona ibadet ederim.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ

“Ey insanlar, siz Allah’a fakirsiniz, zengin ve övülmeye layık olan sadece Allah’tır. (Fatır-15) Allah’ı kullara muhtaç olarak görmesi, İbn-i Arabî’nin nasıl bozuk bir Allah tasavvuruna sahip olduğunu gösteriyor. Oysa Kuran’da yüce Allah kendini bizlere tanıtırken hiç bir şey muhtaç olmadığını bildiriyor.

Allah’ın Kendisine Kulluk Ettiğini Söylemesi

“Allah beni över, ben de onu. O bana kulluk eder, bende ona...”

Bir vakit olur ki, kul şüphesiz Rab olur. Başka bir vakitte de, iftirasız kulluk ve derekesine iner. Kul, kulluk derekesine inerse Hak ile genişler. Rab olursa yaşayışı daralır.

رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ لِعِبَادَتِهِ هَلْ تَعْلَمُ لَهُ سَمِيًّا

“Allah; göklerin, yerin ve bu ikisi arasındakilerin Rabbidir. Şu hâlde, O’na ibadet et yani O’na ibadet etmede sabırlı ol. Hiç, O’nun adını taşıyan bir başkasını biliyor musun? (Meryem- 65)

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

(Ey Rabbimiz! Yalnız Sana ibadet ederiz ve ancak Sen’den yardım dileriz.” (Fatıha-5)

“Allah beni över, ben de onu... Allah bana kulluk yani ibadet

eder bende ona ibadet ederim.” Yüce Allah’ın kendisine ibadet ettiğini diyebileceğ kadar Allah’a iftirada ileriye gitmiştir.

Onun inancında, zaten insan bizzat Allah’ın kendisidir. İnsan Allah olduğuna göre, aslında insan ibadet ederken bizzat kendisine ibadet etmiştir. Muhyiddin-i Arabî’nin inanç şekli bundan ibarettir. Bu söylemlerinden dolayı başta İbni Teymiyye olmak üzere birçok din adamı tarafından tekfir edilen Muhyiddin-i Arabî, Allahın kendisine kulluk yaptığını ve kendisinin de Rab olduğunu söylemektedir.

Vahdet-i Vücut inancını ortaya atan Muhyiddin-i Arabî’ye göre, her şey bizzat Allahın kendisidir. Yani bizim Allah’a ibadet ederken, Allah’ın da bizlere ibadet ettiğini iddia etmektedir. Bu iddia Allah’a atılmış çok büyük bir iftiradır. Hiç şüphesiz, Allah bunların yakıştırdığı sıfatlardan münezzehtir.

Gözle Gözükten Her Şeyin, Bizzat Allah Olduğunu Söylemesi

İbn-i Arabî’ye göre, Allah her şeydir yahut her şey Allah’tır. Çünkü vahdet-i vücut inancına göre âlemde ikilik değil, birlik vardır. Bu birlik, ya Allah’ın her şey olması yahut her şeyin Allah olmasıyla sağlanmış olmaktadır. İbn-i Arabî bu inancı şöyle ifade etmektedir: “Arif, hakkı (Allah’ı) her şeyde gören, belki her şeyin kendisi olarak görendir. O hakkın gölgesidir. Ondandır ve her şey Hakk’a döner. O halde Âlem O’dur. Yani Haktan başka bir şey değildir. Bu takdirde senin idrakine giren her şey imkân âleminde beliren hakkın hüviyeti ondan zahir olması bakımından eşya Hakkın Vücudu’dur.

Mükemmel arif, tapılan her şeyin hakkın açığa çıktığı ve kendisinde hakka ibadet edildiğini görendir. Onun için tapılan bu tanrılara taş, ağaç, hayvan, insan, yıldız, melek gibi özel ismi yanında, tapanlar onlara ilah adını vermişlerdir.

بَلْ نَقَدِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ وَلَكُمُ الْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُونَ

“Hayır, Biz, hakkı bâtılın üzerine atarız. Böylece onu mahveder.

O zaman o (bâtıl), zail olmuştur. Vafettiğiniz (Allah'a isnat ettiğiniz) şeylerden dolayı size yazıklar olsun. (Enbiya-18)

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَالسَّمَاوَاتُ
مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ

“Allah’ı hakkıyla takdir etmediler. Yeryüzü kıyamet gününde bütünüyle O’nun elindedir. Gökler de O’nun kudretiyle dürülmüştür. O, onların ortak koştuklarından uzaktır, yücedir.” (Zümer-67)

İnsanın Hem Allah Hem de Kul Olduğunu Söylemesi

“Sen kulsun ve sen Tanrısın, kulluğun kimin kulu olduğunu bildiğin içindir. Sen tanrısın ve kulsun çünkü sözleşmenle kendini Tanrı’ya bağladın.

Cehennemın Sembolik, Acı Vermeyen Bir Yer Olması

“Küfür ve isyan ehli cehenneme girseler de, orada kendileri için bir zevk ve lezzet vardır. O da onlar için bir cennettir. Ancak onların cennetleri Huld cennetlerinin nimetlerine benzemez. İkisi de birdir. Amma aralarında tecelli farkı vardır. Onların cennetine tatlığından dolayı azab denir. Bu azab sözü onda gizli olan lezzet için bir kabuk gibidir. Kabuk ise özü koruyan bir şeydir.

“... Şayet (Allah, cehennemdekileri) cennet’e çıkarırsa, onlar muhakkak ki (bundan) azap duyarlar ve cennet’e girmek onlara zarar verir. Tıpkı, gül kokularının domuzlan böceklerine zarar vermesi gibi...”

Vahdet-i Vücut İnancı

“Sen kulsun ve sen tanrısın. Kulluğun, kimin kulu olduğunu bildiğin içindir. Sen tanrısın ve kulsun. Çünkü sözleşmenle kendini Tanrıya bağladın. O halde Hak’taki sıfatların hepsi mahlûkta da bulunur. Mahlûklardaki vasıfların Hak’ta da mevcut olduğu gibi... Şu halde halk, Hak’ın bütün isim ve sıfatları, hatta onun işitme, görme kuvveti ve bütün nispet ve idrakleri olur. Şayet halk zahir olacak olursa Hak ile örtünür ve ondan batın olur. Bu suretle Hak, halkın kulağı, gözü, eli, ayağı ve bütün kuvvetleri

durumuna girer. Eğer Tanrının zatı bu nispetlerden sıyrılmış olsaydı ilah olmazdı.

Hâlbuki bu nispetleri bizim varlığımız ispat etti ve yine biz kulluğumuzla ilahı ilah kıldık. Biz bilinmedikçe o da bilinmezdi.” Hakikat budur ki Malik, mahlûktur ve yine hakikat budur ki mahlûk, Maliktir. Bunların hepsi tek bir varlıktandır. Hayır, belki de o tek varlıktır. Ve yine O, çokluk halinde olan varlıklardandır. O, Hakk'ın gölgesidir. O'ndan belirdi ve her şey Hakk'a döner. O halde Âlem O'dur, yani Hak'tan başka bir şey değildir. Bu takdirde senin idrakine giren her şey, imkân âleminde beliren Hakkın vücududur. Hakkın hüviyeti ondan zahir olması bakımından eşya Hakkın vücududur.

İster Hak ol, ister halk ol; Allah ile Rahman olursun. İşte bunun için Allah, İblis'e soruyordu: İki elimle yarattığım (cemel ile celal sıfatıyla halk ettiğim) mahlûkata secde etmekten seni men eden şey nedir? Hâlbuki o mahlûk (yani âdem) âlemin suretiyle Hakk'ın suretinden ibaret olan iki suret arasında ancak onun birleşmesinin aynısıdır. Bu suretle Hakk'ın elidir, İblis ise âlemden bir parçadır. İblis için bu birleşme keyfiyeti hâsıl olmadı ve bundan dolayı halifelik âdeme verildi.

MAHZA ÂMİNİ'NİN SUÇU NEYDİ?

Aslında her şey Kur'an temelli bir eğitim sistemi yerine, hadis ve fıkıh temelli bir eğitim sistemine ağırlık verilmesi ile ilgilidir. Neden böyledir biliyor musunuz? Çünkü Kur'an temelli eğitim sistemi yerine hadis ve fıkıh temelli bir eğitim esas alındığında, inanç konusundaki ihtiyaçların tam olarak karşılanması mümkün olmayacaktır. Bu da elbette en çok küresel kaos baronlarının ve emperyalistlerin işine gelir. Yani bu durum tam da emperyalistlerin yamyamların arzuladığı bir durumdur. Çünkü din insanların inanç konusundaki ihtiyaçlarını karşılamada yetersiz kalırsa, onun yerine başka şeyleri koymak çok daha kolay olacaktır da onun için. Bu durumda İslam coğrafyasındaki Truva adları aracılığıyla farklı din algılarını rahatlıkla üretebilir ve pazarlayabilir. Hatta bu oluşturdukları çeşitli din algılarını iman edenlere kolaylıkla empoze edebilirler. Bunlar hedef olarak belirledikleri bazı ülkelerdeki mezhep, fırka, tarikat ve cemaatler, bu küresel kaos baronlarının gönüllü köleleri konumdadırlar. Fevzi Çakmak Paşanın deyimiyile, "Cemaat ve tarikatlar haçlıların Anadolu'da kurdukları ileri karakollardır." İşte bu din istismarcıları bu Allah'a iftira eden zalimler, masallar menkıbeleler, uydurma rivayetler ve kılıfına göre yalan hadisleri kolaylıkla inanca dönüştürüp onları İslam dininin temel kaideleri yani inanılması zaruri emirler ve hükümler haline getirirler. Böylece çarpıtılmış, bozulmuş, yozlaşmış bir ritüeller dini yaratmış olurlar.

İnsanlarla Yüce Allah'ın kitabı arasına âdetâ duvarlar örülür, bataklıklar meydana getirilir. Sonuçta da sahte ve sanal ibadete dayalı sadece şekilsel bir din ortaya çıkarmış olurlar. Bu işin mihenk taşı da genellikle namaz uygulaması, kılık ve kıyafetlerdir. Sözde şeriatla yönetilen Suudi Arabistan, İran ve Afganistan gibi ülkelerde gördüğümüz gibi, namaz kılınmadığını, kılık ve kıyafetin İslam'a uygun olup olmadığını takip edecek ahlak polisi adıyla resmi kurumlar bile oluşturmuşlardır.

Mesela: Geçtiğimiz Eylül ayında İran'da dünya kamuoyunu bir hayli etkileyen ve büyük karışıklığa sebep olan çok ilginç bir olay yaşandı.22 yaşındaki Mahza Âmini adındaki genç bir kadın 13 Eylül 2022 tarihinde İran İslam Cumhuriyeti ahlak polisleri tarafından gözaltına alındı. Peki Mahza Âmini'nin suçu neydi? Başörtüsünü düzgün ve kurallara uygun takmaması nedeniyle saçlarının görünmesi. Suçu bu!

Peki sonra ne oldu? Polis karakoluna götürülen Mahza Âmini aynı gece hastaneye kaldırıldı. 16 Eylül 2022 tarihinde ise ölüm haberi geldi. Yapılan otopsi sonucunda Mahza Âmini'nin başına aldığı darbe nedeniyle beyin kanaması geçirdiği ve hayatını bu şekilde kaybettiği kesinleşti. Yani Mahza Âmini'nin ahlak polisi tarafından darbedilerek katledildiği ortaya çıktı.

Tabi irşad ve ahlak devriyelerinin bu insanlık dışı eylemi nedeniyle İran karıştı. Bu protestolar ve karışıklıklar sebebiyle şimdiye kadar yüzlerce insan hayatını kaybetti. Toplumunu bölerek kutuplaştırmanın ve birbirine düşman hale getirmenin bundan daha iyi ve ideal bir yöntemi yoktur herhalde. Bu da küresel güçlerin oldukça işine yarıyor.

Çünkü onlar birlik ve beraberliği kaybolmuş ülkeleri sömürgeleştirip böyle parçalar ve bu şekilde işgal ederler. Aslında cemaat ve tarikatlar emperyalistlerin hedef ülkelerdeki silahsız ordularıdır. Bu işgalci devletler kendilerini tarikatlar ve cemaatlerin bünyesinde gizlerler.

Mesela, bunlar tevhid, hoşgörü, alçak gönüllülük, fedakarlık, cömertlik, yumuşak huylu olmak, hayra yönelik işler yani salih ameller yapmak, kimsenin hakkını yememek, yoksulları ve yetimleri korumak, infak etmek, nefesine uymayan, sözüne sadık yani güvenilir bir kimse olmak, baskı ve zulüm etmemek, zulme ve haksızlığa yardımcı olmamak, rüşvet alıp vermemek, yolsuzluk ve hırsızlık yapmamak, kısacası her işinde liyakatli olmak, hak ve adalete uygun davranmak gibi İslam'ın evlensel değerleri hiçbir zaman bunları ilgilendirmiyor. Konuşmalarına daha dikkatli bakarsanız bu saydıklarımızdan hiçbir zaman bahsetmediklerini göreceksiniz. Zulmetmek, rüşvet, yalancılık, yolsuzluk, hırsızlık, hak yememe, insan hakları, şirk yani kula kulluk etmemek, adalet gibi erdemleri dile getirmekten kaçınırlar.

Zamanla bu ilâhi erdemler onların inanç ve ahlaklarından tamamen silinir gider. İnsanlara dinin farzları olarak sadece namaz, oruç, hac, umre, kurban ve gerektiğinde kendi çıkarları için zekatı anlatırlar. Ayrıca sünnet diyerek sakal, bıyık, cübbe, sarık ve çarşafı yücelttikçe yüceltirler. Bunların etrafında dolap beygiri gibi döner dururlar. Sanırsınız ki, bir kadının başörtüsü ve eteği, erkeğin giydiği cübbe ve sarık Allah'ın en büyük emridir. Namaz yok mu, o namaz! Kılmayanlar için katledilecek listeler bile hazırlarlar. Namaz kılmayanlar taziren yani ceza olarak öldürülebilir diyen akademisyenler bile çıkabilir. Hem de televizyon ekranlarında. İnsanlara sürekli olarak bunları anlatırlar ve "İşte gerçek din budur." derler. Sonuçta da ümmi insanlar, Kur'an'ın emir ve yasakları arasında bulunan akıl ve mantığı anlamaktan uzaklaşırlar. Halbuki bir kişinin aklını ve mantığını saf dışı bırakırsanız, Kur'an'ın tümünü ona karşı saf dışı etmiş olursunuz. Çünkü Kur'an, emir ve yasakları, iyilikleri ve kötülükleri, çirkinlikleri ve güzellikleri, doğruları ve yanlışları dengeli ve tutarlı bir mantık çerçevesinde ortaya koyar. İşte bu nedenledir ki, İslam'ın emir ve yasakları ergenlik çağına gelmemiş, akli başında olmayan insanlar için söz konusu değildir.

Yüce Allah, akıllı olmayan insanlara herhangi bir sorumluluk yüklememiştir. Altı yedi yaşlarında bulunan çocuklara din değil, akıl ve mantığın önemini anlatmak gerekir. Mesela, herhangi bir emir ve yasak insan akıl ve mantığına hitap etmiyorsa, adil bir hayat ve imtihandan söz edilemez. Yoksa takriben yedi yüz âyette neden “hiç düşünmez misiniz, aklınızı kullanmaz mısınız” ifadeleri çokça yer alsın?

İşte bütün bunlar, İslam'ın akla büyük önem verdiğini, akla hitap ettiğini ve bu açıdan bir akıl ve mantık dini olduğunu gösteriyor. Son vahyin tarihinde Kur'an'dan kopuşun ana temelini hadisler ve onların üzerine inşa edilen fıkıh olmuştur. Daha sonraları ise, din adamı kılığına bürünmüş sakallı, sarıklı, cübbeli bazen takım elbiseli-kravatlı tiplerin ümmetin aklını işgal eden sorulara Kur'an, akıl ve bilim çerçevesinde değil, ritüelci ve şekilci bir din anlayışıyla açıklama getirip, küresel kaos baronlarının değirmenine su taşımaları olmuştur. Kur'an önce fert olarak insanı ele alır. Onun en önemli amacı insanın aklını düzenli ve mantıklı kullanması ve tutarlı bir toplum meydana getirmesidir. Bu nedenle Kur'an, hem ferde hem de topluma bazı kurallar koymuştur. O halde burada bir soru soralım! İslam'ın bütün emirlerinin amacı nedir? Bu sorunun tek bir cevabı vardır.

O da adalettir. Dinimiz ibadetin tümünü sadece adaletli olmaya bir vasıta olarak kılmıştır. Adalet nedir? Adalet, “her şeyi yerli yerine koymak, herkese hakkını tam olarak vermek, eşitlemek, dengeli tutmak ve düzenlemek” demektir. Bir anlamda ölçülü ve dengeli olmaktır. Yani adil olmak, İslam'ın bütün emirlerinin ve yasaklarının toplandığı bir merkez niteliğindedir. Tüm ibadetlerin amacı insanları eğiterek terbiye etmektir. Ama maalesef namaz ve oruç gibi ritüeller esas gaye ve amaç haline getirilmişlerdir. Tabii gaye namaz olunca, esas gaye kaybolmuş oluyor. Mesela, adam birkaç kez hacca ve umreye gidiyor, minare ve mescit inşa ediyor. Fakat yetim yuvalarına gidip de o kimsesizlerin ihtiyaçlarını karşılayıp onları sevindirmiyor. Veya borçta ve sıkıntıda olan birinin yardımına koşmuyor.

İnsanlara yardım yapmak ve miskinlere infak etmek aklına bile gelmiyor. Dolayısıyla namaz kılan sahtekarlar, cami inşa eden cimriler ve merhametsizler, oruç tutan hırsızlar hacca giden ahlaksızlar ve dolandırıcılar türüyor. İşte onlar fahişelerin ta kendileridir. Yani dinde aşırıya gidenler, ölçüyü kaçıranlardır. İnançta ve fikirde ahlaksız bir konumdadırlar. Kısacası onlar hakka, ölçüye, akla ve ilahi kanunlara uygun olmayan her şeyi yapanlardır. İranlı Mahza Âmini'nin hayat hakkını alan ve başına gelen tam olarak budur.

Kendilerini rab ve ilah yerine koyup, mezheplerin doğrularını dokunulmaz kabul eden ve topluma zorla kabul ettirmek isteyen ve bunun için ahlak polisi kuranların kurbanı İranlı mazlum Mahza Âmini'yi yüce rabbim rahmet eylesin. İnşallah Mahza Âmini'nin şehadeti, tüm kadınların uyanmasına ve şeytanların şirk dinine büyük bir darbe inmesine sebep olur.

KÖPEK VAHŞETİNİN KÖKENİ:

İslam dininin kaynağı Kur'an olduğu için hanif İslam dininde asla zulüm ve vahşet yoktur. İslam dini baştan sona, yukarıdan aşağıya kadar tam bir hidayet ve rahmet dinidir. Vahyin indiriliş sebebi zulüm ve zorlamaları yok edip hak ve adaleti yerleştirmektir. Yüce Allah yarattıklarına merhamet etmeyi kendi nefesine yazmış yani gerekli kılmıştır. (En'am-12, 54)

Kur'an'da rahmet kelimesi 75, yüce Allah'ın rahim ismi ise, 115 âyette yer almaktadır. Yani "Rahmet" ve "merhamet" kelimeleri, türevleri ile birlikte yüzlerce âyette geçmektedir. Dolayısıyla yüce İslam dini canlı ve cansız varlıklara merhamet etmeye geniş bir yer ayırmış ve üzerinde hassasiyetle durmuştur. Fakat Ehl-i Sünnet dini baştan sona kadar vahşet ve katliam dinidir. Şimdi Konya'da cereyan eden köpek vahşet ve katliamının kökenine ve bilinç altına bir bakalım. Bir bakalım da, âlemlere rahmet olarak gönderilen (Enbiya-107)

Allah Resulü (a.s) ın pak dilinden nasıl bir vahşet üretilmiş görelim. "Abdullah İbnu Mugaffel anlatıyor: "Resûlullah buyurdu ki: "Eğer köpek, ümmetlerden bir ümmet olmasaydı, hepsinin öldürülmesini emrederdim. Öyleyse onların siyah olanlarını öldürün. "Biz Medine ve civarına gider, tek köpek bırakmaz, hepsini öldürürdük. Hakikat biz, çölden gelmiş kadına refakat eden arkadaş köpeği bile öldürürdük." (Buhâri, Bed'ü'l-Halk 14)

Hız. Câbir anlatıyor: “Resûlullah bize köpekleri öldürmeyi emir buyurdu.

Hatta kadın, köpeği ile çölden gelirdi de biz o köpeği bile öldürdük. Sonra Hız. “Peygamber” (aleyhissalâtu vesselâm) köpekleri öldürmeyi yasakladı ve: “Halis siyahını, iki noktalsını öldürmeye bakın, çünkü o şeytandır.” buyurdu.”

“Abdullah İbnu Mugaffel anlatıyor: “Resûlullah buyurdu ki: “Eğer köpek, ümmetlerden bir ümmet olmasaydı, hepsinin öldürülmesini emrederdim. Öyleyse onların siyah olanlarını öldürün.”

“Köpek besleyenin ecrinden, bazı rivayetlerde bir, bazı rivayetlerde iki kîrat eksilme olacağı belirtilmiştir.

Kîrat nedir?

Lügatte beş arpa ağırlığı veya yarım dânik ve bir şeyin yirmi dörtte biri gibi ma'nâlara gelir. Burada kesin bir miktar aramak gerekmez, “Allah’ın bildiği bir miktar.” olarak anlamanın uygun olacağı belirtilmiştir.

Yani köpek besleyen bir kimsenin her gün sevabından bir cüzü eksilecektir. Bu eksilmenin sebebi, “meleklerin köpeğin olduğu yere girmemesi” ile izah edilmiştir. Bazı âlimler:

“Köpek başkalarını rahatsız ettiği için.” demiştir. Köpeğin necaset yemesi, pis koku yayması, bazılarının şeytan olması, kaplara ağzını sokması gibi başka sebepler de zikredilmiştir.

Ancak burada Resûlullah’ın koyduğu bir yasağın işlenmesi vardır. Zamanımızda köpek beslemenin çevre kirliliğinden, insanları meşgul ederek zamanlarını öldürmeye, insanların insanlarla olan beşerî münasebetlerini azaltmaya varıncaya kadar saymakla bitmeyen yeni mahzurları ortaya çıkmıştır. Şu halde yasağı mülâhaza ederken bunların hepsini göz önüne almak gerekir. Âlimler, bazı rivayetlerde “bir,” bazı rivayetlerde “iki kîrat”lık eksilmeden bahsedilmiş olmasını da dikkate alarak bunun sebebini belirtmeye çalışırlar: “Az eziyet (veya zarar) veren, fazla eziyet (veya zarar) veren

köpeğe göre değişir.” demişlerdir. Resûlullah’ın bu beyanlara, farklı zamanlarda yer vermiş olması da muhtemeldir. Söz gelimi evvela bir kîrat eksilmeden bahsedilmiş, sonra yasağın şiddeti artırılarak zararın iki kîrat olduğu söylenmiş olabilir.

Ulemânın Hükümü: Şâfiîlerden Nevevî’ye göre “İhtiyaç yokken köpek beslemek haramdır. Av, ziraat ve çoban için köpek beslemek caizdir. Ev ve sokakların korunması için köpek beslemek hususunda iki nokta-i nazar var:

Birine göre caizdir, diğerine göre değil. Esah olan görüş şudur: Madem ki, hadislerde üç maksadla köpek beslemeye izin verilmiştir. Buna kıyasla sahih bir ihtiyaç olursa başka maslahatlar içinde beslenebilir.”

Hanefîlerden İbnu’l-Hümâm, “av, çoban ve ziraat maksadlarıyla köpek beslemek bi’l-icmâ caiz ise de hırsız veya düşman korkusu olmadan (sırf zevk, moda olsun diye) köpek beslemenin câiz olmadığı” belirtir ve eve sokulmaması gerektiğini söyler.

Mâlikîler, bu meselede biraz daha yumuşak davranırlar. Onlar, belirtilen maksadlarla beslenen köpeklerin temiz olduğuna da hükmederler. Ancak diğer mezhep mensupları bu görüşü, köpeğin su içtiği kabın yedi kere yıkanmasını emreden hadise aykırı bularak tenkid ederler.

Çevre Temizliği ve Köpek

Bilhassa sosyetik muhitlerde olmak üzere Batı’ya özentî şeklinde köpek besleme merakı memleketimizde yaygınlık kazanma vetiresine girmiştir. Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) İslâm diyarlarının böyle bir musibetle karşılaşacağını önceden görerek, bu meseleye ayrı bir ehemmiyet atfetmiş, köpek besleme işini müstakillen ele alıp uyarılmış ve yasaklamanın fiilî örneğini vermiştir. Öyle ise, her Müslüman bu konuda sağlıklı bir bilgi ve net bir kanaat sahibi olmalıdır. Bu maksadla, hem köpek konusunda buraya kadar kaydedilenleri özetlemek, hemde İslam’ın koyduğu köpek besleme yasağının çevre temizliği açısından ehemmiyetini tebârüz ettirmek için, bu

maksadla kaleme alınmış bir tahlilimizi aynen sunuyoruz:“Çevre ve yolların temizliğinden bahsederken, Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)’ın köpek beslemekle ilgili olarak koyduğu bir yasaktan bahsetmemiz gerekmektedir.

Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) Medine devrinde köpek beslemeyi yasaklar ve şöyle der:“Kim bir köpek beslerse, her gün amelinden bir kîrat eksilir. Çoban, tarla veya av köpeği bundan hariçtir.”

Tarla köpeğinin istisnâya dahil edilmesi bütün rivayetlerde mevcut değildir ve hatta sahâbe arasında münâkaşalıdır. Köpek mevzuunda Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) bu yasaklama ile yetinmez, bizzat öldürülmelerini de emreder. Öldürme emrinden çoban ve av köpeğini hariç tutar.

Rivayetler, bu maksadla Medine sokaklarına ve yakın çevresine hususî vazifelilerin çıkarıldığını ve şehrin birara tek köpek kalmayacak şekilde temizlendiğini tasrih eder. Hz. Câbir’in bir açıklaması, emrin ilk çıktığı sıralarda çölden Medine’ye gelen kimsesiz kadınlara refakat eden köpeklerin bile öldürüldüğünü, ancak, sonradan bunun yasaklandığını belirtir. Âmâ olan Ümmü Mektum’un rehberliğinden istifade ettiği köpeğinin öldürülmemesi için yaptığı müracaat, önce müsbet karşılır ise de sonradan onun köpeği de öldürülür. Her hâlükârda istisna kılınanları belirtirken bile, Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)’ın: “Eğer köpekler, ümmetlerden bir ümmet olmasaydı hepsinin öldürülmesini emrederdim.” demiş olması, onun bu mevzudaki azmini ve kararlılığını göstermeye yeterlidir.

Fazla teferruata girmeden şunu da ilave edeceğiz: Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm), köpeğin necisliği hususunda da ısrar eder. Öyle ki, köpeğin herhangi bir kaba değmesi halinde, kabın yedi ayrı su ile iyice yıkanıp, sonunda da toprakla ovulmadan temiz addedilemeyeceğini belirtir. Buradan hareket eden fakihler köpeğin salyasından, herhangi bir kuyuya tek damla dahi düşecek olsa, kuyunun pis addedilmesi gerektiği, binaenaleyh bu kuyunun kullanılabilmesi için, suyunun tamamen boşaltılması icab ettiği hük-

münü getirirler. Köpekten uzak durulmasının ehemmiyetini tebâruz ettirmek (ortaya çıkarmak) için, Resûlullah, köpeğin bulunduğu eve (rahmet) meleklerinin girmeyeceğini de belirtmiştir.

Bazı rivayetlerde belirtildiğine göre, Resûlullah'tan habersiz eve giren köpek sebebiyle vahiy kesilmiş, bilâhare Cebrâil aleyhisselâm, "Evinde köpek var, köpek bulunan eve giremem." diye açıklamıştır. Yeri gelmişken küçük bir istitradla, bu yasağın çevre temizliği açısından arzettiği ehemmiyete dikkat çekmek istiyoruz. Böyle bir yasağın bulunmaması sebebiyle, zevk için köpek besleme geleneğini yürüten Avrupalılar, bilhassa büyük şehirlerde, köpek pisliği yüzünden ciddî şekilde rahatsızdırlar. Köpek besleme âdetinin bulunmadığı bir Doğulu turist, bir Batı merkezine geldiği zaman en ziyâde köpek pisliğinden mutazzır olur ve ilk dikkatini çeken şeylerden biri bu olur.

Nitekim bir gazete haberi, Batılı mühim merkezlerden biri olan Paris'in kaldırımlarına, köpeklerin günde yirmi ton pislik bıraktığını, bunu temizlemek için, belediyenin yılda 20.000.000 frank (680.000.000 Türk lirası) para harcadığını yazıyor. Acaba Fransa, dünyayı sömüren bir devlet vasfını kaybederek, sırf kaldırım temizliğine bu kadar para harcamayacak duruma düşse veya Şark memleketlerinde olduğu gibi, belediyecilikte ve belediye hizmetlerinde yeterince teşkilatlanamamış bir durumda olsa, Paris'e kokudan girilebilir mi? Bir başka deyişle, günün birinde bu moda, Doğunun büyük şehirlerinde de (meselâ İstanbul veya Ankara'da) aynı ölçüde yaygınlaşsa, buralar acaba ne hâle gelir?"(bk. Prof. Dr. İbrahim Canan, Kütüb-ü Sitte Tercüme ve Şerhi,

Üçüncü Fası: Köpekler Hakkında

Yobaz vahşiler şu basit ilkeyi bile düşünmemişler. Yüce Allah hiç bir şeyi boşuna yani abes olsun diye yaratmamıştır. Göklerde ve yerde olan her canlının yaratılış amacı vardır. Yani bu canlılar doğal dengenin yapı taşları gibidir. Bir tanesini yok ettiğinizde, doğal dengeyi ve hayatı tehlikeye atmış olursunuz. Dolayısıyla bu Kur'an cahillerinin inanç ve anlayışına göre yüce Allah'ın abes ve

zararlı olarak yarattığı bir hayvanın yok edilmesini Allah Resulü emretmiştir.

MUAVİYE EHLİ SÜNNET İLİŞKİSİ

İnanç alanında Muaviye siyaseti, ekonomik ve siyasi alandaki Muaviye siyasetinin tamamlayıcısı ve zorunlu olarak ortaya çıkan, bu bağlamda da “siyasetin” inanç alanındaki dışı vurumudur. Bu siyaset, hakkı ters yüz eden, emir Muaviye siyasetini korumak için Muaviye ve Emevilere toz kondurmayan, dini hidayet kaynağından kopararak uydurma dine dönüştüren Ehl-i Sünnet’in anlayışı, batıl bir inanç biçimini ortaya koymaktadır. Bu inanç biçiminde özellikle kadercilik, iktidara mutlak itaat, güç ve kuvvete tapınma, kendi inanç dünyasına uygun bulduğu dini delilleri bağlamından alarak onları ön plana çıkarma ve rivayetler üzerinden ölümlere kulluk etme, fosilleri taklit ve geleceği geçmişe mahkum etme anlayışı hakimdir. Hanif din insanları hak ve adalete, tevhid ve güzel ahlaka, ciddiyet ve sanata davet ederken, Muaviye’nin Ehl-i Sünnet dini ise, iktidara ve servete, kudret ve kuvvete, sorumsuz bir hayata ve sanat düşmanlığına davet etmektedir. İhlas dini, bilinç ve sorumluluk bilincine çağırırken, Muaviye’nin dini, efsane ve masallara çağırır. Ehl-i Sünnet zihniyeti siyasi ve ekonomik noktalarda Muaviye anlayış ve hakimiyetini, din alanında adeta bir inanç zırhı olarak korumakta ve meşrulaştırmaktadır. Gerek Türkiye özelinde cemaat, tarikat ve sivil toplum örgütleri, gerekse de dünya genelinde Ehl-i Sünnet âlimleri , Muaviye’nin inanç siyasetini taviz vermeden büyük bir kararlılıkla savunmaktadırlar.

Son vahyin tarihinde dokunulmaz ve kutsal Muaviye din anlayışının bu derecede kabul görmesi ve yaygınlaşması Ehli Sünnet âlimleri tarafından uydurulan hadislerin ve bu hadislerin üzerine bine edilen şirk ictihadların bir sonucudur. Akide alanında gözle görülecek biçimde yapılan Muaviye taraftarlığı, şüphesiz sadece takıntılı bir Muaviye sevdası ya da Muaviye safında yer almakla açıklanabilecek bir olay değildir. Bu hadisenin arkasında yatan en büyük etken, dün olduğu gibi bugünde ekonomik çıkarlardır ki, bu da beraberinde büyük bir maddi güç ile bu fikirleri savunanlara rahat, konforlu makamlar ve lüks hayatlar sunar. Öyle ki, son vahyin ilk dönemlerinde dil ile iman edip de gerçek mümin olmayanların yaşadığı kalbi sıkıntı, bunların ya ekonomik çıkarlar için ya da mahalle baskısı ile iman etmeleri idi. Dün gönülleri dine menfaat, ganimet ve kabile çıkarları için ısınanlar, bugünde yine aynı gerekçelerle inanç dünyalarında Kur'an'sız, başı boş, bir serseri gibi amaçsızca gezinip durmaktadırlar. Çünkü nasıl ki dünün ganimetçileri mülkü, serveti, sermaye birikimini savunarak bir inanç merkezi yaratmışlarsa, bugünün inanç siyaseti de yine sermayeyi, kişisel serveti ve mülkiyeti kutsayarak Muaviye düzenini sürdürmektedirler. İslam tarihi açısından bir kırılma noktası olan ve mazlumlara, yoksullara, ezilenlere galip gelerek dönemin egemenlerini iktidara taşıyan Muaviye, kendi iktidarına uygun bir inanç fikriyatı yaratmış ve bu konuda da oldukça başarılı olmuştur. Dolayısıyla Muaviye, Ehli Sünnet'in inanç atası ve fikir babası olduğu için, sahabi kutsallığı adı altında ona söz söylettirmez, hanedanını eleştirmezler. Veleve Allah Resulünün torunlarını katletseler, Medine'yi basıp yüzlerce sahabeyi vahşice kesip, malları yağma, namusları kirletseler de. Peki Medine'de öldürülenler sahabi değil miydi?

GÜZEL AHLAK VE NEZAKET GİBİSİ YOKTUR

1-) Pikniğe gittiğinizde ormanlık alanda asla ateş yakmayın, piknik yerinde yakılan ateşin söndüğünden emin olun, piknik alanında çöp bırakmayın, arabanızın penceresinden dışarıya çöp ve sigara izmariti atmayın.

2-) Komşunuzun bahçe ve balkonuna hiçbir şey atmayın, Allah'ın cezalandırmasından korkun.

3-) Misafirlerinizi araçlarına kadar uğurlayın, ufak çocuğunuz olsa dahi jest yaparak aracın kapısını ona siz açın.

4-) Arkanızda bulunan araçların geçişleri için kolaylık sağlayın, sizi ikaz etmelerine fırsat vermeyin, yol dar ise kenara çekilerek yol verin, güzel ahlak gibisi yoktur.

5-) Bir kişiyi telefonla üç defadan fazla çaldırmayın. Çağrınızı anında yanıtlamazsa, ilgilenmesi gereken önemli işlerinin olduğunu farz edin.

6-) Borcunuzun vâdesi dolduğunda size borç veren arkadaş hatırlatmadan önce mutlaka iade edin. Bu hareket sizin dürüstlüğünüzü ve karakterinizi gösterir. Aynı şey para haricindeki diğer şeyler için de geçerlidir.

7-) Hangisinin hayırlı olduğunu bilmediğiniz için kız ile erkek çocukların arasında maddi-manevi asla ayırım yapmayın.

8-) Karşınızdaki insanın dinini, fikrini ve kültürünü bilmeden genelleme yaparak yani rastgele konuşup kişileri ve toplumu kötülemeyin.

9-) Erkek, kadın, yaşlı genç fark etmez misafirleriniz için arabanın veya evin kapısını siz açın, toplum içinde birine iyi davranmak insanı küçültmez.

10-) İsterse zengin olsun bir arkadaşınız size bir ikramda bulduysa, durumunuz el veriyorsa bir dahaki sefere siz ikramda bulunun.

11-) Mirasınızı erkek çocuklarının üzerine tapulayarak kız çocuklarını mahrum etmek büyük bir zulüm ve son derece çirkin bir harekettir, sakın böyle bir şeye tevessül etmeyin.

12-) İnsanların konuşmasını asla bölmeyin. Konuşmalarına izin verin, yanlış olanları güzel bir üslupla dile getirin. İnsanların hakkı kabul etmeleri, onu duymaları kadar değerli değildir. Yani önemli olan hakkı duymalarıdır.

13-) Özellikle toplu taşıma araçlarında konuşurken sesinizi fazla yükselterek insanları rahatsız etmeyin.

14-) Size yapılan iyiliği dile getirmenin hiçbir sakıncası yoktur. İnsanlara teşekkür etmeyen Allah'a da şükretmez.

15-) Dost ve arkadaşlarla karşılaştığında “seni çok iyi gördüm” demek, gönüllerini kazanmanızı sağlayacaktır. Kötümser olmanın hiçbir mantığı yoktur.

16-) Kendi çocuklarınız dahi olsa hiç kimsenin özel eşyasını karıştırmayın, özellikle cep telefonlarına izinsiz bakmayın yani empati yapın.

17-) Irkçılık hastalığına yakalananlara asla yüz vermeyin, insanın kendisini cehennem azabından kurtarmasından daha büyük bir sorunu yoktur.

18-) Konuşmalarınızda son derece nezaket sahibi olun, doğru olan “çöpçü” değil, “temizlik görevlisi” demektir.

19-) Kendi çocuğunuz da olsa basit bir şey istediğiniz zaman “sana zahmet” demenizin hiçbir zararı yoktur.

20-) Ticaret dahil bütün insani ilişkilerde karşı tarafı daha fazla düşünün, Allah’ın ihsan ve nimetinin her şeyden daha engin olduğuna iman edin.

21-) Mabedlere değil, insanlara yardım edin. Bir fakirin bir damla gözyaşının kâbe dahil bütün mabedlerden daha değerli olduğunu hiç bir zaman unutmayın.

22-) İnsanların ne kadar maaş aldıkları, gelirlerinin ne kadar olduğu sizi ilgilendirmez.

23-) Maddi durumu yerinde olanlarla durumu düşük olanlar arasında saygıda ayırım yapmak çok çirkin bir ahlaktır.

24-) Daima islah edici olmak Allah Resullerinin mesleğidir.

25-) Özellikle kapalı mekanlarda ve toplu taşıma araçlarında cep telefonu ile konuşurken, başkalarının rahatsız olmamasına dikkat edin.

26-) Her zaman ve her yerde hakkınızdan vazgeçerek başkalarını kendinize tercih edin. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir.

27-) İhtiyaç sahibi olduklarından dolayı değil, alışkanlık ve meslek edindiklerinden dolayı çocuklu dilencilere bir şey vermeyin. Yaz kış, sıcak soğuk demeden zavallı çocukları hem istismar ediyor, hemde zulmediyorlar. Onlara bir şey vermek Kur’an’a aykırıdır. (Bakara-273) İnfak yapmada akraba, komşu ve tanıdıklarınız içinde çocuk sahibi olanları tercih edin.

28-) Toplu taşıma araçlarında yaşlı ve özürlü olanlara anında yer verin, hiçbir zaman zarar etmezsiniz.

29-) Dağ başında da olsanız elinizdeki çöpü yere atmayın, doğanın çöpünüze ihtiyacı yoktur.

30-) Cimri olmayalım, çünkü göklerin ve yerin mirası Allah'ın'dır. Biz ölüp gittikten sonra malın kime kalacağı önemli değildir.

31-) Göçmenlere kin beslemeyin hiç kimse vatanını keyfinden bırakıyor değildir. İnsanların daha özgür yaşama hakları vardır. Aynı zamanda bu Allah'ın emridir. Yeryüzü hiç kimsenin malı-mülkü değildir. Göklerde ve yerde olan her şey Allah'ın'dır. İnsanların ülkenize gelmesi, korkulacak bir olay değil, onur duyulacak bir olaydır. Çünkü insanlar özgürlük ve güvene doğru giderler.

32-) Ahlakınız güzel değilse, ibadet etmenize gerek yoktur, çünkü ahlakı güzel olmayanın ibadeti yoktur.

33-) Çocuklarınız evde mutlaka misafir görsünler, yoksa bu değerli gelenek ve ahlak zamanla kaybolacaktır.

34-) Çocuklarınızın yanında dostlarınıza ikramda bulunun ki, onlarda bu güzel ahlaka sahip olsunlar.

35-) Çay ocağında, özellikle restoran veya lokantada içtiğiniz çay için kötü, iğrenç ve pis kelimelerini kullanmayınız, sizin bu kelimeleri kullanmanız hiç bir şeyi değiştirmeyecektir.

36-) (Keşke bırakabilseniz) sigara içtiğinizde hiç kimsenin dumanınızdan rahatsız olmadığına dikkat edin. En doğrusu temiz havada yani hiç kimsenin rahatsız olmayacağı bir ortamda için.

37-) Sigara, ağız kokusu sarımsak kokusundan çok daha rahatsız edici bir özelliğe sahiptir.

38-) Nerede olursa olsun elinde ağır yük taşıyan kadın ve ihtiyarlara yardım edin. Çok büyük bir zevk ve makbul dua alacaksınız.

38-) Söz verdiğinizde mutlaka sözünüze sadık kalın, söze sadakatsizlik, yüce Allah'ın hoşuna gitmeyen kötü bir ahlak ve büyük bir sorumsuzluktur. (İsra-34) Yukarıdaki özellikten dolayı yüce Allah, İsmail (a.s) ı Kur'an'da övmüştür. (Meryem-54)

39-) Yediğiniz ve içtiğiniz maddenin arta kalanlarını yere atmayın, medeni ve temiz olan zarar etmez. Hatta dinlendiğiniz yerde başkasından kalan çöpleri toplamaktan büyük bir zevk ve sevap alacaksınız.

40-) Ortalık aydınlık olsa dahi banyo ve lavabo gibi yerlere girdiğiniz zaman ışığı yakın, ev halkı için ani korku ve paniklemeyi engellemiş olursunuz.

41-) Bir kaç günlüğüne evden ayrıldığınızda, bir iki odanın ışığını açık bırakın, hırsızları uzaklaştırmaya yarayacaktır.

42-) Evinizde para, antika ve değerli ziynet eşyası bulunduğu dair yabancı kimseye hiç bir şey söylemeyin.

43-) Değerli bir şey gizlediğinizde ev halkından bir iki kişinin nerede olduğundan haberi olsun.

44-) Cimrilik, dünya hayatında fakir yaşama, âhirette zengin olarak hesap vermektan başka hiç bir işe yaramayacaktır. Hiç bir zaman bunu unutmayın. Malınızın hepsini çocuklarınıza miras olarak bırakmayın, ilk önce kendinizi cehennem azabından koruyun. (Bakara-254) Bir insan cimrilikten dolayı cehenneme girdikten sonra, malının çocuklarına veya bir vakfa ya da düşmanlarına kalması arasında hiç bir fark yoktur.

45-) Günlük hayatta, özellikle trafikte hakkınızdan vazgeçin, büyük olayların çıkmasına engel olacaksınız.

46-) Çocuklarınıza ve hanımınıza sakın sert davranmayın, özellikle insanların içinde onlara bağırıp çağırmayın, son derece sabırlı olun. Asla pışman olmazsınız.

47-) Arkadaşlarınızın ayıp ve kusurlarını yüzlerine karşı söyleyin, bir kişi arkadaşının yüzünde ve elbisesinde bulunan bir lekeyi söylemesinden üzüntü değil, minnet duymalıdır.

48-) Halka açık lavoboları kendisinden sonraki insanlar için temiz bırakandan yüce Allah razı olsun.

49-) Arkadaşı beş dakika bekletmektense, siz onu on dakika bekleyin, gönlünüz rahat olsun, vicdanınız huzur dolsun.

50-) Banyodan çıkmadan önce mutlaka paspas yaparak zemini kurutun, lavabo ve banyo çıkışında terlikleri dik bırakın.

51-) Çamaşırları asmak gibi basit işlerde hayat arkadaşınıza destek olun, onu memnun etmenizden daha önemli bir şey yoktur.

52-) Alışverişlerinizde mutlaka üretici ve köylüleri tercih edin, onlara fazladan gidecek üç beş kuruşu düşünmeyin. Hem üretime destek olursunuz hemde sebze ve meyvelerin temiz, organik ve tazesinden beslenmiş olursunuz.

53-) İlinize ait marketlerden alışveriş yapın, hem paranın ilde kalmasına katkıda bulunmuş hemde dayanışmaya sebep olursunuz. Aynı zamanda ilinizin kalkınması ve işsizliğin azalmasında önemli bir yararı olacaktır.

54-) Yabancı bir yerde adres soracağınız zaman, güvenlik açısından yayalara değil, esnaflara sormak daha iyidir. Çevreyi tanıma yönünden esnaflar adresin tarifini daha yaparlar.

55-) Akşam yemeğini erken yemenin önemli faydaları vardır. Özellikle yemek yendikten üç saat sonra 45 dakika kadar spor veya yürüyüş yapın.

56-) Ev yemeklerine kendinizi alıştırtın, sofrada mutfakta sulu yemek bulundurun. Her gün sabah aç karınla bir iki diş sarımsağı dilimlere ayırarak yutmayı alışkanlık haline getirin.

57-) Saatinizi yumuşak bir zeminin üzerinde takın.

58-) Size yol verenlere karşı elinizi kalbinizin üzerine koyarak hafif bir eğilmeyle memnuniyetinizi açık olarak gösterin.

59-) Konteynere çöp boşaltmadan önce ses çıkarın.

60-) Dâvette size özel olarak ikram edilen yemeği bitirmeyecekseniz ona dokunmayın, yiyebileceğiniz kadar alın.

61-) İnsanlar sırada beklerken su bidonunuzu çalkalamakla uğraşmayın az bir tozdan ölmezsiniz.

62-) Üst katta olanlar, altlarında oturanların var olduğunu biraz düşünmeleri insanlık ve güzel ahlakın gereğidir.

DİYANETİN MEAL YASAKLAMASI ÜZERİNE

İçinden geçtiğimiz bu depremden daha çok yine din konuşur hale geldik. Sismik ve mistik sarsıntılar yaşıyoruz. Sadece canlarımızı kaybetmiyor, ahlak ve özgürlüğümüzü de yitiriyoruz. İstanbul 1.Sulh Ceza Mahkemesi 06.02.2023 tarihinde yani Kahramanmaraş depreminin olduğu gün, Diyanetin talebi ve şikâyeti üzerine İhsan Eliaçık'ın mealini "İslam dininin temel nitelikleri açısından sakıncalı unsurlar içeriyor" gerekçesiyle toplatma ve imha kararı almış. Gerçi mahkeme kararı henüz kesinleşmiş değil ama Din İşleri Yüksek Kurulu daha önce de aynı gerekçe ile Kasım 2019'da Edip Yüksel'in, Mayıs 2022'de de Prof. Dr. Gazi Özdemir'in mealini toplatma kararı aldırılmıştı. Çünkü Kanun hükmünde kararname ile 2018'de Diyanete böyle bir yetki verilmiş.

Adı geçen bu arkadaşların bazı görüşlerine biz de katılmıyor ve yanlış buluyoruz. Ama bu durum elimize yetki geçtiğinde onların kitaplarını yasaklatma hakkını bize vermez. Bu, acilen dönülmesi gereken çok hatalı bir yoldur. Çünkü Diyanet ne mutlak gerçeği temsil ediyor ne de Allah'ın temsilcisi unvanına sahip bulunuyor. Yeryüzünde bu niteliklere sahip bir şahıs veya kurum yoktur, olmaz, bu ancak vahyi tebliğ eden Resuller için mümkün olabilir. Yani o da ancak vahiyle olacak bir husustur. Diyanetin resmi bir kurum

olması ve kanunen bazı yetkilere sahip bulunması bu yaklaşımının doğru ve haklı olduğu anlamına gelmiyor. Kaldı ki bizde aynı şeyi Diyanetin çıkardığı eserleri hakkında da iddia ediyoruz.

Yani bize göre Diyanetin eserlerinde İslam'a aykırı yüzlerce görüş ve fetva mevcuttur. Bir gün tıpkı Mihne-karşı Mihne olaylarında olduğu ve Mutezilenin eserlerinin başına geldiği gibi güç ve iktidar sahibi değiştiğinde Diyanetin bu eserleri de imha mı edilecek? Yani 11-12 asır önce yaşanan ve hala yüzümüzü kızartan bu ilmi soykırımları bu çağda tekrardan hayata mı geçireceğiz? Diyanet ve buna bağlı olarak iktidar sahipleri ilim ve özgürlüğe karşı çok ciddi bir hata yapıyor. Din ve özgürlük açısından hiç kimse bu hatanın altından kalkamaz. Bu öyle bir hatadır ki, hem amaçlananın tam tersi sonuçlar doğurur hem de "yasakçı" etiketi silinmez bir şekilde sahibinin sırtına bir yük ve suratına bir kara leke gibi yapışıp kalır. Yıllar, asırlar geçse de silinmez. Evet, hicri 3. asırda, Mutezile alimlerinin kitapları imha, kendileri sürgün edilerek susturuldular, binlerce cilt kitap yok edildi, onların günümüze intikali engellendi. Yani bu yöntem o zaman etkili oldu, çünkü o dönemde ne kitapları tekrar bastırarak nüsha ve matbaa, ne de dijital ve internet vardı. Peki ya şimdi? Siz her şeyin dijitalleştiği günümüzün dünyasında bir kitabı nasıl imha edeceksiniz de onu yok etmiş olacaksınız? İmha kararı aldığınız kitabın pdf'i, kararı aldığınız günden sonra milyonlarca cep telefonuna ulaştı, bundan haberiniz var mı ?

Yirmi birinci asır teknoloji çağında bile atalarınızın ilkel ve yasakçı zihniyetinden kurtulamıyorsunuz Halbuki saklanmaya, gizlenmeye, sansürlenmeye veya kaldırılmaya çalışılan bir bilgi internet gibi araçlarla daha geniş kitlelere ulaşır. Yani sadece bunu sağlamış olursunuz. Diyanete bu yetkiyi veren "Kanun Hükmünde Kararname" acilen iptal edilmelidir. Bu yetki FETÖ gibi dini yapılara karşı mücadele için verildiğini biliyoruz. Ancak bu doğru bir yöntem olmadığı gibi etkili de değildir. Çünkü FETÖ dinî yapıdan daha çok kriminal bir yapı idi hem de Diyanetin dini ile FETÖ'nün dini arasında temelde hiç bir fark yoktur. İkisi de nihayetinde Sün-niliği temsil ediyorlar. Nitekim Diyanet, FETÖ ile aralarında dini

düşünce açısından nasıl bir fark bulunduğunu hala net bir şekilde açıklayabilmiş değildir. Buna Mehdi meselesi de dahildir. Amelde birkaç istisna hariç iman ve itikatta aynı düşüncelere sahiptirler.

Çünkü Fetö'nün en çok tepki çeken ve "Hz.İsa'nın babasının Nebi (a.s) olduğunu" ima eden sözlerini bugün biz "Allah Mer-yem'i Nebi (a.s) ile nikâhlayacak" hadisini Diyanetten maaş alan bir imamdan dinliyoruz. Benzer şekilde Fetö elebaşının söylediği "Kur'an Müslümanlığı diye bir sapkınlık çıktı" şeklindeki sözlerini de sanki başka bir Müslümanlık varmış-olurmuş ve Resulullah başka bir kitabın Müslümanı imiş gibi, aynı imamdan dinliyoruz, hem de bağıra bağıra. O halde kim kimi denetleyecek ve bunu nasıl ve hangi kanun ve kaynağa göre yapacak?

Hemen herkesçe bilinen ve son yıllarda bazı TV kanallarının da sık sık ekrana çıkardığı Cübbeli Ahmet, uçak düşerken "(Allah'a) oku oku uçak durmuyor ama ya gavs deyince Abdülkadir Geylani gelip kurtarıyor" diyor. Yine "Darda kalınca Bağdat'a yani Abdül-kadir Geylani'nin kabrine dönerek yardım istediğinizde, dileğiniz yerine gelir" diyebiliyor.

Yine başka bir konuşmasında "Ahirette cehennem melekleri bir adamı yaka paça azaba götürürlerken bu adam 'Ben Nakşibendi Tarikatının Halidî kolundanım' derse hemen serbest bırakırlar" diyor. Yani verdiği karardan asla dönmeyecek olan yüce Allah'ın azap hükmünün yalnızca bu söz ile geçersiz olacağını söylüyor. Bir müridine, güya Allah 'Ahmed'in işini bana bırakın, onun işini biz-zat ben halledeceğim' dedirtiyor" Kendisini –müritlerinin rüyaları üzerinden- cennetlik ilan ettiriyor.

Cübbeli Ahmet, sattığı on binlerce kitabında, Allah'ın âyetlerine cinsel gücü arttırıcı ilaç muamelesi yapıyor. Yani "Erkeğin tenasül uzvuna okunacak şifa âyetleri" şeklinde bölümler bile yazıyor. Yine yaptığı meal-tefsirde, Naziat suresi 5.âyeti tefsir ederken, Nebi (a.s) a "İşlerinizde şaşırdığınız zaman kabir ehlinde yardım isteyin' yalan ve iftirasını atabiliyor. Diyanet İşleri Başkanlığı Cübbeli'nin bu söyledikleri ve eserleri ile ilgili değil yasaklama, tek bir kelime bile

söylemeye cesaret edemiyor. Veya bunları İslam'a aykırı bulmuyor. Diyanet İşleri Başkanlığı ümmetin aklıyla alay etmekten vazgeçmesi gerekiyor.

Diyanet ve siyasal iktidar en kısa zamanda bu hatalı yoldan geri dönmelidirler. Çünkü gittikleri yol çıkmaz bir sokaktır. Diyanet İşleri Başkanlığı sahip olduğu yanlış din algısından dolayı, hangi eserin İslam'a aykırı olup olmadığını tesbitini yapacak kabiliyet ve kapasiteye sahip değildir. Diyanet, İslam'a aykırı bilgileri ayıklama işini ilk önce kendi meallerinden başlamalıdır. Mesela, kendi meallerinde bulunan "peygamber" kelimelerini silmeli, yerine âyetin lafzında bulunan kelime ne ise onu yazmalıdır. Nebi ise Nebi, Resul ise Resul. Allah'ın Nebi ve Resul şeklinde takdir ettiği ve bir sisteme bağladığı bu ifadeleri, Allah sanki bu iki kelimeyi -haşa- boş yere kullanmış gibi görmezden gelerek tek kelime ile tercüme etmemelidir. Çünkü bu bir tahrif hareketidir. Yani Kur'anın kavramlar sistemini darmadağın etmektedir. Dolayısıyla Kur'an'ı çelişkili bir kitap haline getirmektedir.

MABEDLERİN ESARETİNDEN VAHYİN ÖZGÜRLÜĞÜNE

Diyanet İşleri Başkanı,

“Gençler camiye gelsin..” demiş. Akli başında yani bilinçli bir genç, Kur’an müslümanlığının sapkınlık olarak görüldüğü mabede ne diye gelsin? Bilmem hangi tarikatın, cemaatin ve mezhep misyonerinin şirk saçan sözlerini dinlemek için mi camiye gelsin. Mesele sadece bilince davet olsaydı amenna, fakat o camide genç ile Kur’an arasında aldatıcı bir Şeytan, habis bir iblis gibi duruldukça, gençler niye camiye gelsin..? Ne var camide? Ne bir bilinç, ne bir ihlas, ne bir ilim...”

Bildiğin büyük bir esnaf dükkânı, devasa bir israf abidesi...” Alıp da götürmüyor, sarıp büyülemiyor, manevi olarak hiç bir cazibesi ve enerjisi yok. Bir an önce oranın kasavetli ortamından kurtulmak ve özgürlüğe uçmak istersin. Esas mabedler camiler değil, okullar, fabrikalar, laboratuvarlar ve araştırma merkezleridir. Gönül evinin konforunda gökler ve yer arası bir zeminde alabildiğine özgür, gönül ve zihinsel ibadet etme imkanı varken, gençler dört duvar arası Kur’an’sız mabedinize ne diye gelsinler? Allah için size tavsiyem, böyle pasif ve negatif ortamlara gençleri özendirmeyin. Bırakın göklerin ve yeryüzünün yaratılış yasaının koynuna ilimle gitsinler. Bırakın geçsinler, bırakın yapsınlar. Gençler! Şimdi size

yeni bir değer levhası sunuyorum.

Çağdaş, doğru bir Nietzsche konuşuyor! Sakın hiçbir mabedin çağrısına kulak asmayın, gerçekte onların size olan davetleri anlamsız bir gürültü, kavram kargaşası ve ses kirliliğinden başka hiç bir değer taşımıyor. Bir bebeğin uykusu, çanların ve ezanların sesinden yüz bin derece daha üstündür. Sakin vahiy haricinde hiç bir davete kanmayın.

قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُوا إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي وَسُبْحَانَ اللَّهِ
وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ

(Ey Nebi!) De ki: “İşte bu benim yolumdur. Ben ve bana uyanlar bir basiret (aydınlık) üzerinde sadece Allah’a dâvet ediyorum. Allah’ın şanı yücedir. Yani ben, Allah’a ortak koşan müşriklerden değilim. (Yusuf - 108)

“Bir mabed size daha günahkâr olmaktan başka bir vaadde bulunmaz-bulunamaz. Usta bi yalancı, numaracı bir sihirbaz, din satan bir tüccar, sahtekar bir esnaf, utanmaz bir hırsız, beyinsiz bir yobaz, ilimsiz bir gerici olup çıkarsınız. Bir mabedin kapısında yıllarca bekleseniz, oranın bekçileri tek bir defa size Kur’an’ı göstermezler- gösteremezler.

Belki sizin saf imanınızı ve güzel niyetinizi çalabilirler yani iftira rivayetlerle ahlakınızı ve zihninizi zehirlerler. Fakat söz konusu olan yüce Allah, din ve iman ise, sakın bir din tüccarından öğrenmeyin. Bunların rahlesinde ruhunuz çarmıha gerilecek, özgürlüğünüzü kaybedecek, bir daha gerçek din ve imanı bulamayacaksınız. Bunların mabedlerinde sevgi ve mutluluğunuz murdar edilecek, zihniniz karanlığa gömülecek, gönlünüz karacak ve hayatınız ebediyen sönecektir. Yüce Allah büyük ve yücedir, hüküm ve hikmet sahibidir, bağışlayıcı ve merhametlidir. Sonsuz affa sahip olan yüce Allah’ı bu din bezirganlarından öğrenmeyin! Vahye, ilme, akla ve yaratılış yasasına yönelin! Sakın yüce Allah’ı mabedlerde aramayın! Çünkü Allah bunların taş ve mermerden yapılan mabetlerine sığmaz, Yüce Allah’ı fizik ve kimyada, mate-

matik ve tıpta arayın, hücre ve atomlarda, çekirdek ve protonlarda arayın. Emin olun Allah'ı mabedlerde değil, ilim ve fende, bilim ve teknolojide bulacaksınız.

Mabedlerde asla Allah'ı bulamazsınız, Allah'ı, aklınızda, zihninizde, fikrinizde, gönlünüzde, beyninizde, damarlarınızda ve trilyonlarca hücrenizde bulacaksınız. Yüce Allah'ın, bir manastırın mahzeninde, bir caminin tavan arasında olamayacağını kesin olarak bilmelisiniz. 5000 yıldır ruhban sınıfının esiri olan bu dini ancak sizin özgür iradeniz kurtarabilir. Gençler! Mabedlerden uzak durarak kendinize merhamet ediniz. Allah ve İslam adına, güzel ahlak ve erdem adına, iyilik ve güzellik adına, sanat ve estetik adına din baronlarından öğrenebileceğiniz hiç bir şey yoktur.

TERÖR ÖRGÜTÜNDEN DAHA BETER BİR TEHLİKE

Tv izlemiyordum ama arkadaşlar Kızıl Goncalar dizisinden bahsediyorlar. Bana soruyorlar niye izlemiyorsun? Benim hayatım Kızıl Goncalar niye izleyeyim? Tarikat içi yaptığım evlilik, 15 yaşından 20 yaşına kadar süren medrese hayatım 9 yaşından itibaren annemin evi dergaha çevirmesi sonucunda ne çocukluk yaşadım ne de gençlik. İlk okulu bitirdim Orta okula gönderilmeyecektim. O yıl sistem değişti. Orta okul mecburi oldu ailem deli raporu alıp okula göndermeyi düşündü ama vazgeçtiler. Orta okulu bitirdim bir yıl boşta kaldım. Bir yıl ağladım yalvardım tamam türban yasağı var bari imam hatipe gönderin razı olmadılar. Uzun pardösü kocaman bir eşarp içinde cılız minicik bir çocuk Türkçe öğretmenimle yolda karşılaştık. Tanıyamadı dedi kızım sana ne oldu okula gitmiyor musun? Ailem göndermedi dedim. Kompozisyon, hikaye, şiir yazardım. Yarışmalarda derece almıştım. Eyvahlar olsun belki de yazar olacaktın, bu fırsatı senin elinden nasıl aldılar dedi. Sonra açık öğretim lisesini keşfettiler bir şekilde okudum. Üniversite iznim vardı ama sadece ilahiyat bölümünü açık öğretimden okuyabilirsin dediler. Kabul etmedim zaten yıllar süren medrese eğitimlerinden dolayı dini ilimlerden soğumuştum. Annem sürekli irşad peşinde koşuyor babam çalışıyordu, ben ihmal edilmiş bir çocukluk yaşadım.

Bir çocukta ihmal, istismar kadar travma bırakır. İki kardeşim var çocuk olamadım abla olamadım onlara anne olmak zorunda kaldım. Zor zamanlarımda kitaplara sığındım, kendimi onların dünyasından soyutladım. Yurtlarda lezbiyen ilişkide olan kızlar gördüm hatta arkadaşlarımı taciz eden bir kız vardı sadece bana dokunmuyordu. Kendimi korumak için öfkeli görünmek zorundaydım. Babası tarafından istismar edildiği için yurda alınan bu kız diğer kızları taciz ediyordu. Psikoloğa götürmek yerine hocaya götürmek bizim milletin adetidir. Erkek yurtlarında da benzer olayları duyuyorduk. Ergenlik döneminde olan çocukları hemcinslerinden ayırıp kapalı bir alanda tutmanın sonu hemcinsine eğilimle sonuçlanır. Hâlâ tarikat yurtlarından diyanet yurtlarından benzer olayları duyuyorum ama üstü kapatılıyor basına sızdırılmıyor. Beni tanıyanlar bilir özel hayatımı paylaşmayı sevmem ama diziyle ilgili yorumları görünce artık tahammül edemedim.

Tarikat benim erkek kardeşimi aldı onların sorumluluğunda yaptığı trafik kazasında beyin felci olarak yatağa bağımlı kaldı. Yattığı hastaneden enfeksiyon kaptığı halde 4 ay çıkmasına tarikat izin vermedi. Aracı kullanan velet (o da aynı tarikattan) annemle babamın şikayetçi olmaması için yoğun bir baskı uyguladılar. Hastaneye girdiğimde tüm koridor takım elbiseli mafya tipli adamlarla doluydu. Para teklif ettiler güya yanında duruyor gibi her gün ziyaretler edildi boy gösterildi. Tarikat şeyhi Abdul Baki Erol kardeşime dua etmiş iyileşecekmiş kendisi öldü gitti benim kardeşim 9 yıldır felç yaşam mücadelesi veriyor. Benim çocukluğumu gençliğimi aldılar kardeşimi aldılar yaşam sevincimi aldılar. Hizmet diye insanları bedava çalıştırıyorlar evlerinde bir sürü hizmetçi (cariye) var. Müritler dergaha yardım deyince evi tarlayı satıp gönderiyorlar. Altın varaklı evlerde yaşıyorlar son model arabalara biniyorlar. Menzil köyünde iki ay yaşadım anlatamayacağım bir sürü şey var. Mahmut Usta Osmanoğlu medresesinde bir yıl yaşadım dini terbiye adı altında gözümüzün ferini soldurdular sesimizi kıstılar ben hala yüksek sesle konuşmam. Yahyalı, Süleymanlılar, Nurcular, Kadiri tarikatları hepsinin içinden insanlar tanıdım sistemlerini biliyorum.

Eğer bu avam tabaka için dinlerine dokunmadan sosyalleşecekleri kendilerini önemli hissedecekleri bir uğraş bulunmazsa Tarikatlar cemaatler daha çok insanın hayatını karartır. Beşeri ilimlerle uğraşan psikologlar, sosyologlar, felsefeciler, entelektüeller, aydınlar bu konu hakkında kafa yorup alternatif üretmeliler. Başka çıkar yol bulamıyorum. Tarikat, cemaat hatta ideoloji bağlamanın temelinde yatan çok sebep var başka bir yazıda bunlardan bahsederim.” (Hüsna Şahin, 7 Ocak 2024 Pazar)

Şİİ VE SÜNNİ DÜNYASINDA DURUM

Şii ve Sünni dünyasına şöyle bir bakalım. Elli küsur halkı Şii ve Sünni olan ülke var. Yani toplam dünya nüfusunun içerisinde bir buçuk milyarı aşkın Şii ve Sünni halk yaşıyor. Bu Sünni ve Şiilerle ilgili olarak dünyanın bilim ve teknolojisine, özellikle şu çağdaş ve modern zamanlarda hepimizin bildiği, hayatımızda yer almasını istediği, yaşamamızı büyük ölçüde kolaylaştıran teknolojik aygıtları bir düşünün.

İşte elimizden düşmeyen cep telefonundan sebze ve meyve soğuttuğumuz buzdolabına varıncaya kadar veyahut bir yerden bir yere gitmek için bindiğimiz taksiden uçağa, trenden gemiye varıncaya kadar bütün bu bilim ve teknoloji ile üretilen bu birikime ki bunları belki de icat edenlerden daha fazla ihtiyaç ve arzu ile Şii ve Sünni dünyası kullanıyor.

İnsanoğlunun ve dünyanın bu bilim ve teknoloji birikimine bir buçuk milyar Şii ve Sünni bilim çevresi, özellikle son iki yüz yıldan bu yana ne tür bir katkıda bulundu diye kendimize bir soru soralım. Evet Şii ve Sünni akıl ve zihin şu dünya insanına nasıl bir hizmette bulundu araştıralım. Teknolojik aygıtlardan yani mesela bir çipe varıncaya kadar ne tür bir katkısı oldu diye bir düşünelim. Yanlış buluyor da olabilirim ama bildiğim kadarıyla hiçbir katkısı olmadı.

Şii ve Sünniler insanlık alemine Maddi-manevi hiç bir katkıda bulunmadılar, hiçbir örneklik sergilemediler. Şii ve Sünniler, özgür-

lüğün, insan haklarının, adaletin, hem bireysel, hem toplumsal, hem de devlet düzeyinde daha fazla gelişmesine katkıda bulundular diye kendi kendimize bir soralım.

Mesela Suudi Arabistan'ın veya Sudan'ın, İran veya Irak'ın, veyahut Afganistan'ın veya Pakistan'ın insan hakları, çevre hakları, azınlık hakları, özgürlükler konusunda dünya tarihine geçen, birleşmiş milletlere giren, gözle görülür, elle tutulur bir katkısı var mı diye bir soralım. Onun da cevabının hayır olduğunu göreceksiniz. Haydi buradan da geçtik. Yine kendi kendimize soralım. Bu Sünni ve Şii dünyası, insanlığın gündemine ve bilime fazla yatkın bir kafası olmadı, aklı yatmadı.

Özgürlüklere de akıl ve mantığı çok uygun değil, bari erdem ve güzel ahlak konusunda insanlığa bir katkısı oldu mu diye bir düşünelim. Düşünüp duralım. Mesela, iş ahlakı deyince akla hemen Türkler gelir, ticari ahlak deyince akla sadece Araplar gelir, siyaset ahlakı deyince yalnız Pakistanlılar akla gelir. Kısacası toplumsal ya da bireysel ahlak deyince fiili pratik hayata yansıyan ahlak diyoruz.

Yani Şii ve Sünni ümmet, dünyada bütün halklara güzel örnek olacak bir temsil ortaya koymuşlardır diyebilir misiniz? Kusura bakmayın ama onun cevabının da hayır olduğunu biliyoruz. Yok hocam sen yanlış söylüyorsun, Şii ve Sünniler, ticarete de, siyasete de, dinde de, işte ve evde de, parkta da, yolda da insani hukuk ilişkilerinde de, yani ahlaki duyarlılıkları ve ortaya koydukları temsil kabiliyetleri bütün dünyaya parmak ısırttıracak düzeydedir, diyebilecek bir baba-yiğit varsa, çıksın beri gelsin, örnekleriyle göstersiz, bizi ikna etsin, biz de hemen özür dileyelim.

Yani doğruyu öğrenmiş olalım. Gelin bir test edelim. Diyelim ki, mesela, bir çocuğunuzu ailenizin kültür ve ahlakına en yakın, sevdiklerinizi güven içinde yaşayacakları selamette olacakları bir yere bırakmak istediniz. İran'a mı bırakırsınız, Sudan'a mı bırakırsınız, Suudi Arabistan'a mı bırakırsınız, Pakistan'a mı bırakırsınız, Afganistan'a mı bırakırsınız, yoksa İsviçre'ye mi bırakırsınız, Almanya'ya mı bırakırsınız veya Finlandiya, Danimarka, ve İsveç

gibi bir ülkeye mi bırakırsınız? Haydi cevabını siz verin. Bir soru daha soralım.

Diyelim ki, bir çocuğunuz var tahsil yapmış, iş sahibi olmanın yeterliliklerini fazlasıyla kazanmış, diplomasını almış, yüksek lisansını ve doktorasını başarmış, bir iş imkanı arıyor, bu iş imkanı için bütün kriterleri tutturduğu takdirde bizim ülkemizde mi, Suudi Arabistan'da mı, Mısır'da mı, Cezayir'de mi, Fas'ta mı, yoksa Almanya'da mı, Norveç'te mi Finlandiya'da mı başvuru yaptığında, hangi ülkelerde iltimasız, torpilsiz, aracısız, yani liyakat ve ehliyet şartları tuttuğu takdirde sözde Şii ve Sünni ülkelerde öncelikli olarak kesinlikle o işe alınır, diyebilir misiniz? Yoksa bu saydığımız batı ülkelerinde mi insan liyakatıyla ehliyeti ile değerlendirilir? Ve öncelikli olarak ona göre muamele görür. Hangisinin cevabını verirsiniz? Lütfen eğri oturup doğru konuşun. Başka bir şey soralım.

Çocuğunuzun okutmaya gönderecek olursanız, bugünkü dünyada gidip İran'ın Kum şehrinde medrese tahsilini mi yaptırırınız, Pakistan'daki medreselere mi gönderirsiniz, yani Taliban benzeri bir malzeme çıksın, dini bütün aleme tebliğ etsin ve göstersin diye. Yoksa ülkemizin en ileri gelenleri, en büyüklerinin yaptığı gibi yani onun sünneti üzere, çocuklarınızı Amerika'ya, Harvard'da, Birleşik Krallığa veya Fransa'ya, Almanya'ya yani batı ülkelerinde mesela Londra'ya mı gönderirsiniz? Haydi cevabını siz verin, biz dinleyelim. Şimdi en baştaki soruya tekrar dönelim.

Neden bütün bu soruların cevabı olumsuz anlamda Şii ve Sünni dünyasının üzerinde birleşiyor? Neden Şii ve Sünni dünyası bilim ve teknoloji, özgürlük, hak, hukuk, adalet üretmediği gibi pratik ahlak da üretmiyor? Sünni ve Şii coğrafyalarda iş ahlakının Hristiyan coğrafyasındaki veya bir Budist coğrafyasında nispetle daha sağlam, daha dürüst, daha güvenli ve daha disiplinli olduğunu söyleyebilir misiniz? Sadece iş ahlakı değil, siyaset ahlakının, ticaret ahlakının, beşeri hukuk ahlakının daha sağlam, daha dürüst ve daha güvenli olduğunu söyleyebilir misiniz? Cevabını siz verin ve ondan sonra oturup konuşalım.

Neden Şiilik ve Sünnilik kurumsal kimlik ve aidiyet, mensubiyet olarak ahlaklı ve dürüst bir insan modeli üretmiyor? Sizce Şiilik ve Sünnilik denilen, tek kurtuluş yolu olarak görülen, yani bu müesses ve kurumsal mezhepler neden bizim güzel insan olma yolundaki çabamıza zerre kadar bir katkıları olmuyor? Sebebini hiç düşündünüz mü?

Ya da, neden Şii ve Sünni dünyası, doğaya, çevreye, hayvana, eşyaya, tabiata bir ateist kadar, bir deist kadar veya bir Budist rahibi kadar duyarlı davranmıyor?

Neden çevresini, tabiatı, ormanı talan ediyor? Hiç düşündünüz mü? Biz sadece yaraya neşter attık, yani cerahatı deştik, alın ilacınızı, pamuğunuzu, bantınızı pansumanı kendiniz yapın. Ne varmış yaranın içinde gidin bir bakın. Kur'an laboratuvarında iyice bir bakın, ne tür şirk ve küfür mikroplarını barındırıyormuş? Bu mikrop üreten cerahatı biraz da siz görün. Eğer aklınız ve vicdanınız varsa, mahcubiyet duygunuz varsa, zerre miktarı Allah'a imanınız varsa, gerçekten bu bizim durumumuz nedir diye biraz sorgulama yaparsınız. Bu rezil durumumuz, bu kepezeliğimiz nedir diye, batı halklarından önce kendinizi kınamış olursunuz.

Kendi şirk bataklığınızda debelenip dururken, birbirinizi yiyip bitirirken, birbirinizi sürekli hırpalayıp dururken, dış dünyadan bakıldığında, bu Müslüman! dünyası neyin nesidir derken, sadece ortada bir bataklık görmelerinin sebebini biraz da siz düşünün. Kur'an'a kayıtsız şartsız iman etmekle kendimizi bataklıktan dışarı çıkardık, böyle bataklığın ucundan içeriye doğru bakmakla meşgulüz ve bu konuda şu soruyu sormaktan kendimizi alamıyoruz. Neden rivayetler ve mezhepler dini bu kadar ahlaksız bir insan modeli üretiyor? Yani bunu Kur'an ve İslam üretmiyor.

Çünkü sadece bizde değil, elli iki Şii ve Sünni ülkesinde üç aşağı beş yukarı manzara birbirinden farklı değildir.

Dolayısıyla bu etnik bir sorun değil, dini bir sorundur. Yani Arabından Berberisine, Pakistanlısından Hindisine kadar farklı

coğrafyadaki farklı etnik yapı ortak payda Şiilik ve Sünnilik, fakat ortada bildiğimiz ikellik, ibtidâilik, az gelişmişlik, baskı, adaletsizlik, faşizanlık gibi, ne varsa bütün şerhleri oralarda görüyorsunuz. Niye böyle oluyor?

Dolayısıyla bu işin uydurma din ve imanla çok yakın bir bağı var. Yani bu çirkin manzaraların üretilmesinde din faktörünün büyük bir katkısı var?

Âcilen bu dinin sorgulanması ve tartışılması gerekiyor. Dolayısıyla şu kadarını söyleyeyim. Uydurma din sihirli bir değnek gibi, şeytanlar marifetiyle insan zihnine dokununca altın cevherini paslı bir tenekeye dönüştürüyor. Bunu kesin olarak öğrendik rivayetler dini hiçbir ahlak üretmiyor.

Sabahtan akşama kadar kötilediğiniz batı dünyasında, diyelim ki birisinin özel bir sırrı, bir zaafı, bir ayıbı, hayat hikayesi olmuş, insanların onunla ilgili olarak sağa sola, sürekli dedikodu malzemesi yaydığına tanık olmazsınız. Eyvallah der geçer, yani olabilir, insan hata edebilir, geniş düşünür, hayırlı olsun der. O kendince hayırlı kelimesi neye tekabül ediyorsa, böyle basit şeylerle ilgilenmez bile. Bizim dünyamızda, mesela, insanların mahremiyetlerine, insanların özel haklarına, özel hayat ilişkilerine dair teccüssün dibinin bulunması, üstelik de Hucurat suresinde “ölü kardeşinizin etini yemeyin” emredildiği halde.

Burası da çok ilginç, o süre daha Allah Resulu hayattayken, teccüssüsten, gıybetten, lakap takmaktan, lakapla çağırırmaktan, suizanda bulunmaktan söz ediyorsa, peş peşe demek ki, arıza o gün toplumsal olarak ciddi bir yekün teşkil etmiş olmalı ki, bu baştan sona kadar bir süreye konu olmuş.

Fakat gelin görün ki dindar çevrelerde bu ölü kardeş eti yeme merakı yani teccüss, dedikodu ve gıybet etme hastalığı, birisinin arkasında iftira etme, yani mahremiyetini araştırma, ne var acaba arkasında olan merak, nedense seküler insanlardan, dinle bağlantısı olmayanlardan çok daha fazla, bu kirli, bu pis, bu adi meraklar ve

huylar neden Kur'an'da açık bir şekilde yasaklamasına rağmen, bu geri kalmışlığımız, bu ahlaksızlığımız, bu düşüncesizliğimiz sizce neden kaynaklanıyor?

Bu pislik huyları genellikle muhafazakâr ve dindar muhitlerde, neden daha fazla görüyoruz? Mesela cemaatlerin kendi aralarında konuşmaları ve ilişkileri bir dikkate alın bakayım. Mesela, bir nurcu grubunun, bir başka nurcu grup hakkındaki dedikoduları ve konuşmalarını bir düşünün bakalım! Siz bugüne kadar Şii ve Sünni din adamlarının veya farklı dini gruplarının bir araya gelip, böyle hoş sohbetler edip, sizin yorumunuzu da bir dinleyelim.

Siz de bizimkini dinleyin, beraber paylaşalım, ortak noktalarda buluşalım, birlikte yiyip içelim, kol kola gezelim, kardeş olalım, birbirimizin halini hatırını soralım diye böyle sarmaş dolaş olduklarına ve birbirleriyle kaynaştıklarına, hiç tanık oldunuz mu? Bu neyin hasedi, bu neyin fesadı, bu neyin ihtilafı, bu neyin çatışması, bu nasıl bir ahlak?

Mesela, bir tâziye çadırına, yediden yetmişe kadar herkesin alış veriş yaptığı pazara bomba koymak, türbe ve mescitlere intihar saldırısı düzenlemek, canlı bomba olmak kimin eseridir? diye sorsalar aklınıza hangi coğrafya gelir? Hani mü'm'inler, "ruhameu beynehum" "kendi aralarında birbirlerine karşı merhametli idiler?" (Fetih-29) Hani "bünyenün mersus" "birbirlerine kentlenmiş binalar gibi idiler?" Hani nerede?

Bizde din ve dindarlık başkasına ayar verme, nizam vermek için kullanılan bir slogan konusudur. Bir övünme, bir gösteriş, bir gurur ve kibir, tehdit ve şantaj, bir baskı ve üstünlük kurma, insanları korkutma, cehennemın mutfağına mahkum etme, hayatı yaşanmaz hale getirme, huzursuzluk çıkarma ve bir taciz aracıdır. Başka hiçbir işe yaramamıştır. O yüzden sessiz, sakın ve edeplice, insan gibi, herkes özüne dönüp, kaç paralık adamım diye sadece kendine bakacak, insanların şehadeti benim üzerimde nasıl tecelli eder diye muhasebe yapacak. Danimarka'da, İsveç'te bir iki kişi Kur'an yakıyorlarmış, Şii ve Sünni din adamlarının Kur'an'a yapmış oldukları

hakaret ve ihanetler Kur'an'ın yakılmasından bin derece daha ağır ve daha büyüktür. Gayrimüslim bir iki cahil, Kur'an'ı değil, sahifelerini yaktılar yani yaktıkları kağıttan başka bir şey değildir. Fakat sizin atalarınız Kur'an'ın yüzlerce hükmünü yaktılar, yok saydılar ve görmezden geldiler.

ALLAH HİÇ KİMSEYE ZULMETMEZ

(Afgan halkı ve Taliban) Yazıda anlatılan kötü ahlak manzaralarının bir örneğini Mekke’de görmeseydim, bu yazılanlara inanmaz ve paylaşma gereği duymazdım. Bu yazıyı paylaşmamın sebebi, yüce Allah’ın muazzez dinini bunların ahlakından tenzih etmekten başka bir amaç taşımıyor. Konunun iyice anlaşılması açısından ilk önce bir kaç âyetin mealini vereceğim.

“İşte bunlar, Allah’ın sana hak (bir amaca yönelik) olarak okuduğumuz Allah’ın âyetleridir. Allah hiç kimseye zulmetmek istemez.” (Âli İmran- 38) “Şüphesiz ki Allah zerre kadar zulmetmez, (-kulun yaptığı amel bir kötülük ise, onun cezasını adaletle verir) Eğer iyilik olursa onu katlar (kat kat arttırır) Ayrıca kendinden de azim bir mükafat verir.” (Nisa- 40) “Âyetlerimizi yalanlayanlar karanlıklar içinde kalmış sağır ve dilsizlerdir. Kim dilerse Allah onu şaşırtır, dileyen kimseyi de sırat-ı müstakime ulaştırır” (En’am-39)

“Gerçek şu ki, halkı (vahiy’den) habersizken, Rabbin zulm ile ülkeleri helak edici değildir” (En’am-131) “Şüphesiz ki Allah insanlara hiçbir şekilde zulmetmez, fakat insanlar kendilerine zulmederler.” (Yunus-44)

“Onlara biz zulmetmedik; fakat onlar kendilerine zulmettiler. Rabbinin azap emri geldiğinde Allah’a bırakıp (yanında, altında, yöresinde, berisinde) yalvardıkları ilâhları onlara hiç bir yarar sağ-

lamadı. Ziyanlarını arttırmaktan başka bir işe yaramadı” (Hud-101)

“İşte yaptıkları zulümler yüzünden çökmüş evleri! Bilen bir toplum için elbette bunda büyük bir ibret vardır” (Neml- 52)

“Ey ehli kitap! Resulümüz (Kur’an) size kitap’tan gizlemekte olduğunuz birçok şeyi açıklamak üzere geldi; birçok (kusurunuzu da) affediyor. Gerçekten size Allah’tan bir nur ve apaçık bir kitap geldi. Rızasını arayanı Allah onunla kurtuluş yollarına götürür ve onları iradesiyle karanlıklardan aydınlığa çıkarır. Sırat’ı mustakime iletir.” (Mâide-15,16)

2017 de yazmıştım, artık bu yazının üstünü bir daha açmanın zamanı geldi... Afgan göçü, Suriye yada Irak veya başka mültecilerden çok farklıdır! Dün birde sakarya taraflarında bir kız çocuğunun kaybını duyunca ruh gibi dolaştım bütün gün. Kimseyle konuşmadan TV’de haberleri seyrettim uzun uzun. Afganistan’da 10-11 yaşındaki oğlan çocuklarının ailelerine para verilerek satın alındığı, kimilerinin sıra gecelerinde köçek olarak yetiştirildiği, kimilerinin babası, dedesi yaşındaki adamların özel hizmetine verildiği, yüzyıllardır süregelen geleneği anlatmıştım 2017 deki yazımda.

Belkide geçmişte Afganistan’da bulunduğumdan ilgimi çekmişti bu konu. Her çocuk kaybında olduğu gibi, göç sonrasında bunun denk gelmesi tam şok oldu benim için, yüreğimi burktu, kanattı, korkuttu... Zamanında Sovyetlere karşı savaşıyan mücahit komutanlarının çoğu, sonrasında nüfuzlu savaş baronu olmuşlardı. Kendilerine paylaştırılan bölgelerde her biri ali kıran baş kesen durumunda, tabii Amerikan ordusunun izni ile idi.

Adamların aralarında konuşurlarken “Oğlanların en güzelleri o komutanlara gidiyor” dedikleri anda nasıl imrendiklerini görse- niz aklınız almazdı. Çocuklara makyaj yaptırıyorlar, dansöz kıyafeti giydiriyorlar, zil taktırıyorlar. Sıra gecesinde, oturak âleminde oynatıyorlar. Bu arada seyreden adamların yanlarında da kendi hizmetlerine aldıkları çocuklar var. Adama sahip, çocuğa şakirt diyorlar. Elele tutarak, çocuğun saçını okşayarak seyrediyorlar dan-

sözü. Sahip yer sofrasından bir parça et didikliyor, şakirdin ağzına tutarak yediyor. Aynı adamlar ve çocuklar namaz vakti geldiğinde yan yana safa durup Allah huzurunda secde ediyor, görseniz inanamazsınız.

Evlerine de götürüyorlar şakirtleri, her türlü işlerini gördürüyorlar. Adamların karıları ve çocukları da var. Karıları durumu biliyor da çocuklarına nasıl açıklıyorlar bilmiyorum. Kimse orasını sormamış zaten! Karın ne diyor bu işe? diye sormayı akıl etmemiş! Bir tanesi pis bir sırtıyla “Ben kültürlü adamım” diyordu, “evvela karımı ikna ettim sonra oğlan aldım kendime!” Afganistanla ilgili oradan döndükten yıllar sonra izlediğim belgeselde aynen anlattığım bu hikayenin benzeri bir yerinde, 11 yaşındaki bir çocuğun babasına çocuğunu satarken soruyor bir muhabir, “Sadece hizmet değil biliyorsun değil mi, sahip dediğin adam gece çocuğu yanında yatırıyor!” Bin yılların geleneğini ona mı öğretiyorsun, tabii ki biliyor. İyi tarafından bakmaya çalışıyor baba.

Diyor ki, “Bu yaşananlar unutulur, gün gelir çocuk büyür, sahibi onu evden çıkarır, evlendirir, belki para bile bağışlar” Sovyet işgali döneminde Afganistan’ın milli ve manevi değerlerine, aile yapısına saldırmak için! Ruslar bol miktarda kadınlara meslek edindirme kursu açmışlar. Çocukların okula gitmesini zorunlu yapmışlar. Çocukların ev hizmeti için başka bir aileye verilmesini şiddetle yasaklamışlar.

Neyse ki savaşmışlar ve Batı’nın ahlaksızlığını almamışlar! Kendi gelenek, görenek, din ve ahlaklarını korumuşlar! O meslek edindirme kursları falan hepsi yok olmuştu. Artık sokakta kadın diye bir şeyde yoktu. Burka giymiş kadına bile binde bir rastlanıyordu. ABD ve çok uluslu güç geldiğinde ve kaldığı dönemde.

Amerikalılar bu konularda çok daha tecrübeliler. Yerel kültürün unsurları olarak gördükleri ayrıntıları görmezden gelmeyi ve büyük resme bakmayı çok iyi bildiler.

Demokrasi havariliği ile geldiler, hiçbir şeyi değiştirmediler.

Yani üç maymunu oynadılar. En çok etkilendiğim neresi oldu biliyor musunuz? Afgan toplumu bu kurumsallaşmış pedofiliyi o kadar kanıksamıştı ki, hiç kimse şaşırıyor, dehşete kapılmıyor, sakin sakin konuşuyorlardı. Adamların pişkin sırtışları, şimdiye kadar kaç tane şakirdi olduğunu anlatırken böbürlenmeleri hele o gururlu pis sırtışları bugün bile aklımda.

Konuşurken bol bol “elhamdülillah, vallahi’l azim, inşallahül cabbar” diye Allah’ın adını dillerinden düşürmemeleri, sürekli sağ ellerini göğüslerine koyarak birbirlerini selamlamaları ve hiçte kimsenin yadırgamadığı, hatta falancanın çok güzel oğlanı var diye imrendikleri, çocuklar için cehennem olmuş bir toplum düzeni. Bir kez daha hatırlatayım, hamdolsun Batı’nın ahlaksızlığını almadılar! Bu sabah uyanınca dünkü haberlere bugünküler eklenince hayata küskünlüğümün artık geçmeyeceğini hissettim. Hele ki Talibanın yeni yönetim kurallarını okuyunca vah ki insanlık dedim. Talibana kızmıyorum! O kendi gelenek-görenek dini emirlerinin gereğini yaşıyor ve yapıyor. Her dini kendine göre yontan yobaz gibi. (Emekli pilot binbaşı Ahmet Soner Kılıç’tan alıntı)

(Bu konuda “Uçurtma Avcısı” filminin seyredilmesini tavsiye ediyorum.)

DR. FARUK SALEEM'İN İLGİNÇ BİR ARAŞTIRMASI

Dünyada yalnızca 14 milyon Yahudi var; Amerika'da 7 milyon, Asya'da 5 milyon, Avrupa'da 2 milyon, Afrika'da 100 bin Musevi yaşıyor.

Soru: Peki dünyada kaç Şii ve Sünni var?

Cevap: 1,4 milyar Şii ve Sünni; 1 milyar Asya, 400 milyon Afrika, 44 milyon Avrupa, 6 milyon Amerika kıtasında yaşıyor. Yani dünyada 1 Musevi'ye karşı 100 Şii ve Sünni mevcuttur. İyi ama Yahudiler Şii ve Sünnilerden niçin 100 kat daha güçlü, daha zengin daha bilinçli, daha eğitimli ve daha mucitler?

Tarafsız ve bilimsel yollarla tespit edilmiş nedenlerini öğrenmek istiyorsanız lütfen okumayı sürdürün. Tüm zamanların en etkin bilim adamı Albert Einstein bir Yahudiydi.

Psikanalizin babası Sigmund Freud bir Yahudiydi. Karl Marx bir Yahudiydi. Tüm İnsanlığa zenginlik ve sağlık katmış Yahudilere bakalım; Benjamin Rubin insanlığa aşı iğnesini armağan etti. Jonas Salk ilk çocuk felci aşısını geliştirdi. Gertrude Elion lösemiye karşı ilaç buldu. Baruch Blumberg Hepatit-B aşısını geliştirdi. Paul Ehrlich frengiye karşı tedaviyi buldu. Elie Metchnikoff bulaşıcı hastalıklarla ilgili buluşuyla Nobel ödülü kazandı. Gregory Pincus ilk

doğum kontrol hapını geliştirdi. Bernard Katz nöromasküler iletişim kaslarla sinir sistemi arası iletişim alanında Nobel ödülü kazandı. Andrew Schally endokrinoloji metabolik sistem rahatsızlıkları, diyabet, hipertiroid tedavilerinde kullanılan yöntemi geliştirdi.

Aaron Beck Cognitive terapi'yi akli bozuklukları, depresyon ve fobi tedavilerinde kullanılan psikoterapi yöntemini geliştirdi. Gerald Wald insan gözü hakkındaki bilgilerimizi geliştirerek Nobel ödülü kazandı. Stanley Cohen embriyoloji embriyon ve gelişimi çalışmaları dalında Nobel aldı.

Willem Kolff böbrek diyaliz makinesini yaptı. Peter Schultz optik lif kabloyu, Charles Adler trafik ışıklarını, Benno Strauss paslanmaz çeliği, Isador Kisse sesli filmleri, Emile Berliner telefon mikrofonunu, Charles Ginsburg ilk bantlı video kayıt makinesini geliştirdi. Stanley Mezor ilk mikro işlem çipini icat etti. Leo Szilard ilk nükleer zincirleme reaktörünü geliştirdi.

Peki, son 100 yıl içinde Yahudiler sadece bilimsel alanda 104 Nobel ödül kazanırken, 1.4 milyar Şii ve Sünniler neden yalnızca 3 Nobel kazandı.?

Yahudiler niçin bu kadar yaratıcı ve neden bu kadar güçlüler? Yahudi inancına bağlı ve küresel çapta büyüyüp tanınmış şu yatırımcılara ve işadamlarına ve markalarına bakalım;

Ralph Lauren (Polo), Levi Strauss (Levi's Jeans), Howard Schultz (Starbuck's), Sergei Brin (Google), Michael Dell (Dell Bilgisayarları), Larry Ellison (Oracle), Donna Karan (DKNY), Irv Robbins (Baskins & Robbins), Bill Rosenberg (Dunkin Doughnuts), Richard Levin (Yale Üniversitesi'nin kurucu başkanı).

Yahudi inancına bağlı ve küresel çapta büyüyüp tanınmış şu sanatçılara bakalım:

Michael Douglas, Dustin Hoffman, Harrison Ford, Woody Allen, Tony Curtis, Charles Bronson, Sandra Bullock, Billy Crystal, Paul Newman, Peter Sellers, George Burns, Goldie Hawn, Cary Grant, William Shatner, Jerry Lewis, Peter Falk...

Yönetmenler ve Yapımcılar arasındaki Yahudiler:

Steven Spielberg, Mel Brooks, Oliver Stone, Aaron Spelling (Beverly Hills 90210), Neil Simon (The Odd Couple), Andrew Vaina (Rambo 1 / 2 / 3), Michael Mann (Starzky and Hutch), Milos Forman (One Flew Over The Cuckoo's Nest, Amadeus), Douglas Fairbanks (TheThief of Baghdad), Ivan Reitman (Ghostbusters), Kohen Kardeşler, William Wyler, William James Sidis.

Kendimize Soralım; 250'lik IQ derecesiyle dünyaya gelmiş en parlak insan hangi dine mensuptur?

Neden Yahudiler Bu Kadar Güçlüdür?

Cevabı şudur: Her çocuğa ve her gence kaliteli eğitim verirler... Göklerde ve yeryüzünde yaratılış yasasına göre hareket ederler. Bu eğitim türü sorgulayıcı (teslimiyetçi değil), araştırmacı (ezberci değil) ve yaratıcıdır (bilgi üretmek/bulmak içindir) Soru: Neden Şii ve Sünniler bu kadar güçsüzdür?

Cevap: Yanlış eğitim verdikleri ve gelişime yararı olmayan birer eğitim sistemi uyguladıkları için. Büyük oranda mezhep eksikli, sorgusuz, araştırmaz, ezberci ve dayatmacı eğitim verdikleri için. Oysa dünyamızda yaklaşık 1.477 Milyon Şii ve Sünni yaşamaktadır. Yani, toplam dünya nüfusu içinde; Her 5 kişiden biri Şii ve Sünni olup, her bir Hindu'ya 2 Şii ve Sünni düşmektedir. Her bir Budist'e karşılık 2 Şii ve Sünni vardır.

Her bir Yahudi'ye karşılık 100 Şii ve Sünni bulunmaktadır.. Şii ve Sünniler bu kadar kalabalıklar ama neden güçsüzler?

Nedeni eğitimsizliktir..! İslam Konferansı Örgütü'nün (OIC) 57 üyesi vardır. Bu ülkelerin tümünde sadece 500 üniversite bulunmaktadır. Yani üniversite başına 3 milyon Şii ve Sünni düşmektedir. Başka bir deyişle 3 milyon kişi için bir üniversite yapılmıştır. Bunların kalitesi de başka bir sorundur. Fakat sadece ABD'de 5 bin 758 üniversite vardır.

Shanghai Jiao Tong Üniversitesi tarafından 2004 yılında hazırlanan “Dünya Üniversitelerinin Akademik Değer Listesi”ne Müslüman çoğunluğa sahip ülkelerin hiç birinden ilk 500’e giren tek bir üniversite yoktu. Neden? Yanıt; kalitesiz ve ezberci eğitim yüzünden.

Okuma Yazma Oranları da Çok Düşük..

UNDP tarafından toplanan verilere göre Hristiyan Dünyasında okuma, yazma bilenlerin oranı % 89’dur. Bunların %98’i ise en az ilkokul mezundur ve 100 kişiden 40’ı üniversite mezunudur. 15 Hristiyan çoğunluğa sahip ülkedeki okuma, yazma oran ise %100’dür, yani bu 15 ülkede okuma, yazması olmayan tek kişiye rastlamak olası değildir. Müslüman ülkelerde durum bunun zıddıdır: 100 kişiden sadece 40’ı okuma, yazma bilir ve herkesin okur, yazar olduğu bir tek Müslüman ülke bulunmamaktadır!

Bunların %50’si ilkokul mezundur ve sadece %2’si üniversiteyi bitirmiştir.

Bilim İnsanlarının Oranları da Çok Düşük

ABD’de toplam bilim insanı sayısı 4.000, Japonya’da 5.000’dir. 57 Müslüman çoğunluğa sahip ülkelerdeki toplam bilim adamı sayısı ise sadece 230 kişidir. Akademisyenlerin hepsi bilim insanı değildir. Bilim insanı demek, pozitif bilimlerle aktif olarak uğraşan kişi demektir. Her 1 milyon Müslüman kişiye sadece 1 bilim insanı düşmektedir.

Teknisyenler bakımından Müslüman çoğunluklu Arap ülkelerdeki durum daha da kötüdür. Her 1 milyon Müslüman Arap nüfus içinde 50 teknisyen bulunmaktadır. Hristiyan dünyasında ise her bir milyon kişi içinde 1000 teknisyen bulunmaktadır. Neden? Yanıt: Kalitesiz, ezberci eğitim ve ARGE’ye araştırma geliştirmeye yeterli kaynak ayrılmaması.

Çünkü Müslümanlar gayri safi milli gelirin yalnızca % 0,2’sini araştırma, geliştirme bütçesi olarak ayırıyor. Buna karşın Hristiyan dünyası araştırma, geliştirmeye % 5 oranında, yani 25 kat daha fazla fon ayırmaktadır.

Sonuç: İslam dünyası yeni bilgi üretebilecek kapasiteden yoksundur. Ayrıca dünyanın ürettiği bilgiyi kendi halklarına öğretmekte de başarısızdır. Bunun kanıtı ise ileri teknoloji ihracat rakamlarında saklıdır: Pakistan'ın ileri teknoloji ihracatının toplam ihracatın içindeki oran %1'dir.

Suudi Arabistan, Kuveyt, Fas ve Cezayir'in ise % 0,3'tür. Hristiyan Singapur'da bu oran % 58'dir. Gelecek Bilgi temelli toplumların olacaktır. İlginçtir, Müslüman 57 ülkenin gayri safi milli hâsıllarının toplamı 2 trilyon doların altındadır. Buna karşın 310 milyonluk ABD tek başına 12 trilyon dolar değerinde mal ve hizmet üretmekte; Çin 8 trilyon dolar, Japonya 3,8 trilyon dolar ve Almanya 2,4 trilyon dolarlık üretim yapmaktadır. Satın alma gücü eşitlenerek hesaplama yapılmıştır. Mal ve hizmet üretimi İspanya'da 1 trilyon doların üzerindedir.

Katolik Polonya 489 milyar dolarlık mal ve hizmet üretimi gerçekleştirmektedir. Budist Tayland 545 milyar dolar değerinde mal ve hizmet üretimi yapmaktadır. İşin daha acıklı tarafı ise şudur:

İslam Dünyasının gayri safi milli hâsıllarının tüm dünya gayri safi milli hâsılları içindeki oranı hızla azalmaktadır. O halde Müslümanlar neden bu kadar güçsüzdür?

Cevap: Eğitim Yoksunluğu. Tam anlamıyla söylersek; kaliteli ve çağdaş eğitim yoksunluğu. Çok kesin biçimde söylersek; akılcı olmayan, ezberci, teslimiyetçi, din eksenli, çağdışı eğitim.

Araştırmayı yapan: Dr. Faruk Saleem

İslamabat - Pakistan / threadreaderapp

GERÇEKTE HAC NEDİR?

Hac denildiği zaman akla ilk gelmesi gereken isim İbrahim (a.s) dır. Çünkü vahyin önderliğinde Haccı ilk başlatan kişi odur.

İbrahim (a.s) neslini ot bitmez, kervan geçmez bir vadiye yerleştikten sonra şöyle demişti.

رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْئِدَةً مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ وَارْزُقْهُمْ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ

“Rabbimiz salat-ı ikame etmeleri için ben, zürriyetimden bir kısmını muharrem (saygın) beytinin yanında ziraat yapılmayan bir vâdiye yerleştirdim. Rabbimiz insanlardan bir kısmının gönüllerini onlara doğru çevir ve meyvelerden bunlara rızık ver! Umulur ki şükrederler.” (İbrahim-37)

Yani şirk koşmadan kulluk ederler. Yukarıdaki âyete göre İbrahim (a.s) ın nesli muharrem ve mukaddes vâdiye yerleştirmesinin tek sebebi “salât-ı ikame” etmeleridir. “Salât-ı ikame” etmenin hangi anlama geldiğini Bakara suresinde görüyoruz.

Salât: Tevhid kaide ve esaslarının yükseltilmesi ve yüceltilmesi anlamına gelmektedir.

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

“Bir zamanlar İbrahim ve İsmail tevhid evinin kaidelerini yükseltiyor, Rabbimiz! Bizden bunu kabul et, şüphesiz sen işitensin bilensin.” (diyorlardı.)

(Bakara-127)

رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُسْلِمَةً لَكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ

“Rabbimiz! Bizi sadece sana teslim olanlardan kıl, zürriyetimizden de sadece sana teslim olanlardan bir ümmet kıl, bize ibadet kaidelerini göster, tevbemizi kabul et; zira tevbeleri kabul eden ve merhametli olan ancak sensin.” (Bakara-128)

رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

“Rabbimiz! Onlara, içlerinden senin âyetlerini kendilerine tilavet edecek, onlara kitap ve hikmeti öğretecek yani onları arındıracak bir Resul gönder. Sen izzetli olansın, hüküm ve hikmet sahibisin.” (Bakara-129)

İslam’da her şey gelip salât’ı ikâme etmeye yani kitab’ı ve hikmeti bilmeye dayanıyor.

Kur’an’ı ve hikmeti bilmeyen yani İslam’ın ilmine ve ahlakına sahip olmayan bir toplum her türlü tehlikeye karşı açık hale gelir.

Konumuz Hac olduğuna göre, Hac suresinden devam edelim.

حُنَفَاءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَظْفُقُهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوَى بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ

“Kendisine şirk koşmaksızın Allah’ın hanifleri (saf kulları) olun (ona hiçbir şeyi şirk koşmayın) Kim Allah’a şirk koşarsa sanki o, gökten düşüp parçalanmış da kendisini vahşi kuşlar kapışmış, yahut rüzgar onu uzak yere sürüklemiş bir nesne gibidir.” (Hac- 31)

Âyeti okurken sözde İslam toplumunun içinde bulunduğu maddi-manevi kaos ve kargaşanın hangi boyutta olduğunu bir düşünelim.

Bunun tek bir sebebi vardır. O da şirktir. Yani Kur'an'ın, dinde tek kaynak kabul edilmemesi, rivayet ve icthadlar, mezhepler ve tarikatlar cehennemidir.

Konumuzla ilgili en önemli âyet olan Bakara -196 ile devam edelim.

وَأَيُّوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ فَإِنْ أُحْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ وَلَا تَحْلِقُوا رُؤُسَكُمْ حَتَّى يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَجْلَهُ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ بِهِ أَدَى مِنْ رَأْسِهِ فَفِدْيَةٌ مِنْ صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسُكٍ فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَمَنْ تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامًا ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةً إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ ذَلِكَ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ أَهْلَهُ حَاضِرِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاتَّقُوا اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَعَلَّمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

“Hacı ve umreyi Allah için tamamlayın. Eğer daralırsanız (manevi ve psikolojik bir sıkışmışlık içindeyseniz) hidayetle bu kolayca çözülür. Hidayet mahalline ulaşıncaya kadar başlarınızı tıraş etmeyin...”

Şimdi yukarıdaki cümlenin üzerinde düşünüp gerçekte hangi anlama geldiğini görelim.

فَإِنْ أُحْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ

“Eğer daralırsanız (manevi ve psikolojik bir sıkıntı içindeyseniz) hidayetle bu kolayca çözülür...”

Geleneksel din bu cümleye şöyle bir mana veriyor.

“Hacca niyet ettikten sonra yani ihram giydikten sonra (hacca gitmekten) engellenirseniz, ihramı çıkarmadan Kabe'ye göndermek üzere hediye olarak bir kurban gerekir. Kurban yerine ulaşıncaya kadar tıraş olup ihramdan çıkamazsınız...”

Şimdi bu âyetin inmiş olduğu zaman ve zeminden günümüze kadar yani on dört asırda böyle bir olayın gerçekleşmesi mümkün olmuş mudur, diye bir düşünelim.

Hediye kurbanın yerine ulaştığını nereden bileceğiz?

Bundan yüz yıl, bin yıl önce Kurban mahalline nasıl ulaşacak?

Kurban mahalline ulaşıncaya tıraş olup ihramdan çıkıncaya kadar nasıl beklenecek?

Tabi bunların hiçbirini kimse düşünmemiştir.

Daha düşünülmeyen birçok şey göreceğiz.

Mesela,

فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ بِهِ آدَى مِنْ رَأْسِهِ فَفِدْيَةٌ مِنْ صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ
أَوْ نُسْكَ

“sizden her kim hasta olursa yahut başından bir rahatsızlığı ve eziyeti olursa fidye olarak siyam veya sadaka veya başka bir görev üstlenmesi gerekir...”

Yukarıdaki cümlede bulunan “hastalık” ve “baştaki eziyet” fizyolojik ve biyolojik değildir. Yani maddi anlamda başta bulunan bir yara bere değildir. Çünkü gerçek anlamda hasta olan hactan sorumlu olmaz.

Bu hastalık tamamen başta bulunan yani imanda, ahlakta, zihinde, fikirde bulunan psikolojik ve sosyolojik hastalıklardır.

Hac: Baştaki sıkıntıları yani manevi hastalıkları vahiy ve hüccetle tıraş etmek yani zihinden kazımak anlamına gelmektedir.

Çünkü insanların kafalarında başta şirk ve cehalet olmak üzere psikolojik ve sosyolojik, inanç ve ahlak, korku ve endişe, yanlış fikir ve düşüncelere sahip olmayan hiç kimse yok gibidir. Özellikle rivayet ve ictihadlardan dolayı Kur’an’ın üzerinde binlerce ihtilaf oluşmuştur. İslam toplumu batıl inanç ve mezhepsel bir cehaletin bataklığında kıvrınmaktadır.

Ayrıca Kur’an’da var olan “eza” “eziyet” kelimesine baktığımızda, hepsinin maddi bir eziyet ve rahatsızlık değil, manevi yani sosyolojik ve psikolojik bir eziyet olduğunu rahatça görüyoruz.

Şu ayet bu gerçeği gösteriyor.

وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَى كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ

عميق

(Belli) insanlar arasında haccı ilan et ki, her türlü (maddi manevi) sorunun çözümü için uzak yerlerden sana gelsinler.”

Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğüne baktığımızda, âyette bulunan “ricalen” kelimesinin “yaya” değil erler olduğunu görüyoruz. Yani belli konularda kuvvet ve kabiliyete sahip olan insanlar demektir. Dumur kelimesinin de sorun, çelişki, ihtilaf, şaşkınlık, engel, tıkanmışlık, çaresizlik, dar boğaz gibi anlamlara gelmektedir.

Hac görevinin yapılmasının hidayete ulaşmak olduğunu hiçbir zaman unutmamalıyım. Çünkü Kur'an'a göre Mekke bir “hidayet merkezi” olarak ortaya konmuştur.

إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِنَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ

“Şüphesiz, âlemlere (insanlara) bereket ve hidayet kaynağı olarak insanlar için kurulan ilk ev Bekke'dekidir. (Âli İmran-96)

فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ آمِنًا وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حُجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ

“Onda apaçık âyetler, İbrahim'in (Nübüvvet mücadelesinin yapıldığı) makamı vardır. Oraya giren güvende olur. Yoluna gücü yetenlerin o evi haccetmesi Allah'ın insanlar üzerinde bir hakkıdır, bir vasiyetidir. Kim hakka karşı gelerek nankörlük ederse bilmelidir ki Allah bütün âlemlerden müstağnidir.” (Âli İmran- 97)

Peki Kur'an gibi bir hidayet kaynağı varken, neden Hac ve Mekke bir hidayet merkezi ve belli insanlar için bir toplanma yeri (Bakara-145) kılınmıştır?

Aslında tek hidayet kaynağı olarak Kur'an yeterli bir kitaptır.

Fakat Ramazan siyamından sonra Kur'an üzerinde araştırma yapanların edindikleri ilim, hikmet, bereket ve birikimin yani vahiy hidayetinin paylaşılması, aralarında bulunan ihtilaf ve çelişkilerin çözümlenmesi için yılda bir kez bu konularda yani uzman olanların bir araya gelerek hüccetleşmeleri, konuşup tartışmaları ve

müzakere etmeleri çok önemlidir.

Çünkü Hac, maddi- manevi bir okul, bir medrese, bir toplanma, büyük bir kongre ve evrensel bir konferans anlamına gelmektedir.

Aynen salât ve siyam gibidir.

Yani hac ve hüccetleşme olmadan Kur'an'ın tam olarak anlaşılması mümkün değildir.

Dolayısıyla Kur'an'ın tam olarak anlaşılması, insanlar arasında bulunan ihtilafların çözülmesi, insanların aralarında müzakere ederek, konuşarak ve tartışarak yani hüccetleşerek daha bir çok sorun çözüme kavuşacaktır. Bunlar olmadan hac olmaz. Hac, hüccetleşmek demektir.

İbrahim (a.s) tevhid dininin önderliğini kavmiyle yıllarca hüccetleşerek elde etmiştir.

وَتِلْكَ حُجَّتُنَا آتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَى قَوْمِهِ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَن نَّشَاءُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ

“İşte kavmine karşı İbrahim’e verdiğimiz huccetimiz.. Biz dilediğimiz kimsenin derecelerini yükseltiriz. Şüphesiz ki Rabbin hüküm ve hikmet sahibidir, hakkıyla bilendir.” (En’am-83)

Hac ve Huccet, tartışarak ve muzakere ederek doğrunun ortaya çıkması için yapılan önemli bir ibadettir.

Musa (a.s) Medyen’de bilge şahsiyetin yanında sekiz hac mevsi kalarak yani yıllarca hüccetleşerek olgunlaştıktan sonra kendisine Nübüvvet makamı ve Risalet misyonu verilmiştir.

قَالَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ أُنْكِحَكَ إِحْدَى ابْنَتَيَّ هَاتَيْنِ عَلَى أَنْ تَأْجُرَنِي ثَمَانِي حِجَجٍ فَإِنْ أَتَمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَمْلِكَ عَلَيْكَ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ

Şu’ayb, “Ben, sekiz hicce (hac dönemi) bana çalışmana karşılık, şu iki kızımdan birisini sana nikâhlamak istiyorum. Eğer sen bunu on yıla tamamlarsan, o da senden olur. Ben seni zora koşmak da istemiyorum. İnşallah beni salih kimselerden bulacaksın” dedi.

(Kasas-27)

Hac için kullanılan bütün kavramların simgesel bir anlamı vardır. Ama maalesef siyam ve salât gibi haccın da anlam ve mahiyeti kaybolmuştur. Yoksa hac, insanlar için olmazsa olmaz en önemli ve evrensel eğitim kurumudur.

Hac uluslararası bir konferans, bir toplantı, bir ilim merkezi, bir halil İbrahim üniversitesidir.

Âyete devam ediyoruz.

فَمَنْ تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامًا
ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةً إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ ذَلِكَ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ أَهْلَهُ
حَاضِرِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

“Ayrıca kim hacca kadar umre (yardımlaşma ve dayanışma faaliyetleri) ile yararlanmak isterse, hidayet için buda bir kolaylıktır.

Kolay olan hidayete (yardımlaşma ve dayanışma için zaman bulamayan) ve gücü yetmeyen kimse, hac günlerinde üç, döndüğü zaman yedi olmak üzere siyam (vahiyle rehabilite) gerekir ki hepsi tam on gündür. Bu söylenenler, ailesi Mescid-i Haram’ın civarında olmayanlar içindir. Allah’a karşı bilinçli olun ve bilin ki Allah cezalandırmada şiddetli olandır.

Mâide Süresi 2.Âyetin Meâli

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَحِلُّوا سَعَائِرَ اللَّهِ وَلَا الشَّهْرَ الْحَرَامَ وَلَا الْهَدْيَ وَلَا
الْقَلَائِدَ وَلَا أَمِينَ الْبَيْتِ الْحَرَامِ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنْ رَبِّهِمْ وَرِضْوَانًا وَإِذَا حَلَلْتُمْ
فَاصْطَادُوا وَلَا يَجْرُ مِنْكُمْ شَيْءٌ أَنْ صَدَّقْتُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَنْ تَعْتَدُوا
وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَى وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ
اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

“Ey iman edenler! Allah’ın sembollerine, haram aya, (Allah için) hidayet ve bağlılık için (gelen hacılara) yani Rablerinin fazilet ve rızasını arayarak Beyt-i Haram’ın güvenine kendilerini teslim etmiş kimselere saygısızlık etmeyin. Hac bitince de (bilgi) avcılığına devam edin. Mescid-i Haram’dan sizi engelledikleri için bir topluma karşı beslediğiniz kin sizi düşmanlığa sevketmesin! Erdemli olmadı

ve takvada yardımlaşın, günah ve düşmanlık üzerine yardımlaşmayın. Allah'tan korkun; çünkü Allah'ın cezası çetindir.”

Hac Bağlamında Geçen Bazı Kavramların Anlamı

Tathir: Temizlemek

Yüce Allah'ın İbrahim (a.s) a buyurduğu

وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ الْبَيْتِ أَنْ لَا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَطَهِّرْ بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ
وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ

“Bana hiçbir şeyi şirk koşma yani tavaf edenler, ayakta duranlar, rüku ve secde edenler için evimi temiz tut.” (Hac- 26)

Emrinde bulunan temizleme su ve sabunla yani maddi olarak yapılan temizleme değil, manevi bir temizlemedir.

Bu temizlemenin iki anlamı vardır.

1-) Gönül evimi her türlü şirk ve hurafelerden temizle.

Âyete böyle bir mana vermemizin sebebi şudur.

“Bir zamanlar İbrahim'e evin yerini hazırlamış ve (ona şöyle demiştik) bana hiçbir şeyi şirk koşma yani evimi tavaf edenler, kıyamda duranlar, rüku ve secde edenler için temizle.” Dolayısıyla “Bana hiçbir şeyi şirk koşma” dan sonra gelen gelen “vav” edatı, yani anlamına gelmektedir. O zaman cümlenin manası şöyle oluyor.

“Bana hiçbir şeyi şirk koşma yani evimi tavaf edenler, kıyamda duranlar, rüku ve secde edenler için temiz tut.” yani hac denildiği zaman ilk akla gelmesi gereken şey inanç ve zihnin şirkten temizlenmesidir.

2-) Hac mahallinin her türlü şirk ve hurafeden temizlenmesi anlamına gelmektedir. Hac denildiği zaman akla her türlü şirkten ve hurafelerden temizlenme gelmesi gerekir. Hac denildiği zaman akla manevi hastalıklardan ve zihni rahatsızlıklardan arınma gelmesi gerekiyor.

Beyti Atik: Eski Ev

Beytil Atik, aslında eski ev anlamına gelmektedir.

Yani Mekke’de bulunan Mescid-i Haram’ın içindeki katedir.

Fakat Mekke vahiy hidayeti bakımından gerçekten hidayet ve bereket merkezi olurken, Mescid-i Haram’ın içinde bulunan Kabe’de, güven ve emniyet makamı olmaktadır.

Yani “Beytil Atik” özgürlük evi anlamına da gelmektedir.

Çünkü tam özgürlük olmayan bir yerde hüccetleşme yani hac gerçekleşmiş olmaz. İnsanlar her türlü fikir ve inançlarını ortaya koyma özgürlüğünden mahrum iseler, orada hüccetleşme diye bir şeyden söz edilemez. İşte bundan dolayı Allah Resulünden sonra vahiy yerine ikame edilen rivayetler ve icthadlar nedeniyle özgürlük ortamı yok edildiğinden Hac büyük oranda önemini yitirmiş bulunmaktadır.

Çünkü hac ibadeti gibi, bütün ibadetlerin geçerli olması için vahyin bilinmesi, yüce Allah’ın hakkıyla takdir edilmesi yani İslâmi bir şuurun bulunması şarttır. Rivayet ve icthadlardan doğan bir taassupla hiç bir ibadet geçerli değildir.

Kur’an’sız din ve iman, ibadet ve ihlas, şuur ve zihin, akıl ve mantık olacak bir şey midir?

Dolayısıyla bugün icra edilen hac, Kur’an’da bulunan hacla hiçbir ilgisi bulunmamaktadır.

İtikâf: Vahye Eğilme ve Zihin Yorma Demektir.

İlgili âyet şöyledir.

هُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَالْهَدَىٰ مَعَكُوفًا أَنْ يَبْلُغَ
مَجَلَّهُ...”

“Onlar, kafir olanlar ve sizi hidayet mahalline ulaşmak için vahye boyun eğmişken Mescid-i Haramdan engelleyenlerdir...”

(Fetih-25) âyette bulunan “itikâf” “kurbanlıkların diz çökmüş hali veya kurbanların yerine ulaşması” değil, insanların hidayet

mahaline ulaşmaları ve hidayet bulmaları anlamına gelmektedir.

Halk: Tıraş Olmak

Kur'an'da Hac bağlamında geçen "başı tıraş etmek" insanın zihninde var olan şirk başta olmak üzere, her türlü yanlış düşünce, hurafe, korku, psikolojik ve sosyolojik sorunlardan kurtulma yani onları baştan ve zihinden tıraş etmek, kesip atmak, süpürüp temizlemek anlamına gelmektedir.

İşte bu yüzden Hac mahalli olan Mekke'de hüccetleşerek insanların bu sorunlardan kurtulacağını Kur'an haber veriyor. Kur'an'ın hidayetiyle, hüccetleşmenin hidayeti bir araya gelmeden insanların maddi-manevi sorunlardan kurtulmaları imkansızdır.

Çünkü baştaki sorunlar hüccetleşme ve ortak akılla çözecektir.

Fakat "hüccet" kelimesi, hakkın ortaya çıkması için olacağından hüccetleşmede cidal yani mücadele mayacaktır. Çünkü cidalın içinde gurur ve kibir mevcuttur. Dolayısıyla harem bölgesinde hüccetleşme olacak ama mücadele olmayacaktır. Hac'ta yapılan görevlere ve kavramlara baktığımızda hepsinin simgesel ve manevi anlamlarının olduğunu görüyoruz.

Yani hedy, hediye değil, hidayet, başı tıraş etmek, saçları kesmek değil, zihindeki manevi sorunlardan kurtulmak, sıyam, oruç tutmak değil, Kur'an'la akıl ve fikri, hayat ve istikameti inşa etmek, Kur'an'ın ilim ve hikmetine vakıf olmaktır. "Arafat" büyük toplantı yeri, "meş'ari haram" yani Mekke'ye dönüş yollarındaki duraklar ve dinlenme yerleri, Arafat'ta alınan kararlar üzerinde yapılacak müzakerelerle tam bir hidayete ulaşılabilecektir.

Dolayısıyla hac, dinin yani hanif İslam'ın hidayet merkezi ve en önemli Üniversitesi konumundadır.

İşte bu yüzden haçla ilgili öneri ve tavsiyeler belli bir kültür ve geleneğine sahip olanlara değil, bütün insanlara yapılmaktadır.

Yani Hac, Yahudi, Hristiyan, Şii ve Sünni dahil tüm insanlara açık olmalıdır.

İşte ilgili âyet.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ الَّذِي جَعَلْنَاهُ
لِلنَّاسِ سَوَاءً عَاكِفٌ فِيهِ وَالْبَادِ وَمَنْ يُرِدْ فِيهِ بِإِلْحَادٍ بِظُلْمٍ نُذِقْهُ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ

“Şüphesiz ki o inkâr edenler yani (insanları) Allah yolundan, içinde yerli olsun misâfir olsun (toplanma ve hüccetleşme hussunda tüm) insanlar için eşit kıldığımız Mescid-i Harâm’dan engelleyenler yok mu, işte her kim ki orada ilhâd ve zulüm isterse, ona (pek) elemli bir azabdan tattırırız. (Hac-25)

İlhâd, Kur’ani ve İslami bir kavramı gerçek amacından uzaklaştırmak ve içini boşaltmak demektir. Hac, hanif İslam dininin dışında kalan bütün dinlerden vahiy’le kurtuluş alanıdır. Gerçek Hac yapıldıktan sonra Yahudilik, Hristiyanlık, Şiilik ve Sünnilik kalmayacaktır.

Dolayısıyla hac yapıldıktan sonra Yahudilik, Hristiyanlık, Şiilik ve Sünnilik devam edecekse Hac yapılmamış olacaktır. Daha doğrusu İslam dininden başka yani dini Allah’a özel kılmak dışında inançlarla Hac yapılamaz.

Hac Herkese Farz Değildir

Mezhep ve fırkalara imanla birlikte yapılan haccın bir önemi bulunmamaktadır. Hac denildiğinde İbrahim (a.s) ve temsil ettiği hanif din akla gelecektir.

Haccın belirli bir din ve kültürle ilgili değil, beli yani ilim ve söz söyleme bakımından yetkin insanlarla ilgili bir görev olduğunu gösteren âyetler.

(Bakara- 125,142, 143, 150,189 199, 200; Âli İmran- 96, 97; Mide- 97; Tevbe- 3; İbrahim- 37; Hac- 25, 27)

Haccı konu edinen bu âyetlerin tümünde النَّاسُ “en-nas” “insanlar” kavramı elif lam takısı ile birlikte kullanılmıştır.

Gerçekten de hac bağlamında neden hep النَّاسُ “en-nas” marifeli “insanlar” kavramı kullanılmıştır.

Üzerinde biraz düşünmek gerekir.

وَأَذِّنَا لِلْإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ الْبَيْتِ أَنْ لَا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَطَهَّرَ بَيْتِي لِلطَّائِفِينَ
وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ

“Bir zamanlar İbrahim’e evin yerini hazırlamış ve (ona şöyle demiştik): Bana hiçbir şeyi şirk koşma; tavaf edenler, kıyamda olanlar, rüku ve secde edenler için (gönül) evimi temiz tut.” (Hac-26)

“...وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا

(Belli) insanlar arasında haccı ilan et ki, her türlü (maddi manevi) sorunun çözümü için bazı erler uzak yerlerden sana gelsinler.” (Hac-27)

Yukarıdaki âyette bulunan (Belli) “İnsanlar içinde haccı ilan et, sana gelsinler...” cümlesi çok önemlidir. Demek oluyor ki, Hac İbrahim (a.s) ve onun önderlik yaptığı hanif İslam dinine gitmekten başka bir şey değildir. Yani bir din hanif değilse, dinde ihlas bulunmuyorsa, İbrahim tanınmıyorsa, İbrahim’in hanif dininden kimsenin haberi yoksa, Hac diye bir şeyden de söz edilemez.

İkincisi, Hac yediden yetmişe bütün insanlara farz olan bir ibadet değildir. Çünkü haccı farz kılan Âli İmran 97. âyeti bu gerçeği apaçık olarak ortaya koyuyor.

فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ آمِنًا وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ
الْبَيْتِ مَنْ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ

“Onda apaçık âyetler, İbrahim’in (Nübüvvet-mücadele) Makam-ı vardır. Yani oraya kim girerse, güven içinde olur. Yolculuğuna gücü yetenlerin haccetmesi, Allah’ın insanlar üzerinde bir hakkıdır. Kim inkâr ederse (bu hakkı tanımayıp inkar ederse), şüphesiz Allah bütün âlemlerden müstağnidir. (Kimseye muhtaç değildir, her şey O’na muhtaçtır.) (Âli İmran-97)

Âyette bulunan

“...وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ

“... kim küfrederse, nankörlük gösterirse, hakkın üzerine örterse

Allah alemlerden (insanlardan) müstağnidir.” cümlesi, hayati bir öneme sahiptir. Yani hacca yapacak insanların ilim, yetki ve ticaret bakımından söz söyleme gücüne sahip olmaları gerekir. Ümmi insanlar yapmış oldukları hatalardan dolayı hiç bir zaman nankör ve kafir olmazlar.

Dolayısıyla hacca gidebilmek için hüccetleşme yapabilecek kabiliyet, yetkinlik, ilim sahipleri, ticari bağlantılar kurabilecek insanlar ve devletler arası antlaşmalar yapabilecek devlet adamları ve bürokratlarla ilgili çok önemli bir görevdir.

Hac, Birleşmiş Milletler, Davos, Nato gibi bir görev, teşkilatlanma ve sorunları çözüme kuruluşudur. Önünüze gelen herkesi yani tarlasından, bahçesinden, bağından, işinden, gücünden, fabrikasından tezgahından her insanı sadece parası var diye alıp hacca götürüp perişan etmeye hakkınız yoktur. Ümmi insanların kendi iş ve gücünde kazanacakları sevap ve hayır bin hactan daha değerlidir.

Hac, ümmi ve saf insanların yapacakları sıradan basip bir şey değildir.

Hacca gitmek için hüccetleşme kabiliyet, yetki ve donanıma sahip olmak gerekir. Hacla ilgili geçen bütün

“...النَّاسِ...”

“insanlar” kelimesinin başında bulunan elif lam takısı yani marife, hacca gidecek insanların belli ve farklı bir kesimini oluşturduğunu gösteriyor. Yani ilim, fikir, zihinsel açıdan donanımlı donanımlı olmaları gerekiyor. Hac, kesinlikle her insana farz olan bir görev değildir. Zaten bu kontenjan olayı ve devasa yol masrafları haccın herkese farz olamayacağını apaçık olarak ortaya koymaktadır.

Fetih Suresindeki Üç Âyeti Nasıl Anlamak Gerekir?

هُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَالْهَدْيِ مَعْكُوفًا أَنْ يَبْلُغَ
مَحَلَّهُمْ وَلَوْلَا رِجَالٌ مُّؤْمِنُونَ وَنِسَاءٌ مُّؤْمِنَاتٌ لَّمْ تَعْلَمُوهُمْ أَنْ تَطَّوُّهُمُ فَتُصِيبَكُمْ
مِنْهُمْ مَعْرَةٌ بَعْضُهَا لِبَعْضٍ لَّيْسَ فِيهَا مِنْكُمْ لَوْ تَرَىٰ أُولَٰئِكَ يَنْظُرُونَ لَعَذَابُنَا الَّذِي
لَمْ نُذِكرْ لَهُ إِلَّا الْقَلِيلَ مِنَ الرَّاغِبِينَ

كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا

“Onlar, kafir olan ve sizi boynu bükük olarak Mescid-i Haram’dan yani hidayet mahalline ulaşılmaktan alıkoyanlardır. Eğer, orada henüz tanımadığınız mümin erkeklerle, mümin kadınları bilmeyerek ezmeniz ve böylece size bir eziyet gelecek olmasaydı, (Allah, Mekke’ye girmenize izin verirdi). Allah, dileyeni (vahiy’le) rahmetine koymak için böyle yapmıştır. Eğer, inananlarla kafirler birbirinden ayrılmış olsalardı, onlardan kafir olanları elem verici bir azapla cezalandırırdık.”

(Fetih-25)

إِذْ جَعَلَ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْحَمِيَّةَ الْحَمِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةَ فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَلْزَمَهُمْ كَلِمَةَ التَّقْوَى وَكَانُوا أَحَقَّ بِهَا وَأَهْلَهَا وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا

“O zaman kafirler, kalplerine ırkçılığı, cahiliye ırkçılığını yerleştirmişlerdi. Allah da elçisine ve müminlere sükûnet ve güvenini indirdi, onların takvâ sözünü tutmalarını sağladı. Zaten onlar buna lâyık ve ehil kimselerdi. Allah her şeyi bilendir.” (Fetih-26)

لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّءْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلُنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ مُحَلِّقِينَ رُؤُوسَكُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَجَعَلَ مِنْ دُونِ ذَلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا

“Andolsun ki Allah, Resülünün öngörüsünü doğru çıkardı. Allah dilerse, başlarınızı kazıtmış veya saçlarınızı kısaltmış olarak yani güven içerisinde korkmadan Mescid-i Haram’a gireceksiniz. Allah, sizin bilmediğinizi bildi ve size bundan başka yakın bir fetih daha kıldı.” (Fetih-27)

Mâide 97.âyetin meali

“Allah; Ka’be’yi, o haram (saygıdeğer) evi, haram şehri, hidayeti yani (atalardan gelen) taklitlerden (kurtulmayı) insanlar(ın din ve dünyaları) için ayağa kalkma (ve canlanma) sebebi kıldı. Bunlar, göklerde ve yerde ne varsa hepsini Allah’ın bildiğini ve Allah’ın (zaten) her şeyi hakkıyla bilmekte olduğunu bilmeniz içindir.

Günah ve hatalarımızdan dolayı yüce Rabbimden af diliyoruz.)
(En Doğrusunu Allah Bilir)

GENÇLER NEDEN DEİZME VE ATEİZME KAYIYORLAR?

Aslında gençlerin deizm ve ateizm kaymaları iyiye yorumlanması gereken hayırlı bir arayıştır. Çünkü deizm ve ateizm, mezhep ve tarikat şirkinden daha akılcı bir yoldur. Ateistler ve deistler, fosillere tâbi olan mezhepçilerden daha kolay vahyin yolunu bulabilirler. Çünkü Kur'an'da insanı tefekkür etmeye sevkeden, akli kullanmaya davet eden yedi yüzden fazla ayet vardır. Fakat mezheplere uyanlar yani ölümlere tapanların vahye ulaşmaları mümkün değildir. Yunus (a.s) ın kavmi hariç, bunu başarmış bir kavim yoktur. Deistlerin ve ateistlerin Kur'an'a yönelmeleri ve evrensel ahlak olan tevhid'i benimsemeleri, Şii ve Sünni din adamlarının Kur'an'ı kabul edip ona teslim olmalarından çok daha kolaydır. Müşriklerin Allah'a imanları vardır. Fakat din adamları hedef saptırmak amacıyla şirkin üzerinde değil de, dinsizliğin ve imansızlığın üzerinde durmuş ve kaynaklarında ona ağırlık vermişlerdir. Halbuki bütün elçiler, istisnasız Allah'ın varlığını kabul eden fakat vahye karşı gelen müşriklerle mücadele etmişlerdir.

Kur'an, bağlam ve bütünlüğü yani hikmeti gözetilerek, kendi çözümünü ve sistemi içinde ele alındığı zaman çözüme kavuşturmayacağı hiçbir konu yoktur. Kur'an, bir ilim ve sisteme bağlı olarak indirildiği için hiçbir konuyu havada bırakmaz.

Mesela: ”Hâlâ Kur’an üzerinde gereği gibi düşünmeyecekler mi? Eğer o Allah’tan başkası tarafından gelmiş olsaydı onda birçok tutarsızlık bulurlardı”(Nisa- 82)

Demek oluyor ki, insanlar din ve hüküm olarak vahye gitmiş olsalardı, Kur’an’ı ve Hanif İslam açısından ortada bir sorun ve çözülmeyecek bir konu kalmayacaktı. Fakat bilim ve teknoloji çağında akıllarını kullanan ve sorgulama yeteneğine sahip olan gençlerin sorularına cevap veremeyen Emevi- Abbasi Devletinin diyaneti, mezhepçi cemaatler, hurafeci ve müşrik tarikat şeyhleri gençlerin ileri sürdükleri sorunlara ve zahiren çelişkili âyetlere karşı bir cevapları olmadığından, boşlukta kalan gençler absürt rivayetlerden ve uydurma hadislerden uzaklaşarak,fakat maalesef Kur’an’ı bağlam ve bütünlüğü içinde bilmediklerinden veya bunu kendilerine anlatacak ehil,aklı başında kimse olmadığından dolayı en çıkar yol olarak deizme ve ateizme kayıyorlar.

Aslında mantıklı olan şey, tarikat ve cemaatlerin yalanlarından ve saçma sapan rivayetlerden uzaklaşan gençler zorlanmadan, kolay bir şekilde doğru yolu bulmalarıdır. Fakat burada bulunan en büyük sorun, gençlerin, “bağlam ve bütünlüğü içinde Kur’an’ı bilen, tamamen hadis ve mezhep belasından uzak duran, dinî sadece Allah’a özgü kılan, Nebi ve Resul’ün arasındaki bulunan farklardan haberi olan, maddi çıkar peşinde koşmayan, onurlu ve bilinç sahibi din adamlarına ulaşmalarıdır.”

Gençler, derinlemesine, bağlam ve bütünlüğü içinde Kur’an’ı incelemeyi nasıl başaracaklar? İşte burada sorunlar devasa bir şekilde büyüyor. Teknoloji ve bilim çağında, bilgi karmaşası içinde, sürekli manevi arayışta bulunan gençlere en hızlı, en akılcı en sağlıklı ve sahih bilgiyi nasıl ulaştıracamız? En büyük sorunlardan biri de şudur:

On üç asırdan beri uydurma rivayetler ve saçma sapan içtihatlarla Kur’an’ın manası bozulmuş, bağlam ve bütünlüğü dağıtılmış, sistemi hiçbir zaman göz önünde bulundurulmamış, mezheb imamları ve müctehidler birer “rab” ve “ilâh” olarak gösterilmiş, ümmi

halka hurafe ve yalanlar zorla dayatılmış ve sorgulanamaz bir din meydana gelmiştir.

Dolayısıyla tek çare şudur. Kur'an'da yüzlerce âyette ortaya konulduğu gibi, Allah tarafından indirilen vahiy, din ve hüküm olarak tek kaynak kabul edilecek, sadece vahyin ortaya koyduğu din Allah'a özel kılınacaktır. Nebi(a.s.)'in sadece Kur'an'a uyduğu (Yunus- 15, 109; Ahkaf, 9)

Resul (a.s.)'in sadece Kur'anı tebliğ ettiği(Enbiya - 45; Kaf- 45; En'am- 51) dinin Allah tarafından daha Resul hayatta iken tamamlandığı(Mâide- 3, En'am-114) kesin olarak bilinmesi gerekir. Bu konuda yüzlerce âyet var. Yani bu konu şüphe edilecek bir konu değildir.

Sonuç olarak: Gençlerin Sırat-ı Müstakime ulaşmaları, Kur'an'ın çok iyi bilinmesine bağlıdır. Kur'an ne kadar iyi bilinirse, hurafe, taklit ve yalanlardan o derece hızlı bir şekilde gençlerimizi uzaklaştırmış olacağız. Ateizm ve deizm, Yahudilik, Hristiyanlık, Sünnilik ve Şiilikten daha akılcı bir seçimdir. Ateistler ve deistler mezhebçi müşriklerden daha kolay hidayeti kabul ederler. Kur'an'ın yüzlerce âyette gösterdiği en büyük günah ve ölümcül tehlike, şirk'in zulüm ve zorbalığıdır.

BİZİ BU TAVİZSİZ İNANCA SÜRÜKLEYEN NEDİR?

“Nice Nebi’ler vardı ki, beraberinde birçok Allah elleri bulunduğu halde savaştılar da, bunlar, Allah yolunda başlarına gelenlerden dolayı gevşeklik ve zaaf göstermediler, boyun eğmediler. Allah sabredenleri sever. “Onların sözleri, sadece şöyle demekten ibaretti: Ey Rabbimiz! Günahlarımızı ve işimizdeki taşkınlığımızı bağışla; ayaklarımızı yolunda sabit kıl; kafirler topluluğuna karşı bizi muzaffer eyle! Allah da onlara dünya nimetini ve (daha da önemlisi) ahiret sevabının güzelliğini verdi. Allah muhsinleri sever” (Âli İmran, 146-147- 148)

Neden din ve hüküm olarak Kur’an’dan başka hiçbir kaynağı kabul etmiyoruz? Neden Şia ve Ehl-i Sünnet mezheplerinin tüm rivayet ve icthadlarına şiddetle karşı geliyor ve onlara karşı çok ağır dil kullanıyoruz? Neden yüzlerce, binlerce alimi, müfessiri, muhaddisi olan bu dinlerin batıl ve şirk olduklarını söyleyebiliyoruz? Yani bizi bu sert ve tavizsiz söyleme ve inanca iten güç nedir?

Halkın büyük çoğunluğunun uyduğu bir dinin şirk ve iftira olduğunu söyleme cesaretini hangi kuvvet sayesinde korkmadan haykırıyoruz.

Halbuki bu yolda her türlü hakaret, işkence ve en sonunda ölüm bile var. Ashab-ı Kehf’ten, (Kehf-14)

Firavun'un sihirbazlarına, (Tâhâ-72/ 73) cesur yürekli mü'minden (Mümin- 28/45) diğer kahraman kişiye (Yasin 20/27)

Kur'an'da anlatılan yüzlerce muvahhid kahramanın hayat hikayesi bunun en önemli delilidir. Yani Kur'an ehli muvahhidler çok cesur ve ölümden korkmadıkları için mi asırların antik inançlarına karşı geliyorlar. Din ataları sorgulanamaz birer rab ve ilâh konumuna yükseltilen dinlerin önderlerine ve müctehidlerine karşı koymak ve onlara meydan okumak bu kadar kolay mı? Hulul inancından dolayı şeyhini ve cemaat liderini Allah ile eşdeğer görenlere karşı amansız bir savaş vermemizin altında yatan gerçek sebep nedir? Cehennemden çok korktuğumuz, cennete gitmek istediğimiz için mi? Saltanatları ve Devletleri bile kendisine boyun eğdiren bir inanca karşı savaşmamızın altında ne yatıyor? Şöhret peşinde koştuğumuzdan dolayı mıdır ki çoğunluğun iman ettiği devasa bir dini, inkâr ediyoruz? (Mümtehine-4)

Sultanların ve kralların dinine meydan okumak bu kadar kolay mı? Bu sorulara karşı belki her arkadaşın zihninde değişik bir cevap mevcuttur. Bu soruların cevapları çeşitli olabilir. Fakat benim düşünceme göre uydurma rivayet dinine karşı en önemli mücadele sebebi Kur'an'ın karşı konulamaz itici bir güç olmasından kaynaklanıyor. Yani fitratı ve vicdanı temiz olanlar Allah'ın onları hakka yönlendirmesinin önüne geçemiyorlar.

Yüce Allah, Kur'an ahlakının dünyada bulunan her şeyden daha önemli olduğunu onların vicdanlarına ve irfanlarına sindiriyor. Yani Allah tarafından indirilen vahyin din ve hüküm olarak yegane kaynak olduğu gerçeğini dünyada bulunan bütün değerlerden daha değerli olduğunu onlara gösteriyor.

Dolayısıyla müminlerde var olan bu gerçeği söyleme zevk ve cesaretin Allah'ın ahlakından kaynaklandığını Kur'an'da görüyoruz. "Kendilerine gelmiş hiçbir delil olmadığı halde Allah'ın ayetleri hakkında mücadele edenler (onları kabul etmede zorlananlar) gerek Allah indinde, gerekse iman edenler indinde büyük bir nefretle karşılanır. Allah büyüklük taslayan her zorbanın kalbini işte böyle mühürler"

(Mümin-35)

Âyette bulunan “...gerek Allah indinde, gerekse iman edenler indinde büyük bir nefretle karşılaşılır...” cümlesi muvahhid müminler için büyük bir onurdur. Çünkü şirk ve küfre karşı koymak Allah’ın ahlakından kaynaklanıyor. Bu gerçeği söyleme ahlakı olmasaydı toplum tümünden çürümüş olacaktı.

HANGİ ŞERİAT?

Geleneksel din anlayışına sahip olanlarda şöyle bir iman ve algı mevcuttur.

“Şeriat demek, İslam demektir.”

“Şeriata düşmanlık, dinin kendisine düşmanlık demektir.”
Acaba gerçekten böyle midir?

Yani “şeriat eşittir İslam demek midir?”

Dolayısıyla “şeriata düşmanlık, dinin kendisine düşmanlık demek midir? Allahın izniyle bu meseleyi çözmeye çalışacağız. Burada çok önemli bir gerçek vardır. O da olaya nereden baktığınıza bağlıdır. Yani şeriat deyince, iki farklı şeriatın var olduğunun bilincine sahip olmalıyız.

Yüce Allah tarafından vahiyle gönderilen hükümlerin bütünü anlamına gelen şeriat. Yani yüce Allah'ın mesajında var olan emir, yasak ve tavsiyeleri içeren şeriat. Eğer bu şekilde anlayıp, bu şeriati dile getiriyorsanız ve böyle bir şeriati savunuyorsanız, evet” şeriat eşittir İslam” ifadesi kesinlikle doğru bir sözdür. Böyle bir iman Kur'an'a uygun bir imandır. Dolayısıyla bu açıdan baktığımızda, şeriat Allah tarafından insanlar için indirilen hükümlerin bütünü anlamına geliyor. “Şeriat eşittir İslam” eşitlemesi bu genel anlam çerçevesinde doğru olan bir görüştür.

Bu açıdan bakıldığında “şeriata düşmanlık, gerçekten dinin kendisine düşmanlıktır.” Yani burada önemli olan şeriat kelimesini, en genel anlamıyla kullandığınızda doğru söylemiş oluyorsunuz. Ama biz gayet iyi biliyoruz ki, şeriat denildiğinde, geleneksel dinin kaynaklarında bulunan yani algımızda ve zihnimizde yer etmiş olan beşer üretimi, mezhepsel bir şeriattan söz edilmektedir. Çünkü şeriatın böyle dar bir çerçeveye sahip olan yönü şöhret bulmuştur. Şeriat denildiğinde, Kur’an’da bulunan şeriattan çok geleneksel dinin kural ve kaideleri akla geliyor. Yani müçtehitlerin içtihat yoluyla ürettikleri görüşleri, yorumları ve fetvaları içeren dar anlama sahip olan “şeriat eşittir İslam” görüşü kesinlikle yanlıştır, hatalıdır. Yani ortada korkunç bir kavram kargaşası mevcuttur. Burada bilinçli veya bilinçsiz olarak gerçek şeriatın yerine batıl şeriat egemen kılınmıştır. Çünkü salat, takva, zikir, ihlas kavramları gibi şeriat kavramı da tamamen Kuran’la ilgili bir durumdur.

ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ

(Ey Nebi!) Sonra da seni din konusunda bir şeriat üzerinde kıldık. Sen ona uy, bilmeyenlerin heva ve heveslerine uyma.” (Casiye-18)

Yani yüce Allah Nebi (a.s) a bile “şeriata uy” diye emir veriyorsa, din adamlarının fetva ve yorumları nasıl şeriat oluyor? Esas şeriat, Kur’an’da var olan hükümlerin tümünü ifade eden bir kelimedir. Dolayısıyla şeriatın hadislerle ve içtihatlarla yani fıkhî kaide ve kurallarla hiçbir ilgisi bulunmamaktadır. İşte bundan dolayı dar anlama sahip olan mezheplerin şeriatına düşmanlık İslam dininin kendisine düşmanlık değildir. Hatta bu düşmanlık yüce Allah’ın emri olan bir düşmanlıktır. Din tektir, İslam dininin tek kaynağı vahiydir. Bu hiçbir zaman değişmez. Yüce Allah bir olduğu gibi, ibadet de ihlas çerçevesinde sadece Allah’a özel kılınması gerekiyor.

شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّىٰ بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَىٰ أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ

“Dini ikame edin yani onda ayrılığa düşmeyin! diye Nuh’a emrettiğini, sana vahyettiğini, İbrâhim’e, Mûsâ’ya ve İsâ’ya emret-

tiğini size de din kıldı. (Şura- 13)

Kur'an'a göre ayetlerin hepsi şeriatı temsil ederken, yani gerçek şeriat Kur'an'ın tümünü tanımlarken, dar anlamda kullanılan mezheplerin şeriatıyla ilgili, sadece 250 civarında ayet mevcuttur. Bunlar” nikah, evlilik, boşanma, iddet bekleme, nafaka, miras, ukubat dediğimiz cezalar, zina suçunun cezası, iffetli bir kadına asılsız zina isnat etmenin cezası, had cezaları, hırsızlık, hata ve kasden adam öldürmenin cezası gibi. Yani bugün din adamlarının şeriat dediği şeyler öteden beri devam eden örften ibarettir. Dolayısıyla bunlar tarihsel ve bölgesel kaide ve kurallardan ibarettir. Kur'an Medine'de toplumsal alanı düzenleyici hükümler koyarken, bu toplumun geçmişteki uygulamalarını tamamen yok sayarak, sıfırdan bir hukuk düzeni getirmek gibi bir yol izlememiştir. Tam tersine yüzde seksenini dine taşımış ve bunu da “maruf” diyerek kavramlaştırmıştır. ur'an, toplum içinde sorun çıkmadıkça hüküm koymak gibi bir yöneme gitmemiştir. Yani evliliğin prosedürü şöyle olur, evlilik böyle yapılır, boşanmanın şekli ve yöntemi böyle olacak diye durduk yere ve ileriye dönük bir hüküm koymamıştır. Evlilik ve boşanma gibi meseleler, önceki dönemden beri toplum nazarında genel kabul görmüş bir örf olarak sürdürülmüştür. Fakat uygulamada hakkı gasp edilenlerden, ezilenlerden ve mağdur olanlardan yana ara sıra devreye girmiştir. Özellikle kadınların aleyhinde gelişen hak ihlalleri gibi sorunlar ortaya çıkınca bunlarla ilgili hükmünü vermiştir. Dolayısıyla teorik hükümler Kur'an'da yer almamıştır. Yani yaşanmamış olaylar üzerine ileride, muhtemelen sorunlar çıkabilir.

Yüce Allah, biz şimdiden hükmümüzü koyalım, ilerideki insanlar o sorunlarla karşılaşınca uygulasınlar diye bir hüküm koymamıştır. Onun içindir ki ceza hukuku alanındaki müeyyideler neredeyse dört beş mesele ile sınırlı kalmıştır. Aile hukuku ile ilgili, medeni hukukla ilgili meseleler parmakla sayılabilir hükümlerle sınırlandırılmıştır. Oysa biz bugün bir toplumun hukuk alanında ihtiyaç duyduğu hükümleri dikkate aldığımızda, söz gelimi, bugünkü Türkiye'de yürürlükteki hukuktan söz edelim. Mesela, vergi usulü kanunu, beş kitaptan oluşuyor. Bildiğimiz kadarıyla vergi konu-

sundaki cezalarla ilgili kısım üç yüz elliden fazla hüküm içeriyor. Gelelim Türk ceza kanununa, o da genel hükümler, özel hükümler iki kitaptan oluşuyor. O da neredeyse yüzlerce maddelik hükümden oluşuyor. Bir “Vergi Usul Kanunu”, beş kitaptan ve sadece ceza kısmı üç yüz elliden fazla alt hükümden oluşurken, siz ceza hukuku ile ilgili meseleleri Kur’an’da dört beş başlıkla bitiriyorsunuz.

Eğer Kur’an, tepeden tırnağa, sıfırdan bir toplumun o gün, ya da gelecekteki muhtemel sorunlarını ve ihtiyaçlarını dikkate alarak hüküm koymak gibi bir amaç gözetseydi, dört maddelik had cezasıyla son derece sınırlı bir içerikle bırakmazdı. Yani yüzlerce hüküm konulması gerekirdi.

Çünkü Kur’an, yaşanmayan sorunlar üzerine hiçbir zaman hüküm koymamıştır. Bu şöyle bir gerçeği gösteriyor. Kur’an, toplumsal hayatı düzenleyen hükümler koyarken, gelecek asırlarda toplumların yalnızca birkaç bireyin problemlerini de dikkate alıp, onlar için de hükümler koyayım kaygısı taşımıyor. Yani o günkü toplumda var olan sorunların üzerine hüküm koyuyor. Dolayısıyla o günkü sorunu çözmeyi hedefliyor. Yüce Allah durduk yere değil, bir sorun baş gösterdiği zaman hüküm indiriyor. Sorun olmadan hüküm koymuyor.

Yani Kur’an, varsayımlar üzerine asla hüküm bina etmemiştir. Kur’an, insanlara müslüman olmadan önceki nikahlarının geçersiz olduğunu, yeniden nikah kıymalarını emrettiğini görmüyoruz. Demek ki bu gibi konularda eski uygulamaları olduğu gibi bıraktı. Ancak bir zulüm ve hak gasbı meydana geldiği zaman müdahale etmiştir. Yani Kur’an, o günkü gelişen olaylarla ilgili hüküm koydu. Daha sonraki zamanla ilgili hüküm indirmede.

Dolayısıyla Kur’an, hüküm koyarken tüm zamanlara kesintisiz olarak bir hüküm koymak gibi bir şey gözetmedi. Din adamları Mekke ve Medine’nin özelliklerini bilmedikleri için, yani yaşanan canlı ve dinamik hayatla ilgili âyetlerin indiğini bilmediklerinden dolayı inen her âyetin hükmünü genel ve evrensel olarak kabul etmişlerdir.

Halbuki Mekke'de inen âyetler şirk, tevhid, güzel ahlak, insan hakları ve adaletle ilgili oldukları için hepsi genel ve evrensel olurken, Medine'de inen âyetlerin içinde hem yerel, bölgesel ve tarihsel, hemde genel ve evrensel âyetler mevcuttur. Mesela bir Afganistan'da uygulanan şeriata bakalım. Yani geleneksel mezheplerin şeriatına bir göz atalım. Bakın orada fıkıh mezheplerinin şeriatı uygulanıyor. Ben şeriat isterim diyenlerin, çoluk çocuğuyla, ailesiyle hısımlarıyla, sevdikleriyle yaşayacağı böyle bir dünya olsun isterim diyebileceğini zannetmiyorum. Biz bugün gelenekselcilerin ve muhafazakarların şeriat konusunda güya duyarlılık gösterenlerin de çoluk çocuklarının eğitimi, öğretileri ve istikballeri söz konusu olduğunda şeriata uyan veya sözde şeriatla yönetilen şeriat hükümlerinin geçerli olduğu ülkelere yönelmeden, genellikle batı istikametine yani ABD, İngiltere, Fransa üniversitelerinden diploma alarak kariyerlerini tamamlamayı tercih ettiklerini görüyoruz. Sizce burada bir riyakarlık ve iki yüzlülük yok mu?

Mesela Savaş hukukuna ilişkin, ganimet, cizye, ehli kitap hukukuyla ilişkin bütün düzenlemeler de şu andaki dünya gerçekliği, global dünya siyaseti dikkate alındığında bunlar için de uygulama alanı kalmamıştır. Yani ister istemez kendiliğinden düşmüş hükümlerdir. Onlar muktedir olmanın zamanında konulmuş geçici hükümlerdir. Ama sen bugün dünyada muktedir durumda değilsin. Bugün dünya hukukunu dikkate aldığımızda, devletler hukukunu göz önünde bulundurduğumuzda öyle kendi başınıza gidip de bir yeri işgal edip kadınlarını cariye ve çocuklarını esir alıp köle pazarında satamazsınız. Ayrıca dar anlama sahip olan mezheplerin şeriatının onlarca çeşidi mevcuttur. Siz bu şeriatların hangisini uygulama alanına koyup, egemen kılacaksınız?

Hangi Şeriat?

Şiilerden Sünnilere, cemaatçısından tarikatçısına kadar şeriat istemeyen hiç kimse yoktur. Hepsi şeriat hükümlerine göre yönetilmek istiyorlar. Yani şeriatın hüküm ve kanunları olması gerekiyor diye anlatıp duruyorlar. Bizde haklı olarak soruyoruz. Hangi

şeriatı bahsediyorsunuz? Kur'an'ın şeriatına düşman olduğunuzu biliyoruz. Çünkü Kur'an müslümanlığını sapkınlık olarak görüyorsunuz. O halde Taliban'ın şeriat'ını mı, el Kâide, en-Nusra, eş-Şebab şeriatını mı istiyorsunuz? Hangi şeriatı istiyorsunuz? Cristiano Ronaldo'ya başka, yerel futbolculara başka, veya kendi halkına uyguladığı koyu karanlık ehl-i sünnet dininin Vahhabi şeriatından mı bahsediyorsunuz? "Dini kurallara göre yönetilmek istiyoruz" diyorsunuz.

Bu kurallar kime göre olacaktır? Mesela, Said Nursi'nin Risâle-i Nur Külliyyatına göre mi? Mesela, Nakşibendilerin kurallarına göre mi? On iki imamın rivayetlerini esas alan Şiililerin mitolojik ve efsane şeriatına göre mi? Yoksa Halvetilerin inancına göre mi? Süleymancılara inanç ve kâidelerinin şeriatı mı? Kadirileri nereye koyacaksınız? Ya da Menzîlcileri ne yapacaksınız? Veya Fetö'nün dinler arası diyalogçu şeriatını mı istiyorsunuz? 2022 yılında yapılan bir araştırmaya göre, Türkiye'de otuzdan fazla tarikat ve bu tarikatlara bağlı dört yüzden fazla kol var.

Siz hangisinin dini kurallarından bahsediyorsunuz? Madem o kadar ince düşünüyorsunuz. İslam'da şirk olmasına yani yüzlerce âyete rağmen, kendi şirk tapınaklarında ruhban sınıfı oluşturup, uydurma rivayetlere dayalı, yani hadis dini ile kendilerine mürit top-layan bu tarikat yapılarına iki çift söz söyleyin de görelim bakalım ne kadar Müslümansınız! Kur'an İslam'ını bir kenara atıp, rivayetlerle ve hurafelerle kafalarına göre süsledikleri hadis dinini insanlara dayatan şeytanlara iki laf söyleyin de ne kadar hassas Müslümansınız bir görelim!

Yani şeriat diyorsunuz da, şöyle başınızı kaldırıp da Şii ve Sünni coğrafyasına bir göz atın. Hepsi birbirinin gırtlakını kesiyor. Sokaklarda, pazarlarda, türbelerde ve mescitlerde canlı bombalardan geçilmiyor. Sözde Müslüman coğrafyasına bakın ne katliamlar ve vahşetler göreceksiniz.

Sizin din adamlarınız yüce Allah'a mı kulluk ediyorlar yoksa fosillere mi tapıyor? Buhari ve Müslimin yani ehli sünnet dininin

şeriatı olacağına demokratik cumhuriyet olsun, bizim için daha hayırlıdır. İçinde bulunduğu bu zor coğrafyada Türkiye Cumhuriyeti hâlâ bir cazibe merkezi ise, bunu demokratik ve özgürlükçü cumhuriyete borçluyuz.

Din bireysel sorumluluktur. Devletin laik ilkesi insanların inanç özgürlüğünü teminat altına alan bir ilkedir. Yani bir din ve inanç sistemi değildir. Sen istersen Müslüman ol, istersen Hristiyan, istersen Yahudi, istersen Şii ve Sünni olabilirsin diyor. Sen istersen ateist, ya da satanist olabilirsin diyor. Ama kaba kuvvetle ve haka-retle başkasının inancına karışamazsın diyor. Yani insanların inanç ve fikir özgürlüğünü devletin teminatı altına alıyor. Yüce Rabbim, Kur'an, ilim, akli kullanma, sanat, ve özgürlük düşmanı şeriatınızdan tüm insanlığı muhafaza etsin.

Yüce Allah tarafından gönderilen tüm Resüllerin görevi vahyi tebliğ etmekten başka bir şey değildir.

“... فَهَلْ عَلَى الرُّسُلِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ...”

“... Resullere düşen sadece apaçık bir tebliğdir.” (Nahl-35)

Yani Resüllerin siyasal anlamda devlet kurma, kanun yapma ve insanları yönetme gibi bir görev ve amaçları yoktur. Vahyin biricik amacı İslam dinini yani tevhid sistemini ve güzel ahlakı tabana yaymaktır, tepeden darbe yapmak değildir. Zaten Kur'an'da var olan hüküm-hakem kavramlarının tümü “vahiy'den başka bir kaynak olmadığı” ile ilgilidir. Yani hüküm kavramlarının muhatapları devlet adamları değil, din adamlarıdır. Siyasal dincilerin yani Şii ve Sünni din ve devlet adamlarının ümmi halka dayattıkları “şeriat'ın” Allah'ın indinde zerre kadar değeri olmayan uydurma bir şeriattır.

Dolayısıyla mezheplerin şeriatı: Kur'an cahili vahşilerin hanif İslam dininin adını kullanarak kurdukları karanlık bir şeriattır. Yani iman eden ümmi halkı Allah adına kendi kurdukları şeytani ideolojilerine taptıran anonim şirket şeriatıdır.

Onların şeriatı: İslam dinine paralel olarak Allah Resülü (a.s) in pak dilini yalanlarına âlet ederek fosillerin hadislerle kurdukları

çürümüş, zehir saçan bir şeriattır.

Onların şeriati: “İnsanın özgür iradesini engelleyen, akılı öldüren, tefekkürü reddeden, hanif dine karşı savaş açan şeytanların ve tağutların kapkaranlık şeriattır.

Onların şeriati: Zulmün, taklidin, vahşetin, cehaletin, hakka batılın karıştırıldığı acımasız bir şeriattır.

Onların şeriati: Allah Resülü (a.s) ın Kur’an’dan uzaklaştırıldığı, akıl ve mantığın kabul edilmediği, kadınların hak ve hürriyetlerinin yok sayıldığı, muvahhidlerin Kur’an sapkını olarak ilan edildiği, ümmi insanların cehenneme doldurulduğu lanetlik bir şeriattır.

Onların şeriati: Zorluk ve zorbalık üzerine kurulu sadece münafık üretme merkezi olan sapkınların şeriattır.

Onların şeriati: Ümmi halkın emeği ve alın teriyle, şeytanların semirtildiği azgınların şeriattır.

Onların şeriati: Şirk’e ve hurafelere karşı gelen muvahhide Ferhundeysi acımasızca katleden, her türlü rezalete, uyuşturucu ve kadın ticaretine kılıf olan, Allah gibi helal ve haram koyan, insanları kendilerine kulluk ettiren iblislerin şeriattır.

Onların şeriati: Düğün salonlarına, pazaryerlerine, taziye çadırlarına hatta Kur’an kurslarına canlı bomba koyan katliamcı bir şeriattır.

Onların şeriati: “Ete kemiğe büründüm Mahmut diye göründüm, Buhari çökerse İslam çöker, bir konu hakkında 500 âyet de getirselers atalarımızdan onay almamışsa ona bid’at hükmü vermekte tereddüt etmeyiz, birde Kur’an sapkınlığı diye bir sapkınlık çıktı, evlilikte yaş haddi yoktur” diyen şarlatanların şeriattır.

Onların şeriati: Kur’an’ın yok sayıldığı, akıl ve mantığın kabul edilmediği, göklerde ve yerde bulunan âyetlerin es geçildiği, bilim ve sanat düşmanlığının yapıldığı yobaz bir şeriattır.

Onların şeriatı: Ümmeti fırka ve mezheplere bölerek onların güç ve kuvvetini dağıtan, milletin birlik ve beraberliğini bozan fitne fesat bir şeriatdır. Yüce Allah'ın şeriatına, yani hidayetine, yani ihlase, yani indirilen vahye, yani hanif İslam dinine gelecek olursak. Özgür iradeleriyle insanların yüreğinde yer etmiş, rahmet ve mağfiret, adalet ve güzel ahlak, tevhid ve ihlas, hoşgörü ve sabır, temiz bir hayat, hayırlı bir ölüm, cehennemden kurtuluş ve cennete giriş olan bereketli bir şeriatdır. Allah'ın şeriatı: Kula kul olmaktan engelleyen, el etek öpmekten koruyan, insanı bencillığe değil, salih amellere yönelten, kafirler karşısında onurlu bir duruş bahşeden şerefli bir şeriatdır.

اتَّبِعْ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ

(Ey Nebi!) Rabbinden sana vahyedilene tâbi ol. O'ndan başka ilah yoktur. Müşriklerden yüz çevir. (En'am- 106)

وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السَّبِيلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ ذَلِكُمْ وَصِيَّتُكُمْ بِهٖ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

“Şüphesiz bu (Kur'an) benim dosdoğru yolumdur. Buna tâbi olun. Başka yollara tâbi olmayın. Zira o yollar sizi Allah'ın yolundan ayırır. Sorumluluk bilincine sahip olasınız diye Allah size bunları vasiyet ediyor” (Enam- 153)

وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

“İşte bu Kur'an, bizim indirdiğimiz mübarek bir kitaptır. Buna tâbi olun ve sorumluluk bilincine sahip olun ki size merhamet edilsin” (En'am- 155)

قُلْ لِمَنْ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلْ لِلَّهِ كَتَبَ عَلَي نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ لِيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

“De ki: “Göklerde ve yerde olanlar kimindir?” “Allah'ındır” de. O, merhamet etmeyi kendine gerekli kıldı. Andolsun sizi mutlaka kıyamet gününe toplayacak. Bunda hiç şüphe yok. Kendilerini ziyana uğratanlar var ya, işte onlar inanmazlar.” (En'am- 12)

وَاللَّهُ يَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي السَّبِيلَ ...

“... Allah sadece hakkı söyler yani yalnız o hidayete ulaştırır”
(Ahzab-4)

إِنَّ عَلَيْنَا لَلْهُدَىٰ

“Hidayeti göstermek yalnız bize aittir” (Leyl- 12)

Geleneğin Şeriatına Dair!

Şeriat, (baskıyla dahi olsa) İslam’ı seçtiklerini deklare eden toplumların “mitolojilerini ve kültürlerini” günlük hayata şırınga ederek oluşturdukları kırmızı çizgiler veya mayınlı sahadır. Bu sahanın “geçmiş kültür olarak” değişmez aktörü 15 asır önceki Mekke örfüdür.

Dolayısıyla, (hemen hemen her zaman) yöresel kültürlerle çatışır.. Bir adım daha atarak şunu söyleyebilirim: Tarihte ve günümüzde yani realitede, şeriattan bahseden “yöneticilerin” toplumu tekdüze haline dönüştürmek için Allah’ı kalkan olarak kullanmaya kalkıştıkları apaçık görülmektedir.

Sokaklarda “Şeriat isteriz” çığırtkanlığı yapanlar ise, topluma uymayan veya umduğunu bulamayan/ itilmiş ve sevgiye susamış/ mutsuz kesimdir.. Velhasılı, her “Allah” diyene de/ her “şeriat” diye avaz avaz bağırana da aldanmayın. Bunlar, istismarcıların önde gidenidir.. Kimse, Allah’ın vekili değildir. Bunların hepsi uydurma dinin bezirganlarıdır! Benim anladığım veya kesin hüküm olarak gördüğüm şeriat ise -işi ehline vermek, -adaletli davranmak ve -hayırda yarışmaktır..

TEFEKKÜRÜN ÖNEMİ

Kur'an'dan öğrendiğimize göre tefekkür, göklerde ve yeryüzünde bulunan ayetlerle ilgili bir düşünmeyken, tezekkür ise Kur'an'daki ayetlerle ilgili bir düşünmedir.

Kur'an'da birçok ayette “akıl erdiren, düşünen, bilen insanlar için ibretler vardır” denmekte ve tefekkür anlamını ifade eden pek çok kavram kullanılmaktadır. “Tefekkür” kelimesi, Arapçada “fkr” mastarından türemiştir. “Göklerde ve yeryüzünde bulunan ayetleri düşünme, zihni faaliyette bulunma, derin düşünme ve şuuruna varma” anlamına gelmektedir. Tefekkürün zıddı “fikirsizlik ve düşüncesizlik” demektir.

İslam dininde tefekkür ve tezekkür en değerli ibadet ve Allah'a yaklaştıracı bir vasıta olarak kabul edilmiştir.

Kur'an'da tefekkür ayetleri incelendiğinde “evrenin yaratılışı, kâinatta oluşturulan sistem ve bu sistemin işleyiş mükemmeliğine vurgu ile Allah'ın kudretine dikkat çekilerek, eserden müessire giriş formu” üzerinde durulmaktadır. “İnsanlarda ufuklarda ve kendi nefislerinde ayetlerimizi göstereceğiz ki onun (Kur'an'ın) gerçek olduğu onları iyice belli olsun, Rabb'inin her şeye şahit olması yetmez mi?” (Fussilet-53) Yüce Allah Kur'an'da çeşitli hususları dile getirdikten sonra... Şüphesiz bunda tefekkür eden insanlar için ibretler vardır.” (Nahl-11) demektedir.

Kur'an'da bir çok ayette akıl erdiren, düşünen, bilen insanlar için ibretler vardır.” denmekte ve tefekkür anlamını ifade eden pek çok ifade kullanılmaktadır. Tefekkür insana bahşedilen en büyük nimetlerden biridir. Bilimsel gelişmeler tefekkür sayesinde meydana gelmektedir. Allah'ın azametini tefekkür eden insan; O'nun büyüklüğü ve kudreti karşısında gafletten kurtulur, imanı kuvvetlenir, acz, fakr ve kusurlarını daha iyi anlar. Kur'an'da Yüce Allah, kudretinin âyetlerini göstererek insanların bunları tefekkür ederek ibret almalarını önemle emrediyor. “Göklerin ve yerin hükümranlığına, Allah'ın yarattığı her şeye ve ecellerinin yaklaşmış olabileceğine bakmadılar mı? O halde Kur'an'dan sonra hangi söze inanacaklar.” (Âraf, 185)

Yer ile göklerin düzenliliğini, onlarda var edilen ince ayar ve hassas dengeyi, yaratılış gayesini, yaratılmışlara verilen nimet ve güzellikleri, dünyanın geçiciliğini, hayvanlardaki nimetleri, gece ve gündüzün dönüşümünü düşünen insan, Allah'ın sonsuz ihsanlarıyla kullarını nasıl donattığı karşısında onun büyüklüğünü idrak eder. Tahkiki iman, tefekkür ve akli kullanma ile elde edilir. Onun için Kur'an'ın yüzlerce âyetinde tezekkür ve tefekkür etme üzerinde önemle durulur. İslam dininin bu kadar önem verdiği tefekkür, insanı hatadan ve en önemlisi taklitçilikten kurtaracaktır. İnsan önce kainat kitabına bakmalı onu tefekkürle okumalıdır. Kâinat kitabının okunmasıyla Allah'a karşı kendisinde mutlaka bir sevgi söz konusu olacaktır.

Her şeyi bizim için yaratan ve bizim emrimize veren yüce Allah'a karşı insan nasıl bir hal alır, nasıl bir minnet ve sevgi seline kapılır bunun tarifi olamaz.

“O (Allah) Göklerde ve yerde ne varsa hepsini kendi katından bir lütfu olmak üzere size boyun eğdirmiştir. Elbette bunda düşünen bir toplum için ibretler vardır.” (Casiye, 13) “O öyle lütufkar bir Allah'tır ki gökleri ve yeri yarattı, gökten su indirip onunla rızık olarak size türlü meyveler çıkardı. İzniyle denizde yüzüp gitmeleri için gemileri emrinize verdi, nehirleri de sizin yararlanmanız için akıttı.

Düzenli seyreden güneşi ve ayı size faydalı kıldı, geceyi ve gün-

düzü de istifadenize verdi. O size istediğiniz her şeyden verdi. Allah'ın nimetini sayacak olsanız bitiremezsiniz. (İbrahim- 32, 33, 34) İşte nimetlerin tefekkürü sonucu insanda meydana gelen şey O Rahmân ve Rahim olan Allah'a karşı oluşan muhabbetten başka bir şey değildir.

Akıl ve idrak sahibi bir varlık olan insana seslenen Kur'an tefekküre o derece önem vermiştir ki, düşünmeyen, aklını ve kalbini doğru kullanmayan gafilleri varlıklar içinde en aşağı derecede olanlarla aynı kabul etmiştir. "Andolsun, biz cinlerden ve insanlardan bir çoğunu cehennem için çoğaltmışızdır. Onların kalpleri vardır, onlarla kavramazlar, gözleri vardır hakkı görmezler, kulakları vardır gerçeği duymazlar, işte onlar hayvanlar gibidir, hatta onlar daha şaşkındırlar. İşte esas gafiller bunlardır." (Araf, 179) "Yoksa sen, onların çoğunun gerçekten söz dinleyeceğini yahut akıllarını kullanacağını mı sanıyorsun? Hayır, onlar hayvanlar gibidir. Hatta onlar yolcu daha da sapkındırlar." (Furkan 44)

"Şüphesiz Allah katında yaratıkların en kötüsü, düşünmeyen, (aklını kullanmayan) sağır ve dilsizlerdir." (Enfal, 22)

Kur'an'da **tefekkür** kavramı, **tedebbür** (tüm boyutlarıyla düşünme) **tezekkür** (müzakere) **akletme** (aklı faaliyete geçirme) ve **nazar etme** (ibretle bakma- ibret alma) **tefekküh** (bilme- bilgiye ulaşma) **şuur** (idrak etme) gibi kavramlarla eş anlamlı olarak kullanılmıştır.

Bir hususta görüş ileri sürmek, akılı kullanmak gibi bir manaya gelen tefekkür ve yakın anlamları olan diğer kavramlarla ilgili ayetler Kur'an'ı Mübin'de yedi yüz ayetle yer almaktadır.

Bir fikir vermesi açısından zikredecek olursak tefekkür 18, yaratılanlara ibretle bakma ve benzerleri 128, tedebbür 4, ulül elbab (akıl sahipleri) 16, akıl, İlim ve benzerleri ise yüzlerce yerde geçmektedir. Kur'an'a baktığımızda fıkıh ve İslam hukuku ile ilgili açık ayetlerin 150 civarında olduğu ilim ve düşünceyi teşvik eden ayetlerin 750'yi geçmesi gerçekten düşünen insanlar için önemli bir ipucu olarak karşımıza çıkmaktadır.

Medeniyetler ve sanat tefekkür etme ve aklı kullanma sayesinde gelişir. Zira varlığın esrar ve inceliklerinin keşfedilebilmesinin temelinde bilgi ve birikimin yanı sıra “varlık” üzerinde derinlemesine tefekkürün ayrı bir değeri vardır. Batıdaki gelişmenin temelinde düşünce merkezlerinin ve kuruluşlarının önemi hiçbir zaman küçümsenmemesi gereken çok ciddi bir olaydır. Düşünce ve fikir özgürlüğüne sahip olmayan hiçbir milletin olgunlaşması, huzur bulması ve refahı yakalaması, daha doğrusu gelişmesi mümkün değildir. Her iyiliğin ve hayrın başı düşünce ve fikir özgürlüğüdür. Tefekkür belli bir ilmi birikimin yanı sıra, aklın bütün zihinsel yetenek ve dinamikleriyle ilintili bir eylem, özgür bir durum olarak algılanmalıdır. Şüphesiz tezekkür, taakkul, tefekkuh ve tefekkür insanı diğer canlılardan ayıran en belirgin özelliğdir. Öyle ki bu nitelikler insanlığın tarihi kadar eski ve köklüdür. İslam dini dediğimiz tevhid medeniyeti ve evrensel ahlak kişileri hemen her konuda akıllarını kullanmaya ve tefekkür etmeye davet eder.

O denli ki Kuran’ı Mübin’de hemen her süre ve sayfada değişik köklerden türemekle birlikte insanlar düşünmeye, evreni ve içindékileri ibret nazarıyla okumaya, ders çıkarmaya, Allah’a imana yönlendirilir. “İşte biz bu temsilleri insanlar için ortaya koyuyoruz; fakat onları ancak bilgi sahibi (şuurlu) olanlar düşünüp anlayabilir.” (Ankebut, 43) “Şüphesiz göklerin ve yerin yaratılmasında, gece ile gündüzün birbiri peşinden gelmesinde, insanlara fayda veren şeylerle yüklü olarak denizde yüzüp giden gemilerde, Allah’ın gökten indirip de ölü haldeki toprağı canlandırdığı suda, yeryüzünde her çeşit canlı yaymasında, rüzgarları ve yer ile gök arasında emre hazır bekleyen bulutları yönlendirmesinde tefekkür eden bir toplum için Allah’ın varlığını ve birliğini ispatlayan birçok deliller vardır.” (Bakara, 164)

Bu bağlamda tefekkür etmeden bilinçsizce yaşanan hayat, doğruyu veya yanlışını aramaksızın, körü körüne asırlar öncesinden atalardan intikal eden dini ve kötü gelenekleri bilinçsizce taklit etmek Kur’an’da sert bir şekilde kınanır. “Onlara (müşriklere) Allah’ın indirdiğine uyun, denildiği zaman, “Hayır! Biz atalarımızı üzerinde

bulduğumuz yola uyarız” derler. Ya ataları bir şey anlamamış, doğruyu da bulamamış idiyseleler.” (Bakara, 170)

Gerçek şu ki, bölgesel ve evrensel düzeyde insanların yaşadığı acı, sıkıntı ve huzursuzluğun temelinde önemli ölçüde tefekkür eksikliğinin yani hayatı cehennemın mutfağına çeviren şeyin yobaz bakışların ve inançların olduğunu kabul etmek zorundayız. Hemen herkesin bir yönüyle etkisi altına alan dünyevileşmenin alabildiğine sardığı çağımızda kendimizi bu bağlamda test etmemiz, sorgulamamız ve sadece Kur’anın öğretileri çerçevesinde durum tespiti yapmamızın kaçınılmaz olduğunu söyleyebiliriz. Tefekkür, aklın kullanıldığının en belirgin kriteridir. Tefekkürün terki ya da aklın özgür kullanılmaması, bilinçsizce taklit, hurafe ve zanni bilgilere inanmayı beraberinde getirecektir. Bu nedendenir ki yüce kitabımızda bir taraftan aklın kullanılması öğütlenirken, (Bakara-164,170,171; Sebe-46; Rum--8; Yunus-101; 5,6 Âli İmran-7) diğer taraftan aklın kullanılmayıp başkalarını bilinçsizce taklit etmek yerilmiştir. “Onlara, “Allah’ın indirdiğine ve Resul’e gelin” denildiği vakit, “Babalarımızı üzerinde bulduğumuz yol bize yeter.” derler. Ataları hiçbir şey bilmiyor ve doğru yol üzerinde bulunmuyor iseler de mi? (Maide, 104)

“Onlara “Allah’ın indirdiğine tabi olun” denildiğinde: Hayır, biz babalarımızı üzerinde bulduğumuz yola tabi oluruz, derler. Ya şeytan onları, alevli ateş azabına çağırıyor idiyse! (Lokman, 21) Yeraltında bir mağara düşünün mağaranın ağzı ışıklı bir yola bakıyor. Mağaranın içinde insanlar var. Ama kollarından bacaklarından ve boyunlarından zincirlenmişler, yüzleri duvara doğru dönük, ışığı göremiyorlar. Mağaranın önünden bir çok nesne geçiyor.

Nesnelere gölgesi mağara duvarlarına vurmakta, insanlar sadece bu nesnelere gölgelerini görebiliyorlar ve gölgeleri gerçek sanıyorlar. Onlar için gerçeklik, gerçekliğin duvara yansıyan gölgesinden öte değil, şimdi bu insanlardan birinin zincirlerini kırmayı başardığını ve yüzünü mağaranın ağzına döndüğünü veya dışarıya çıktığını bir düşünün. Ne olur? Önce gözleri kamaşır aydınlıktan,

hiçbir şey göremez. Ama gözleri ışığa alışıncaya kadar gerçeklikle yüzleşir. İşte mağara ve duvarlarındaki gölgeler duyularımızla gördüğümüz, kavradığımız dünyadır. Bu gölgelerle yetinmeyip başını ışığa çeviren insan, duyular aleminden düşünceye yol alan bilgedir. Plato'nun bu mağara istiaresi, duyularla algılanan dünya ile tefekkür ile algılanan ideler (soyut düşünce) âlemini birbirinden ayırır. Bu istiareye göre duyuların bilgisiyle yetinmeyen tefekkür, insanın ışıkla yani hakikatle ve gerçeklikle yüzleşmesini sağlar. Ne var ki gerçeklikle yüzleşen insan, çoğu zaman yalnızdır ve yalnızlık içinde tutuklu tek başına kalması kaçınılmazdır. Zira ışığı gören insanın tekrar mağaraya döndüğünü varsayarsak, mağaraya dönüp diğer insanlara gerçekliği ve hakikatı anlatan insan, onların kendi dilini anlamadıklarını hemen fark edecektir.

Sadece mağaranın duvarına yansıyan gölgelerin bilgisine sahip bulunan insanlar, ışığa bakan bilge'nin bilgisine uzaktır. Soyut düşünce âlemini maddesel âlemden farklı ve yüksek bir düzey olarak anlatan bu istiare, tefekkür dilinin herkesin vakıf olabileceği bir dil olmadığını da açık olarak ortaya koymaktadır. Şimdi ortalığı kaplayan cehaletten ötürü meşhur olmuş bir eseri bu mağara, o esere mahkum olanları da bu karanlık mağaranın tavanına zincirlerle asılmış, yüzleri duvara dönük insanlar kabul edelim. Dışarıya çıkıp gerçekleri gören ve hakikatları keşfeden birinin gelip duvarda asılı olanlara bunları anlatması ne ifade edecektir.

Onun dilini asla anlayamayacaklardır. Çünkü onların gerçek dünyaları mağaranın duvarına yansıyan gölgelerdir. Plato'nun mağara istiaresinde de temel sorunlardan biri, başkalarını anlama veya başkalarıyla anlaşma gibi görünür yani temel bir sorun mağaraya dönüştür.

Hakikatları kavramaya başlayan bilge mağaraya döndüğünde heyecanla gördüklerini kavradıklarını anlatır, yüzleri mağara duvarına dönük insanlara. Ama diğer insanlar onunla sadece alay ederler.

Zira onların gördüğü, görüp bildiği, duvardaki gölgelerden iba-

rettir. Hatta bu insanlar mağaraya dönem bilge'nin akılsız olduğunu ve saçmaladığını düşünürler ve bilgiyi kendi düşünce dünyası içinde yalnızlığa mahkum ederler. İstisnasız bütün kavimlerin Resullerini yalnızlığa mahkum etmeleri, deli, cin çarpmış demelerinin bundan başka bir izahı yoktur. İnanç ve fikir dilleri birbirinden çok farklı olduğundan, yenilikçilerle genelikçiler arasında bir anlaşma ve uzlaşmanın meydana gelmesi imkansızdır.

“İşte böylece, onlardan öncekilere (tarih boyunca) herhangi bir Resul geldiğinde hemen o bir büyücüdür veya delidir, dediler.” (Zariyat, 52)

“Biz hangi ülkeye bir uyarıcı göndermişsek mutlaka oranın varlıklı ve şımarık kişileri: Biz size gönderilmiş olan şey (tevhid-İslam) inkâr ediyoruz, demişlerdir” (Sebe, 34) Kuran'ı Mübin akleden bir varlık olarak tasvir ettiği insanın mertebesini, tefekkür imalatçısı haliyle sunar ve şereflendirir. “Şüphesiz ki bunda kalbi (aklı) olan veya hazır bulunup kulak veren kimseler için bir öğüt vardır” (Kaf, 37)

İlim, Tefekkür ve Hikmet

Din ile ilim akıl ile inanç sadece tefekkür ve sorgulama dünyasında birbiriyle savaştan kurtulurlar. Zira çatışmaları ve çelişkileri çözen tefekkür nimetidir. Tefekkürün ham maddesi ve mayası ilim, hikmet ve irfanla tek bir gönül halesi oluşturur. Tefekkür külli bir ilimdir.

Hikmet, varlığın hakikatini, her varlık türünün yapısal özelliğini ve niçin yaratıldığını anlamaya çalışmaktır. Hikmet ilimle sanatın birleşmesidir. Bir anlamda ilim ve tefekkür demek olan hikmet, varlıkların özündeki manaları idrak etmektir. Yani varlıklar arasındaki sebep sonuç ilişkilerini ve etkileşim düzeninde izleyip varlıkların özünü ve amaçlarını kavramak demektir.

Kur'an'ı Mübin'in birçok yerinde hikmet Risalet ve Nübüvvet kavramı ile birlikte kullanılmaktadır. Dolayısıyla hikmet, Allah'ın emrini doğru bir şekilde anlamaktır. En geniş manasıyla hikmet

vahyi bağlam ve bütünlüğü içinde anlama, vahyi kendi içinde bulunan çözümü demektir. (Bakara, 231)

Hikmet, Allah'ın emrini hakkıyla doğru bir şekilde anlamaktır. Hikmeti elde etmenin başlangıcı mutlaka tefekkürdür. Yaratıcının bahsettiği akli, ihtiras ve şeytanın vesveselerine köle edenler ne iç dünyalarındaki ilhamlarını ne de dış dünyada bulunan ibret manzaralarını kavrayıp idrak edemezler. Zihinleri kâinatta var olan Allah'ın âyetlerini anlayamaz ve bunların üzerinde düşünmezler. O halde ilahi bir hediye olan hikmet, ancak selim akıl ve temiz kalp sahiplerine bahşedilen bir erdemdir.

“Allah hikmeti dileyene verir. Kime hikmet verilirse ona pek çok hayırlar verilmiş demektir. Ancak akıl sahipleri düşünüp ibret alırlar.” (Bakara, 269)

Dolayısıyla gerçeği yakalamış akıl ve hayrı talep eden irade, hikmet'in şartı tefekkür de onun aydınlık yoludur. Araplar hikmet kelimesini “içinde nefsi uyaran, iyiliği tavsiye eden, saadet ve bedbahtlıkla ilgili tecrübeleri aktaran, edep ve ahlakın özünü yansıtan sözler” manasında kullanırlardı.

Allah en doğrusunu bilir.

Hikmet “Kur'an bilgisi, Nübüvvet, Kur'an'la alakalı doğru anlayış, sözde ve davranışlarda doğru içtihadı elde etmek, Kur'an üzerinde düşünmek, akıl yürütmek, ilahi emirler üzerinde düşünmek ve ona uymak, Allah'tan korkmaktır”

Hikmet'in Allah'a mahsus olanı “yaratılmışları tüm yönleriyle bilmek, her şeyi yerli yerince yapmak, göklerde ve yerde abes bir şey yaratmamak, ince ayar ve hassas dengeyi sağlamak ve bütün yaratıklara bir hidayet tayin etmektir” Hikmet tebliğ ve dâvet çalışmalarının temel yöntemi olarak gösterilmiştir. “Ey Resul! Sen, Rabb'inin yoluna hikmetle ve güzel öğütle çağır ve onlarla en güzel şekilde mücadele et!

Rabbin kendi yolundan sapanları en iyi bilendir ve O, hidayete erenleri çok iyi bilir.” (Nahl, 125)

Buradaki hikmet kavramının “kesin kanıtlara dayalı, muhabı tam olarak ikna edici ve kötü niyetli tartışmalara son verecek kesinlikte, tevhide dayalı doğru ve sağlam bilgi” anlamında kullanılmıştır.

Hikmet terimini en güzel tanımlayan ifadelerden biri de Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğünü, hikmetlerini, kavramaktan doğan bilgi ve bu bilgileri uygun yaşama itikadı ve ameli açıdan Kur’an akıl ve ilminin sınırlarını aşmamaktır. Din ve hüküm olarak Kur’an’dan başka kaynak kabul edenlere hikmet hiçbir zaman nasip olmaz. Çünkü hikmet, tamamen Allah’ın indirdiği vahiy, tevhid akidesi ve güzel ahlak ile alakalı bir durumdur.

Dolayısıyla en geniş anlamıyla fayda ve sağlamlık anlamına gelen hikmet, en güzel bilginin ve Allah tarafından vâzedilen ameli salihin adı olmuştur. Bu bağlamda hikmet bir işi bağınazca yapmayıp, sebep sonuçlarını ve arka planı göz önünde bulundurarak meydana gelebilecek sıkıntı ve problemler oluşmadan önlemek ve ona göre tedbir almaktır.

Demek ki hikmet’in gerçekleşmesi için ilimle meşgul olmak ve her türlü hayırlı eyleme geçip ileriye dönük iş yapmak hayati derecede öneme sahip iki husustur. Tefekkür vahyin hakikat kâdîlinden ışık alır, doğar, beslenir ve varlık âlemine düşerek kendini gösterir. Tefekkürün gıdası ve oksijeni Allah’ın kitabı olan Kur’an’ı Mübin’dir. Onun içindir ki sözlerin en güzeli her daim düşünce ve sorgulamaya, akli kullanmaya ve ibret almaya ısrarla davet eder. Vahiy başka bir şeyle değil, kendisine tefekkür ile ulaşılmasını ister. Çünkü Kur’an’ın hikmetlerine ancak tefekkürle ulaşılır.

Dil, ilim, merak ve araştırma daha sonraları işe katılır. Yani kendi bütünlüğü içerisinde Kur’an’ın anlaşılabilmesi tefekkür eksikliği ve zihni bir faaliyet olmadığındandır. “Onlar Kur’an’ı düşünmüyorlar mı? Yoksa kalpleri kilitli mi? (Muhammed, 24) “Andolsun ki biz Kur’an’ı öğüt alanlar için kolaylaştırdık. Ondan öğüt alan yok mu? (Kamer- 17,22, 32, 40)

“Eğer biz bu Kur’an’ı dağa indirseydik, muhakkak ki onu, Allah korkusundan baş eğerek, parça parça olmuş görürdün. Bu misalleri insanlara tefekkür etsinler diye veriyoruz.” (Haşr, 21)

Hayatın anlamını, kıymetini ve kalitesini artıran tefekkür Allah tarafından insana bahşedilen bir hayat, bir enerji, bir rahmet çisintisidir. Allah’ın göklerde ve yerde olan muhteşem sanatını düşünmek, tarihi düşünmek, Kur’an’ın esrar ve hikmetleri üzerinde düşünmek, hayatı ve ölümü düşünmek, kendimizi düşünmek, hasılı varlığı ve en önemlisi Rahmân ve Rahim olan Allah’ı düşünmek geleceğin nesillerine kalacak en kıymetli miras olacaktır.

Gelecek olan nesiller ancak bu manevi miras ile ayakta duracaklar. Musa ve İsa’nın mirası, son vahyin temsilcisinin mirası olmadan hayat yaşanmaz. Elçilerden kalan bu miras olmadan geleceğin Fırvun, Nemrut, Karun ve Ebu Cehilleriyle mücadele etmek mümkün değildir. İbrahim’den bize böyle bir miras kalmasaydı bugün nefes bile alamazdık, bize hayat hakkı tanımazlardı.

Dolayısıyla âtinin nesillerine vahiy ahlakından ve tevhid mirasından daha hayırlı bir miras kalmayacaktır. “Bir zaman İbrahim, babasına ve kavmine demişti ki: Ben sizin taptıklarınızdan uzağım. Ben yalnız beni yaratana kulluk ederim. Çünkü O, beni doğru yola iletecektir. Bu sözü ardından geleceklere devamlı kalacak bir miras olarak bıraktığı ki, insanlar onun dinine dönme azmini gösterebilirler” (Zuhuruf, 26, 27, 28) Bu ilâhi mirastan nasibi olmayanlar büzülür, akılları ve irfanları küçülür, kalpleri katılaşıyor, vicdanları körelir ve tarih sahnesinden yıkılıp giderler.

TAKLİDİ İMAN

Hangi millet, kültür, din ve hangi coğrafyada yaşarsa yaşasın ümmi olan insanların inanç, ibadet ve akıbet olarak aralarında hiçbir fark yoktur. Yani anadan babadan geleneksel olarak kabul edilen dinin Allah katında hiç bir değeri bulunmamaktadır. Yaşadığımız vatanda meseleyi somut bir şekilde ortaya koyalım. İster Sünni, ister Şii, ister Yahudi, ister Hristiyan, ister Alevi olsun sıradan, ümmi, bilgisiz, saf olan halkın arasında inanç ve ibadet bakımından hiçbir fark yoktur.

Dolayısıyla ibadet ettikleri mâbedlerinin (cami, kilise, havra, cemevi) arasında da fazilet açısından bir fark yoktur. Yani bu saf ve ümmi insanlar Allah'ın dosdoğru yolundan engellenmiş, vahyin yolu onlara eksik ve yamuk gösterilmiş, hak ile batıl birbirine karıştırılmış, din adamları dinlerini rant ve menfaat aracı haline getirmiş toplumu doğru yola iletecek bir rehber olmamıştır.

Bu saf ve ümmi insanları, kendilerine vahiy ve Resul gelmemiş olarak kabul etmekten başka bir yol kalmıyor. Bu ümmi insanlar güzel ahlak sahip olur, insanlık için, adalet ve infak gibi bir değer ortaya koyarlarsa hangi dinden olurlarsa olsunlar âhirette Allah'ın rahmet ve mağfiretiyle cennete girerler. Çünkü Rahmân ve Rahim olan Allah, Resul göndermeden azap etmeyecektir. Yani vahiy ile, âyetlerini onlara tebliğ edecek, indirilen vahiy ile onları uyuracak elçi göndermeden Allah kullarına azap etmez.

“Yerine göre müjdeleyici ve sakındırıcı olarak elçiler (Rusul) bulunur ki insanların elçilerden (Rusul) sonra Allah’a karşı bir bahaneleri olmasın! Allah İzzet ve hikmet sahibidir.” (Nisa-165) “Biz hiç bir memleketi, öğüt vermek üzere gönderdiğimiz uyarıcıları olmadan yok etmemişizdir. Biz zalim değiliz.” (Şuara- 208, 209) “Rabbin, kendilerine âyetlerimizi okuyan bir Resulü memleketlerin merkezine göndermedikçe, o memleketleri helak edici değildir. Zaten biz ancak halkı zalim olan memleketleri yok etmişizdir.” (Kasas-59)

Bir insan ibadetinin Allah katında değerli ve geçerli olmasını istiyorsa indirilen vahiy sistemine göre yapıp yapmadığını bilmek zorundadır. Çünkü Allah tarafından indirilen vahiy sistemine göre olmayan ibadetin hiç bir getirisi olmayacaktır. “Rablerini inkar edenlerin durumu şudur: Onların amelleri fırtınalı bir günde rüzgarın şiddetle savurduğu küle benzer. Kazandıklarından hiçbir şey elde edemezler. İyiden iyiye sapıtma işte budur.” (İbrahim- 18)

Allah’ın indinde taklidi imanın bir değeri olmadığı için, taklidi imana bağlı olan amelin de bir değeri olmaz. Ameller tevhid akidesine yani ihlase yani takvaya ve güzel ahlaka göre değer kazanırlar. Tevhid akidesine yani vahiy ahlak ve sistemine göre yerine getirilmeyen amellerin Allah katında hiçbir kıymeti yoktur.

Yukarıdaki âyette bulunan “küfür” ve “inkar” kelimeleri “âyetlere inanmama” değil, âyetlere iman olduğu halde “bile bile onlardan yüz çevirme, vahye itibar etmeme, Allah’ın kitabının yanında din ve hüküm olarak başka kaynaklar edinme” anlamına gelmektedir. Yani yukarıdaki âyette bulunan “küfür” kavramı şirk anlamında kullanılmıştır. Zaten Kur’an’da geçen bütün “küfür, fısık, tekzib, isyan, şikak” gibi kavramlar âyetleri reddetme anlamında değil, Kur’an’a şirk edinme anlamında kullanılmıştır.

Mesela: “Kafirler benim yanımda (benimle birlikte) kullarımı dostlar(evliya) edineceklerini mı sandılar? Biz Cehennemi kafirlere bir konak olarak hazırladık”

De ki: Size, yaptıkları işler bakımından en çok ziyana uğrayanları bildirelim mi? Bunlar(Allah için) salih ameller yaptıklarını

sandıkları halde, dünya hayatında amelleri ve emekleri boşa giden kimselerdir.

“İşte onlar, Rablerinin ayetlerini O’na kavuşmayı inkar eden, bu yüzden amelleri boşa giden kimselerdir ki, biz onlar için kıyamet gününde hiçbir ölçü tutmayacağız” İşte inkar ettikleri, âyetlerimi ve Resullerimi alaya aldıkları için onların cezası cehennemdir.” (Kehf- 102, 103, 104, 105, 106)

Hiçbir Allah Resulü dinsizliğe karşı mücadele etmemiştir. Gönderilen tüm Resuller istisnasız olarak ilahların ve evliyanın şirk dinine karşı mücadele etmişlerdir. Yani tarihin bütün müşrikleri Allah’ın varlığına iman ediyorlardı. Fakat günümüzde bulunan cemaat ve tarikat mensupları gibi ilahlarını ve evliya edindikleri kişileri asla bırakmıyorlardı.

“Aralarından kendilerine bir uyarıcının gelmesine şaşırıyorlar ve kafirler: Bu pek yalancı bir sihirbazdır! ilahları tek ilah mı yaptı? Doğrusu bu tuhaf bir şeydir! dediler.” (Sad- 4, 5)

Sonuç: Papa, kardinaller, Papazlar, Hahamlar, din ve hüküm olarak Kur’an’ı tek kaynak olarak kabul etmeyip bilinçli olarak insanları Allah’ın hidayet yolundan engelleyen muhaddis ve müctehid olarak şöhret olanlar, bütün din adamları, Cemaat liderleri, Tarikat Şeyhleri ve onlara fanatik bir şekilde bağlı olanların hepsi cehenneme gider. (fetö misali) “İnsanlardan bazıları Allah’tan başkasını Allah’a denk ilahlar edinir de onları Allah’ı sever gibi severler. İman edenlerin Allah’a olan sevgileri ise onlarınkinden çok daha fazladır. Keşke zalimler azabı gördükleri zaman anlayacakları gibi bütün kuvvetin Allah’a ait olduğunu ve Allah’ın azabının çok şiddetli olduğunu önceden anlayabilselerdi. İşte o zaman görecekler ki kendilerine uyulup arkalarından gidilenler, uyanlardan hızla uzaklaşırlar ve o anda her iki taraf da azabı görmüş, nihayet aralarındaki bağlar kopuk parçalanmıştır. (muhaddisler, müctehidler) uyanlar şöyle derler: Ah keşke bir daha dünyaya geri gitmemiz mümkün olsaydı da, şimdi onların bizden uzaklaştıkları gibi bizde onlardan uzaklaşsaydık!

Böylece Allah onlara işlerini pişmanlık ve üzüntü kaynağı olarak gösterir yani onlar artık ateşten çıkamazlar.” (Bakara -165 ,166, 170, 167)

TASAVVUF MU BÜYÜK TEHLİKE, MEZHEPLER Mİ?

Facebook ta vahiy ehl-i muvahhid bir arkadaşın “şirk illeti İslam dünyasına tasavvufla geri dönmüştür” yazısına yaptığım yorumdur. Hocam, bence şirk tasavvufla değil, rivayet ve ictehadlarla yani mezheplerle geri dönmüştür. Çünkü tasavvuf çok az insana etki eder. Rivayet şirk, Kitab’a karşı kitap, dine karşı din, ilme karşı ilim, hayat yerine hayat olarak inşa edildiği için rivayet dininden daha tehlikeli bir din yoktur. Yani fetö ehl-i sünnet dininin bir üyesi olduğu için bu kadar tehlikeli olmuştur. Fetö sadece tasavvufa bağlı olarak hizmet yürütmüş olsaydı bu kadar tehlikeli olmazdı. Evet tasavvufun uyuşturucu görevi yaptığını ve insan kaynaklarımızı sonuna kadar israf edip tükettiğini kabul ediyorum. Fakat rivayet dini yani mezhepler Kur’an’ın alternatifi olarak yalan ve iftira oldukları halde bir ilim ve hayali bir Resul ortaya koydukları için dinde hiçbir tehlike, rivayet ve mezhep tehlikesinden daha etkili olamaz. Tasavvuf belasından kurtulma imkanı olsa da mezhep ve fırkaların fitne ve kaosundan kurtulma imkanı bulunmamaktadır. İşte Kur’an “Allah’ın indirdiğine uyun dediğinde, atalarımızdan gelen yola uyarız” dedikleri bu yol muhaddis ve müctehidlerin rivayet ve ictehadlarınının yani mezheplerin şirk yolu oluyor. Mekke müşriklerinin din adına içinden ders yapacakları bir kitapları yoktu (Kalem suresi-37,38) fakat mezheplerin milleti hanif İslam’dan saptırmak gayesiyle içinden ders yaptıkları yüzlerce kitapları mevcuttur.

YÜZLEŞME

Geçenlerde eski diyanet işleri başkanı Ali Bardakoğlu'nun piyasaya yeni çıkmış "Yüzleşme!" adlı kitabını aldım. Kitab-ı almamın sebebi "Müslümanların içinde bulunduğu acı ve ızdıraplara bakarak bunun en önemli nedeninin Kur'an'dan kopuştan kaynaklandığını, uydurma dinin ümmetin başına büyük bela ve felaketler açtığının ortaya konmuş olabileceğinin ümit edilmesi" idi. Kitab-ı okuduğumda Ali Bardakoğlu'nun tam bir Kur'an cahili olduğunu ve kadim Ehl-i Sünnet inancından hiçbir sapma yapmadan Nebi (a.s) adına nisbet edilen yalan ve iftiraları yeniden tekrarladığını gördüm.

Dolayısıyla Ali Bardakoğlu'nun şahsında bir daha Ehl-i Sünnet'in yani Diyanet'in, Cemaat ve Tarikatların ne kadar Kur'an ve hikmetten, ilim ve akıldan, tefekkür ve sorgulamadan uzak olduklarına şahit oldum. Yani bu inanç ve anlayışla Diyanet İşleri Başkanlığı (Ankara) Cemaat ve Tarikatların Kur'an'ın hidayetini yakalamaları mümkün olmayacaktır.

"Kendisine Rabbinin âyetleri hatırlatılıp da ona sırt çevirenden, kendi elleriyle yaptığını (sünnet-hadis-mezheb) unutandan daha zalim kim vardır? Biz onların kalplerine, bunu anlamalarına engel olan bir ağırlık, kulaklarına da sağırlık verdik. Sen onları hidayete çağırırsan da artık ebediyen hidayete eremeyeceklerdir" (Kehf-57) Çok güzel bir söz vardır "Böyle bir cehalet ancak tahsil ile mümkün olur" diye.

Ben bu sözü bir aşama daha ileri götürerek diyorum ki “Böyle bir cehalet ancak Prof olmakla elde edilir” (Akıl ve vahiy ehli akademisyenleri tenzih ediyoruz) Din ve hüküm olarak Kur’an’ı tek kaynak kabul eden vahiy ehl-i her Müslüman sabah akşam dua ederek, Yahudi, Hristiyan, Şii ve Sünni dinine mensup olmadığı için hamdetmesi gerekiyor. Çünkü rivayetlerin karanlığına yani Yahudilik, Hristiyanlık, Sünnilik ve Şiilik dinine bulaşan birinin akıl ve mantığı iflas eder.

Artık böyle birinin Kur’an’ın ilim ve ahlakından yani hikmetinden yararlanması mümkün değildir. Çünkü insanı her türlü şirk ve akılsızlık illetinden kurtaracak tek şey Allah’ın kelâmı Kur’an’dır. İşte aklını kullanmayan, tefekkür ve sorgulamadan yoksun dolayısıyla Kur’an’dan doğu ile batı kadar uzak olanlardan birinin de eski Diyanet İşleri Başkanı Ali Bardakoğlu’nun olduğunu görüyoruz. Baştan sona kadar yalan ve iftira, uydurma ve çelişkilerle dolu olan söz konusu kitabında Ali Bardakoğlu diyor ki: “Efendimiz Muhammed Mustafa (s.a.v) Allah’tan aldığı vahyi bize olduğu gibi aktardı ki, o yüce kitabımız Kur’an’dır. Bir de kendisi 23 yıllık “peygamberlik” döneminde bu vahyi açıkladı, uyguladı ve bize örnek bir yol çizdi ki, o da Sünnet’tir. Böylece din iki temel üzerine oturmuş oldu; birincisi Allah’ın kelâmı yani vahiy; Kitap (Kur’an) ikincisi de onu getiren Hz. Muhammed Mustafa’nın (s.a.v) açıklamaları, uygulamaları yorumları, sözleri, emirleri, tavsiyelerinden çıkan anayol yani Sünnet. Kitap ve Sünnet birbirini destekleyen, birbiriyle ahenk içinde Allah’ın dinini açıklayan iki kaynaktır.

Birbirleriyle çelişemez; çünkü zaten Kur’an’ı bize tebliğ eden de, onun Kur’an olduğunu bize öğreten de Hz. “Peygamber’dir.” Allah’tan aldığı vahiy bize tanıtan da yine odur. İlk Müslümanlar önce Hz. Peygamber’e inandıkları için Kur’an’ın Allah kelâmı olduğuna inandılar ve böylece devam etti. (S. 18-19) İslam Kur’an’la, Hz. “Peygamber’in” daveti ve sünneti ile vaz’ olundu, açıklandı ve tamamlandı.

Sahabe neslinden itibaren giderek geniş bir coğrafyaya açılan Müslümanlar, İslam'ın mesajını anlamaya, onun taleplerini hayatlarında somutlaştırmaya ve kendi şartları içinde yerine getirmeye çalıştılar. Müslümanlar, dinin asılları olan Kur'an ve Sünnet'in din alanında yaptığı ve bildirimi ana hatlarıyla iyi kavradılar ve bunda bir ihtilaf olmadı. Çünkü bu asıllar açık ve anlaşılır bir dille apaçık dini bilgiler getirdiler. İslam'ın ve Kur'an'ın bir sıfatının Mübin (apaçık) olmasının anlamı da budur. Ancak Kur'an ve Sünnet'te yer alan dini bilginin yorumunda, yani dini bilgiye dair bilgi ve yorumda hayatın akışına göre Müslümanlar haliyle farklı farklı düşüneceklerdi. Öyle de oldu. Dinin sahih anlamının yorumunda diğer bir anlatımla dinin anlaşılmasında bölgelere ve dönemlere göre, hatta bakış açılarına göre farklılaşma oldu.

Orta Asya'dan Kuzey Afrika ve Endülü's'e, Yemen ve Hindistan'dan Kafkasya ve Balkanlar'a kadar uzanan geniş İslam coğrafyasında birbirinden hayli farklı anlayışlar, yorumlar, mezhep ve meşrepler ortaya çıktı. Buna da biz "İslam'ın tarihsel tecrübesi" ya da "Müslümanlık" diyoruz. Müslümanlık, Kur'an ve Sünnet'in getirdiklerinin şu veya bu zaman diliminde veya bölgede Müslümanlar tarafından hayata aktarılma ve yaşanma biçimini ifade eder. Diğer bir tabirle, İslâm Allah'ın gönderdiği dinin adı, Müslümanlık da bizim bu dini anlama ve uygulama tarzımızdır.

Müslümanlığı İslam'ın aynısı görmek, İslam ile İslam'ın tarihsel tecrübesini aynileştirmek ne kadar yanlışsa, bu ikisi arasındaki bağı görmezden gelerek Müslümanların tarihsel tecrübesini bütünüyle İslam'ın dışında ayrı bir olgu hatta İslam'dan sapma olarak görmek de o kadar yanlış olur. İslam'ın tarihsel tecrübesini yok sayma ve onu dinden bağımsız bir olgu olarak görme de bir başka yanlıştır. Bu yanlışla ise, İslam'ı anlamada tarih ve toplum bilincini ıskalayan, İslam'a kurumsal ve ideolojik bir misyon yükleyen veya günümüz Müslümanlığını bu tecrübenin bir parçası olarak görmek istemeyen çağdaş İslamcı söylem sıkça düşmektedir. Yaşanan Müslümanlığın dinin asıllarına göre bazı sapmaları ve yanlışları olabilir; hatta bu kaçınılmaz bir durumdur.

Bu durum dün içinde bugün içinde geçerlidir. Kur'an ve Sünnet'in Müslümanlar arasında kıyamete kadar var olması, işte bu yanlış ve sapmaların Müslümanlar tarafından Kur'an ve Sünnet ışığında devamlı kontrol ederek düzeltilmesi gerektiği anlamına gelmektedir. Diğer bir anlatımla kaynağından arıdurdu şekilde çıkan su kapımızın önüne geldiğinde kirlenmiş ise, bize düşen onu kirlenmiş arızı durumları gidermektir. Kur'an ve Sünnet olduğu sürece Müslümanların asla din konusunda yolunu şaşırmayacağı ve İslam ümmetinin dalâlet üzerinde birleşmeyeceğine dair ortak anlayış da bunu ifade etmektedir. Böyle olunca, İslam'ın iki ana kaynağının dini öğretisi ile İslam'ın on dört asırlık tarihsel tecrübesi arasındaki ince çizgiyi fark etmek, sadece geçmişini anlamak için değil, günümüzde olup biteni kavramak ve günümüz Müslümanlarının temel sorunlarını ele alırken öz güvenimizi ve sağduyumuzu yitirmemek için çok önemlidir" (S. 20-21)

Bu saçmalıkları söyleyen birine, "Daha Resul (a.s) hayatta iken, indirilen vahiy ile dinin Allah tarafından tamamlandığını, (Maide-3; En'am-115) "Din ve hüküm olarak vahiy'den başka hak olmayacağını, doğru yola ve hidayete sadece vahiy ile ulaşılabileceğini, (Ahzap- 4; Sebe-50; Yunus-108) "Din ve hüküm olarak Allah'ın sözünden ve O'nun ayetlerinden başka bir söze iman edilmeyeceğini, (Casiye- 6) "Sadece Allah tarafından indirilen Kur'an'ın hak olduğunu, (Bakara-147; Yunus- 94) "Din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka hiçbir yerde tevhid, iman, İslam ve ilim aranmayacağını, (Bakara- 120; Râd -37)

"Din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka hiçbir kaynağa tâbi olunmayacağını, (Enam- 153,155; Araf- 3; Zümer-55) "Kur'an'ın Allah tarafından tefsir (Furkan- 33; tafsil (Araf- 32, 52,174; Yunus-24; Enam- 55; tasrif (En'am-105; İsrâ-89) ve tebyin (Âli İmran-103; Maide- 89; Bakara-187,219,242,266) edildiğini, yani vahyin Allah tarafından detaylı bir şekilde ortaya konduğunu, (Hud-1) "Allah'ın, hükmünde hiç kimseyi ortak yapmayacağını, (Kehf- 26) "Din ve hükmün sadece Allah'a ait olduğunu, (Yusuf- 40; Şura- 10) "Dinin Allah'a özel kılınması gerektiğini, (Zümer-2,3,11,12,13,14; Mümin-14;Beyyine-5)

“Din ve hüküm olarak Kur’an’dan başka kaynakların şirk ve azap olduğunu, (Kasas-87; İsrâ- 73, 74, 75) Allah elçilerinin sadece kendilerine iletilen vahiy ile kavimlerini uyardıklarını, (En’am-51; Enbiya- 45; Kaf- 45; Araf- 62, 63, 67, 68; Maide 117) “Nebi’nin sadece vahye tabi olduğunu, (Yunus- 15, 109; Ahkaf-9; En’am-106) “Allah elçilerinin görevlerinin sadece indirilen vahyi tebliğ yani aktarma olduğunu, (Nahl-35; Maide- 99; Râd- 40) “itaatin sadece Allah’a ve vahyi dillendiren Resule olduğunu, Nebi’ye itaatin mutlak olmadığını (Ahzab- 37) “Allah’ın elçilerini vahiy’den koparmanın küfür olduğunu, (Nisa- 150, 151)

“Kur’an’da itaat, icabet, davet, ittiba, kitab’ı tilavet etme, tebyin, ihanet etmeme, helal ve haram kılma, istihza, küfür, savaş açılma, isyan, şikak, hak, nur, inzar, tebliğ, emanet, aziz, kerim gibi birçok kavramın sadece Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullandığını, dolayısıyla bütün hadislerin yalan ve Nebi adına iftira olduğunu, “Din ve hüküm olarak Kur’an’ın yeterli olduğunu, (Ankebut-50,51) “Sadece Allah’tan indirilen ve Resulün dilinde hayat bulan Kur’an’ın din olduğunu nasıl anlatacağız? Basiretleri bağlanmış, kör ve sağır olmuş bu akılsızlara “Resul’ün Kur’an’ı tebyin etmesinin anlamının onu tefsir etme değil, onu okuma, onu duyurma, gizlemeden açıklama ve ilan etme olduğunu bu Kur’an cahillerine nasıl kabul ettireceğiz?

VAHİY YERİNE ŞEYTANLARA TABİ OLDULAR

Yüce Allah Kur'an'da şöyle buyuruyor. "Süleyman'ın hükümlanlığı hakkında onlar (Yahudi din adamları) şeytanların uydurup söylediklerine tâbi oldular. Halbuki Süleyman (vahiy'den sapıp) kafir olmadı. Lâkin insanlara sihir öğreten şeytanlar (hadis uydurup) kafir oldular..." (Bakara - 102)

Yukarıdaki âyette bulunan "sihir" insanları Allah'ın hidayet yolundan engelleyen din adamlarının uydurduğu hadisler ve mezhep âlimlerinin ictihadlarıdır. Yoksa şeytanların insanlara sihir öğretmeleri mümkün değildir. Kur'an'ın hadis ve ictihadlara sihir demesinin sebebi insanların beyin ve zihinlerini Kur'an'dan uzaklaştırıp ahmaklaştırdığı içindir.

Dolayısıyla muhaddis ve müctehidler hem kendileri sapmış hemde insanların sapmalarına sebep olmuşlardır.

Dolayısıyla Muhammed (a.s) ın Kur'an'ın yanında başka bir kaynağı din olarak ortaya koyması olacak bir şey değildir. Bunun neticesinde şu gerçekler ortaya çıkıyor. Mezhep âlimlerinin Kur'an cahili olduklarını bilmeyenlere hakkı kabul ettirmenin yolu yoktur. Hikmet kavramının hangi anlama geldiğini bilmeyen, mezhep imamını ilâh ve Rab gibi algılayan dinci cahillere bir şey anlatmak mümkün değildir.

Çünkü Kur'an'ının hükmü şöyle tecelli etmiştir. “Sen ne kadar üstüne düşsen de insanların çoğu iman edecek değillerdir” (Yusuf-103) “İnsanların çoğunun Allah'a imanları şirkle beraberdir” (Yusuf-106) Bırakın kabir azabını, kabir hayatının olmadığına dair bin(1000) âyet bulunmasına rağmen, kabir azabını kabul etmeyenleri tekfir eden cahillerle konuşmanın bir yararı olmaz. “Salatın Nebi'ye destek olma ve yardım etme anlamına geldiğini”(Ahzab- 56) bilmeyen mezhep imamlarının tabiiilerine vahiy hidayetini kabul ettirmenin mantığı yoktur. İlim adamları, mezhep imamları ve muhaddisleri tarafından Allah yolundan engellenen saf ümmi halkın bu yazdıklarımızla bir alakaları bulunmamaktadır. Alimleri tarafından aldatılan ümmileri hedefe koymamız söz konusu değildir.

Bizim hedefimiz insanları Allah'ın hidayet yolundan engelleyen uydurma dinin sözde din adamlarıdır. Kur'an'ın en basit meselelerini anlamamış cahilleri müctehid âlim olarak gören mürekkep yalamışlara Allah'ın mesajını anlatmanın bir çaresi bulunmamaktadır. Özellikle Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları bilmeyen biri ile mücadele etmenin hiç bir faydası yoktur. Vahiy'den başka her şeye teslim olan yani Allah'ın kitabını dinde tek kaynak kabul etmeyenlere hakkı ulaştırmak imkansız bir olaydır. “Allah'ın ayetlerine inanmayanlar yok mu, kuşkusuz Allah onları doğru yola iletmez ve onlar için elem verici bir azap vardır. Allah'ın ayetlerine inanmayanlar, ancak yalan uydurur. İşte onlar yalancıların ta kendileridir.” (Nahl, 104- 105)

Kur'an'a karşı kör, sağır ve duygusuz gönlü ölümlere vahyin hayat bahşeden sesini duyurmanın bir çaresi yoktur. “Andolsun, biz cinlerden ve insanlardan birçoğunu cehennem için çoğaltmışızdır. Onların kalpleri vardır, onlarla kavramazlar, gözleri vardır, onlarla görmezler, kulakları vardır, onlarla işitmezler. İşte onlar hayvanlar gibidir, hatta daha da şaşkındırlar. İşte asıl gafil olanlar bunlardır” (Araf- 179) “Yoksa sen, onların çoğunun gerçekten söz dinleyeceğini yahut akıllarını kullanacaklarını mı sanıyorsun? Hayır, onlar hayvanlar gibidir, hatta onlar yolca daha da sapkıntırlar.” (Furkan- 44)

Mezhepleri din edinen müşrikler Kur'an'ı asla kabul etmezler. "Onların akılları ve vicdanları Allah'ın kitabına karşı kapalıdır." (Kehf- 57) "(Ey Nebi !) Hakkında azap hükmü gerçekleşmiş kimseyi ve ateşte olanı sen mi kurtaracaksın." (Zümer-19)

Mezhebi hakkında bilgisi olan, ilim! sahipleri, yani uydurulmuş din ile alakalı bir şuur ve inanca sahip bulunan müşriklerle uğraşmanın hiçbir anlamı yoktur. Çünkü onların kalp ve akılları çürümüş yaşayan birer ölü haline gelmişlerdir. "Körle gören, karanlıkla aydınlık, gölgeyle sıcak bir olmaz. Dirilerle ölüler de bir olmaz. Şüphesiz Allah dileyene işittir. Sen kabirdekilere işittiremezsin. Sen sadece bir uyarıcısın." (Fatır, 19-20-21-22-23)

O halde biz kime tebliğ görevini yapacağız? Kur'an'ı kime anlatacağız? "Sen, ancak Kur'an'a uyan ve görmeden Rahman'dan korkan kimseyi uyarabilirsin. İşte böylesini, bir mağfiret yani güzel bir mükafat ile müjdele" (Yasin-11)

"Kendilerine Rablerinin âyetleri hatırlatıldığında ise, onlara karşı sağır ve kör davranmazlar" (Furkan-73) "Bizim âyetlerimize ancak o kimseler inanırlar ki, bunlarla kendilerine öğüt verildiğinde, büyüklük taslamadan secdeye kapanırlar yani Rablerini hamd ile tesbih ederler" (Secde-15)

Peki bu uydurma dinin fanatik müntesipleri ile karşı karşıya kaldığımızda onlara ne anlatacağız. Kur'an'ın Allah tarafından "tefsir"(Furkan-33) "tafsil"(Hud-1) "tebyin"(Nahl-89) "tasrif" (Tâhâ-113) edildiği, Yani tüm yönleriyle açıklanıp detaylandırılmış olduğu yani Allah tarafından çok kolay bir kitap haline getirildiği" (Kamer--17,22,32,40)

"Kur'an'ın Allah tarafından indirildiğini ve dinin Allah tarafından tamamlandığını" (Maide-3, En'am-114,115) "Kur'an'ın din ve hüküm olarak yeterli olduğunu yani hiçbir kaynağa ihtiyaç bırakmadığını" (Ankebut- 50, 51) "Allah'ın huzurunda sadece Kur'an'dan sorumlu olduğumuzu" (Zuhruf- 43, 44)"Nebi (as) ın sadece Kur'an'a uyduğunu" (Ahkaf,9- En'am, 106)

“Allah tarafından indirilmeyen bir şeye iman etme yükümlülüğünün bulunmadığını” (Şura,15) “Allah elçisine sadece indirilen vahye tâbi olması gerektiğinin emredildiğini” (Yunus,109)

“Allah elçilerinin sadece indirilen vahyi tebliğ ettiklerini” (Nahl,35, Ra’d,40) “Allah Resulü Muhammed (aleyhisselam) Mekke ve Medine’de vefat edinceye sadece Kur’an ile uyarı vazifesini yaptığını” (En’am,51, Kaf, 45, Enbiya, 45) “Atalardan gelen dinde bir hayır ve fazilet olmadığını” (Bakara-170,171- Zuhruf -23,24- Lokman-21- Mâide-104)

“Allah elçisinin değerini vahiy’den aldığını ve Resul (as)ı yalnız vahyin temsil ettiğini, vahyin dışında hidayet bulunmadığını, vahyin haricinde başka kaynaklar edinmenin şirk olduğunu”(Kasas,87,88) “Tek hidayet kaynağının vahiy olduğunu” (Yunus,35- Bakara, 121) “Ahirette sadece şirkin bağışlanmayacağını” (Nisa,48,116)

Dolayısıyla rivayetlerin ve mezheplerin şirk olduğunu ve “şirkin en büyük bir zulüm olduğunu” (Lokman,13) “Vahyin koruma altında olduğunu ve her türlü çelişkiden uzak bulunduğunu” (Hicr,9, Nisa, 82) Allah elçisi Muhammed(Aleyhisselam)ın sadece Allah’ın yoluna yani Kur’an’a davet ettiğini” (Nahl, 125 Yusuf, 108) “Mezhepçiliğin dağılma, tefrika, parçalanma, ve düşmanlığı beraberinde getirdiğini” (En’am, 159 Rum, 30,31,32)

“Dinin yalnız Allah’a özel kılınması gerektiğini” (Zümer,3,11) Pek tabii ki “muhaddislerini ve müctehitlerini birer ilâh ve Rab olarak gören” (Tevbe,31) uydurma dinciler bütün bu ayetlere iman etmeyeceklerinden dolayı onlara şunları söyleyeceğiz. “Size ve Allah’ın berisinde taptığınız şeyler cehennem odunusunuz siz oraya mutlaka gireceksiniz” (Enbiya, 98)

“Size de, Allah’ın yanı sıra tapmakta olduğunuz şeylere de yuh olsun! aklınızı kullanmaz mısınız” (Enbiya, 67) Kur’an müminlere şifa ve rahmet, zalimlere hüsrân olduğu için (İsra, 82) imana gelmeyecekler. O zaman diyeceğiz ki “Allah bize yeter. O’ndan başka ilah yoktur. Biz sadece ona güvenip dayanırız. O yüce arşın sahibidir.”

152 • VAHİY YERİNE ŞEY TANLARA TABİ OLDULAR

(Tevbe,129)

MEZHEPLERDE KUR'AN, AKIL VE MANTIK ARAMAYIN

Şii ve Sünni din adamları, itikadi ve ameli bütün konuları rivayet ve ictihadların üzerine bina etmişlerdir. Size bu konuda gerçekten çok çarpıcı bir örnek vereceğim. Bu mezheplerin Allah'ın kitabını hakkıyla okumadıkları onu anlamadıkları ve ona saygı duymadıkları görülecektir. Daha vahimi nasıl Allah'a din öğretmeye çalıştıkları açık ve net olarak görülecektir. Uzmanları daha iyi bilir, tıbbın bilimsel verilerine göre kadınların gebelik müddeti, erken doğum neticesinde en az altı ay olup, en fazla dokuz ay olduğu halde, Hanefilere göre iki yıl, Şafilere göre dört yılda olabilir.

(Elmalı M. Hamdi Yazır, Hak dini Kur'an dili, Sad. Doç. Dr. İsmail Karaçam, 8. Cilt, s. 122, Karaman, Mukayeseli İslam Hukuku, 1. Cilt, s. 394)

İster inanın ister inanmayın.

Yukarıdaki içtihadlara göre âyetlerde Allah'ın emrettiği iddet bekleme sonrasında bile yapılacak herhangi bir evlilikte nesebin birbirine karışma ihtimali ortaya çıkıyor.

Yani bir kadının kocası vefat ettiğinden iki veya üç yıl sonra evlenmediği (cinsel hiçbir temas olmadığı) halde hamile olduğunu fark edip, çocuğunu vefat eden kocasına nispet edebilecektir. 2009

yılında Suudi Arabistan gazetelerinde buna benzer bir haber okumuştum.

Kocasını beş sene önce ölmüş bir kadının hamile çıkması üzerine ailesi nereden hamile kaldığını sorarlar. Beş yıl önce ölmüş olan kocasından hamile kaldığını söyleyince, ailesi mahkemeye başvurur. Alt mahkeme için içinden çıkamayınca yüksek mahkemeye sevk eder. Gazetelerin haberine göre Suudi Arabistan yüksek Mahkemesi'nin kararı şu şekilde oluyor. "Evet bu kadın şer'an beş sene önce ölmüş olan kocasından hamile kalabilir" Çünkü yüksek mahkeme kararında tıp ilmini değil, âlimlerin icthadlarını esas almıştır.

UYDURMA DİN VE MEZHEPLER BELASI

Rahmân ve Rahim olan Allah Kur'an'ı Mübin'de şöyle buyuruyor. "Kendisine şirk koşmaksızın Allah'ın hanif (O'nun birliğini tanıyan saf ve ihlaslı kullar olun) Kim Allah'a şirk koşarsa sanki o, gökten düşüp parçalanmış da kendisini akbabalar kapışmış, yahut rüzgar onu ıssız bir mesafeye sürüklemiş bir nesne gibidir." (Hac- 31)

Uydurma dinlerin ve şirk mezheplerin insanlığa yaptığı kötülüğü düşünerek Allah tarafından indirilen rahmet ve hidayet dini olan İslam'la büyük bir onur duyuyoruz. Günümüze kadar şirk dinler insanlığa ne yaptı, ve ne yapmaktadır? Bir din öbür dinle, bir mezhep diğer mezheple, bir cemaat öteki cemaatle, bir tarikat başka bir tarikatla hiçbir zaman anlaşamaz ve bir araya gelemezler. Hatta aynı kaynaktan beslenen, aynı kitabı okuyan, aynı inanç ve felsefeye bağlı olanlar bile birçok kola ayrılmışlardır. İnsanlık tarihinde de, bugün de "şirk dinler" hep kan, gözyaşı, katliam, dağılma, kargaşa, şiddet, esaret, terör, taklit, sömürü, cehalet ve karanlık üretmişlerdir.

Kur'an'da birçok âyette gördüğümüz gibi, belli bir inanç ve görüşe sahip olanlar başka inançta olanların eliyle ölümlerin en beterine mahkum edilmişlerdir. (Buruc-1- 10) Diri diri yakılanlar, işkencenin en acısına çarptırılanlar, ezilenler, vahşice katledilenler arasında kadınlar, masum çocuklar ve ihtiyarlar da vardı.

Yahudilerin ilk Hristiyanlara, güçlü hale gelen Hristiyanların Yahudilere, kendini ilâh olarak ilan eden Firavun'un İsrailoğullarına, Emevilerin Abbasilere, Abbasilerin Emevilere, Ehl-i Sünnet'in Şia'ya, Şia'nın Ehli Sünnet'e, Yezid'in Hüseyin'e, İsrail Devleti'nin Filistin halkına, Budistlerin Arakanlılara ve doğu Türkistan'lılara, ya da biraz özgür düşünceden yana olanlara, dahası kendi dindaşlarına yaptıklarını, gösterdikleri acımasızlıkları, şirk din adına olan türlü işkenceleri, yüzyıllar boyunca süren engizisyon mahkemelerini ve kilise katliamlarını bir düşünün. İşte Emeviler, bir değil binlerce cinayet....

Nice özgür düşünen bilge insanlar, din adamları, muvahhidler her türlü işkenceyle öldürmüşlerdir. Bu gerçekler ışığında mezhep ve tarikat şirkinden arınmışlığı önemli bir insanlık değeri ve büyük bir onur sayıyorum. Onun için Allah'tan başka tüm ilahları ve evliyayı reddediyor, vahye dayanan tevhid inancını açık olarak ilan etmeyi en önemli bir görev olarak kabul ediyoruz. Ve onun için diyoruz ki, "Vahye dayanan tevhid inancını müşriklerin iddia ettikleri gibi bir sapkınlık değil, merhametin en gelişmiş, medeniyetin en ileri boyutudur. Vahiy, Allah tarafından indirilen hidayetle, hiçbir gücün ve inancın zihinleri, akılları, duyguları ve fikirleri prangalamayacağı bir dünya inşa ediyor.

Şirk karanlığında her çeşit sapkınlık, tefrika, cehalet, akılsızlık ve cehalet, taklit ve bağınazlık, sanat düşmanlığı ve yobazlık hakimdir. Bu karanlık ve şirk bataklığında yüzlerce yıllık cehaletleri ve ilkelikleri Kur'an cahili ümmi halka "asrı saadet devri" diye yutturular vardır. Bu öyle belalı ve kahredici bir din ki, aklın, mantığın, bilimin, sanatın, estetiğin, "hak mezheplerin emri" adı altında ezilmesi ve sindirilmesi mevcuttur. Bu din öyle kalitesiz ve ilkesiz bir din ki, dünya egemenlerinin önünde köpek gibi kuyruk sallarken, onların en aşağılık liderleriyle telefonla konuşmayı büyük bir lütuf sayarken, kendi halkına karşı çalım sattırır, kibir yaptırır. Vahiy, geçmişten bize, bu günden yarına İbrahim'in muhteşem onurunu, inanç ve iradesini miras bırakabilirdi.

Bunun olmamasında mezheplerden kaynaklı şirk karanlığının çok ama çok büyük bir payı vardır. Bu mezhep karanlığı olmasaydı, insanlık bugün başka türlü bir noktada olacaktı. Yüzyıllarca türlü iftira ve entrikalarla örülen şirk karanlığı yüzünden tevhid'in medeniyeti ve vahiy ahlakı maalesef yaşayacak uygun zemin bulamadı. Mezhepler, Şialar, fırkalar, insanların geçmişi boyunca ayrılıklar, ihtilaflar, bölünmeler, parçalanmalar, acılar ve ölümlerin kaynağı olmuştur. Çıkar ve menfaatleri şirk karanlığı üzerine kurulu olanlar, bu karanlıklardan türlü biçimde yaralananlar, tüm karanlık böceklerin korktuğu tek bir şey vardır.

Kur'an'ın Aydınlık ve Hidayet Yolu

Dolayısıyla mezhepler insanlığa çok şey kaybettirmişlerdir. Mezhepler, insanlara sadece esaret, taklit, bağnazlık, düşmanlık, yobazlık, tefrika, gözyaşı ve cehalet getirmişlerdir. Mezhepler, akıl ve bilimin, sanat ve estetiğin yolunda olmaya çalışan birçok bilim adamının öldürülmesine sebep olmuşlardır. Mezhepler, sürekli ölüm ve kula kulluk getirdikleri için birçok değerimizi yitirtmiştir.

Mezhepler, insanların akıllarını ve duygularını prangaladığı ve hapsettiği için uydurma dinin kendisi baştan terör ve şiddet mekanizmasıdır. "Allah" ile "insanlar" arasında aracılık yaptığını ileri sürerek ortaya çıkan cahil ahmaklar, ilkel karanlık zamanların inançlarını pazarlaya gelmişlerdir. Yalanlarla örülü karanlıklar nedeniyle de milyarlarca insanı bugün dâhi çevrelerinde toplamayı başarmışlardır.

Çıkarları aynı karanlık cehalete bağlı olan egemen güçler de bu geleneğin sürmesinde etkili olmuşlardır. İnsanların özgürlükleri, insanca yaşamaları, büyük oranda mezhep ve fırkaların dininden arınmalarına bağlıdır. "Şirk" in inanç dünyasının alanı başkadır. "Vahy" in ve "tevhid" in alanı başkadır. Şirk hep karanlık kesimdedir. Vahiy, tevhid, adalet, ilim, akli kullanma, tefekkür ve sorgulama ise aydınlık kesimde yerini almıştır.

DOĞUMUNDAN GÜNÜMÜZE KADAR EVLİYA VE İLAHLAR İNANCI

“İnsanların çoğunun Allah’a imanları şirkle beraberdir.” (Yusuf- 106) “Allah’ın yanı sıra ahbarlarını ve ruhbanlarını ve Mer-yem oğlu Mesih’i rabler edindiler. Halbuki onlara ancak tek bir ilâha kulluk etmeleri emrolundu. O’ndan başka ilah yoktur. O, bunların ortak koştukları şeylerden uzaktır.” (Tevbe-31)

(Ey Nebi!) “Dikkat et, halis din yalnız Allah’ındır. O’nunla beraber bir takım dostlar (Evlıya) edinenler: Onlara, bizi sadece Allah’a yaklaştırsınlar diye kulluk ediyoruz, derler. Doğrusu Allah, ayrılığa düştikleri şeylerde aralarında hüküm verecektir. Şüphesiz Allah yalancı ve inkarcı kimseyi doğru yola iletmez.” (Zümer- 3)

“Allah ile beraber (ondan başka) dost edinenleri Allah daima gözetlemektedir. Sen onlara vekil değilsin.” (Şura-6) “Yoksa onlar Allah’tan başka dostlar mı edindiler? Halbuki dost yalnız Allah’tır. O ölüleri diriltir, her şeye kâdirdir. Ayrılığa düştüğünüz herhangi bir şeyde hüküm vermek, Allah’a mahsustur. İşte, bu Allah, benim Rabbidir. Sadece O’na dayandım ve O’na yönelirim.” (Şura-9, 10)

Kur’an’a baktığımızda insanlık tarihindeki bütün kavim ve milletlerin ortak özellikleri ilâhlara ve evliyaya kulluk etmeleridir. Ancak evliya ve ilahlara kulluğu iyice anlayabilmek için “hulul” inancının bilinmesi gerekir. “Hulul” inancı bilinmeden evliya ve

ilâhlara kulluğun ne demek olduğunu anlamak zordur.

Hulul Ne Demektir?

Hulul, ilâhi zâtın (Allah'ın) veya sıfatlarının yaratıklardan birine intikal edip onunla birleşmesi anlamına gelmektedir. Sözlükte bir şeyi çözmek, bir yere intikal etmek, konup yerleşmek anlamlarında mastar olan “hulul” kelimesi isim şeklinde de kullanılmaktadır. Terim olarak “gül suyunun güle sirayet etmesi, iki cismin birleşmesi, varlıkla onun mahalli veya arazla cevheri arasındaki münasebet, bir şeyin mevcudiyetiyle aynı olması, onda birleşmesi, ona geçmesi gibi değişik biçimlerde tanımlanmıştır.

Son vahyin tarihinde itikadi tartışmalara konu teşkil eden hulul inancı, “Allah'ın insan veya başka bir maddi varlık görünümünde ortaya çıkması” diye tanımlanabilir. Tarikatlarda şeyhe verilen önem “hulul” inancından ileri gelmektedir. Yani bu müşriklerin inancına göre “şeyh, Allah'ın hulul ettiği (geçip konuştuğu) kişidir. Yunus Emre'nin, “Ete kemiğe büründüm Yunus diye göründüm.”

Cübbeli Ahmed'in, “Ete kemiğe büründüm Mahmut diye göründüm” bataklığı, hulul inancı ile ilgili bir durumdur.

Muhyiddin-i Arabi, Celaleddin-i Rumi, Şemsi Tebrizi, Hâlidî Bağdadi ve Beyazî'ti Bestami gibi tasavvufçuların hepsi bu inanca sahipti. Hulul inancı ve kavramı Kur'an'ı Mübin'de “şirk” anlamında yer almaktadır.

“Hulul” kelimesi, İbrahim suresi 28.âyette şu şekil de geçiyor.”Allah'ın nimetlerini (İslam-İhlas- Tevhid- Vahiy) küfür olarak değiştiren yani sonunda kavimlerini helak yurduna konduranları(-sürükleyenleri) görmedin mi?”

Âyette bulunan Arapça cümle şöyledir. “beddelu ni'metallâhi küfran ve ehellû kavmehum déralbeveri” “...Allah'ın nimetlerini küfürle değiştirdiler ve kavimlerini helak yurduna kondurdular.” Genellikle Kur'an'da anlatılan şirk'ten kasıt “hulul” inancıdır.

Hulul, ilâhların ve evliyanın, şeytanların ve tağutların karanlık

şirk dinidir. Kadim ilahları ve evliyayı günümüzün şeyh ve gavsları temsil ediyor. Bugünkü türbeler de eskilerin putlarını temsil ediyor. Geleneksel dinlerden tek ilâhlı tevhid dininin dejenere edilmesiyle geniş bir inanç kuşağında ortaya çıkan hulul inancı, ilâhi kudretin belli bir amaç doğrultusunda çoğunlukla insan suretinde tamamen veya kısmen yeryüzünde görünmesini (bedenlenmeyi) ifade etmektedir.

Bu tanımıyla hulul basit bir şekil değiştirmenin ötesinde ilâhi iradenin bilinçli olarak kendini göstermek üzere (şeyh, veli, kutup, gavs, insanı kamil) bir varlığın bedenini seçmesiyle ilgilidir. Kadim Mısır, Mekte, İran, Yunan, Asur, Hitit, Luvi ve Sümerlere kadar bütün kavim ve topluluklar çok ilâhlı inanca yani evliya ve ilâhlara ibadet ediyorlardı. Bu batıl inanca hulul, batınlık, çok ilâhlı din ve genel anlamı ile şirk diyoruz. Zaten bu gerçeği iki bin âyete yakın insanların inanç tarihini gözler önüne seren Kur'an'dan öğreniyoruz.

Nuh (aleyhisselam)ın kavmi İlâhlara kulluk ediyorlardı. Konu ile ilgili âyetler. “Ve dediler ki: Sakın “İlâhlarınızı” bırakmayın hele Ved'den, Suva'dan, Yeğüs'ten, Ye'uk'ten ve Nesr'den asla vazgeçmeyin. Böylece onlar gerçekten birçoklarını saptırdılar. Rabb'im! sen de bu zalimlerin ancak şaşkınlıklarını arttır.” (Nuh-23, 24)

İbrahim (aleyhisselam)ın kavmi de ilahlara tapıyorlardı. İbrahim (a.s) ilahlarının putlarını parçaladığı zaman şu şekilde tepki gösterdiler. “Bunu İlâhlarımıza kim yaptı? Muhakkak o, zalimlerden biridir, deliler. Bir kısmı: “İlâhlarımızı diline dolayan bir genç duyduk, kendisine İbrahim denilirmiş dediler. O halde, dediler, onu hemen insanların gözü önüne getirin. Belki şahitlik ederler. Bunu ilahlarımıza sen mi yaptın Ey İbrahim? dediler. Belki de bu işi şu büyükleri yapmıştır. Haydi Onlara sorun, Eğer konuşuyorlarsa! dedi.” (Enbiya- 59,60,61,62,63)

Hud(a.s)ın gönderildiği Âd kavmi de ilahlara tapıyordu. Hud (a.s) onları tevhid dini olan İslam'a davet ettiği zaman şöyle karşılık verdiler.

“Dediler ki: Ey Hud! Sen bize açık bir mucize getirmedin. Bizde senin sözünle ilahlarımızı bırakacak değiliz ve biz sana iman edecek de değiliz.” (Hud- 53)

Allah Resulü'nün gönderildiği Mekke halkı da ilahlara ve evliyaya kulluk ediyorlardı. Mekke müşrikleri hiçbir zaman ibadetlere karşı gelmediler. Karşı geldikleri ve şiddetle tepki gösterdikleri tek şey ilahlarının ve Evliyanın reddedilmesi ve kabul edilmemesi idi. Mekke müşrikleri tek Allah inancına hayret ediyorlardı. ilahlarının ve Evliyanın kendilerini Allah'a yaklaştıracaklarına inanıyorlardı. (Zümer-3) “Aralarından kendilerine bir uyarıcının gelmesine şaşkınlılar ve kafirler: Bu pek yalancı bir sihirbazdır! ilahları tek ilah mı yaptı? Doğrusu bu çok acayip bir şeydir! dediler. Onlardan ileri gelenler: Yürüyün, ilahlarınıza bağlılıkta direnin, sizden istenen şüphesiz budur.” (Sad- 4, 5, 6)

“Şayet ilahlarımıza inanmakta sebat göstermeseydik, gerçekten (Muhammed) neredeyse bizi ilahlarımızdan saptıracaktı” diyorlar. Azabı gördükleri zaman, asıl kimin yolunun sapkın olduğunu bilecekler.” (Furkan-42) Kısaca bütün Allah elçilerinin kavimleri istisnasız ilahlara ve Evliyaya kulluk ediyorlardı.

“Onlara bir zulmetmedik, fakat, onlar kendilerine zulmettiler. Rabbimin azap emri geldiğinde, Allah ile beraber taptıkları ilahları, onlara hiçbir şey sağlamadı, ziyanlarını arttırmaktan başka bir şeye yaramadı.” (Hud- 101) “Onlar, yardım göreceklarını umarak Allah'tan başka ilahlar edindiler. Halbuki ilahların onlara yardım etmeye güçleri yetmez. Aksine kendileri bunlar için yardıma hazır kıta bekleyen askerlerdir.” (Yasin- 74, 75)

Son vahyin tarihinde ilahlara ve evliyaya tapan bazı fırka ve cemaatler şunlardır. Sebeiyye, Talimiyye, İbahiyye, Mazdek, Babek, Karamita, Nusayriyye, Şabaniyye, Muhammira, Hürramiyye, Beyyaniyye, Harbiyye, Mansuriyye, Muğiriyye, Cenahiyye, Hattabiyye, Gurabiyye, Habitiyye, Himariyye, Mukannaiyye, Ruzamiyye, Yeziydiye, Hallaciyye. Allah Resulü'nden sonra Emevi ve Abbasiler ile başlayan süreçte Kur'an'dan kopma ve vahyi terk etme ile ortaya

çıkan parçalanma ve dağılma ile beraber meydana gelen Şia ve Ehli Sünnet dininin âlimleri kadar evliya ve ilâhlara sahip hiçbir kavim ve ümmet gelmemiştir. İşte Ehli Sünnet ve Şia'nın, Cemaat ve tarikatların şefaatçi edindikleri Evliyadan bazıları: Veysel Karani, Alkame bin Kays, Mesruk bin Ecda, Ahmet bin Hanbel, Malik Bin Enes, Muhammed bin İdris, Numan bin Sabit, İmam-ı Muhammed, Ebu Yusuf, İmam-ı Nevevi, Kadı Şureyh bin el-Hâris, Muhammed ibnul Hanefiye, Ka'b el Ahbar, Hasan'ı Basri, Selim bin Abdullah, Haccac bin Yusuf, Yezid bin Muaviye, Said Bin Müseyyeb, İbni İshak, Urve bin Zübeyr, İmam Zühri, Abdulkadir Geylani, imam-ı Maturidi, Ebu Hasan Eş'ari, İmam'ul Haremeyn el Cüveyni, İmam-ı Gazali, İmam Züfer, Cüneyt Bağdadi, Nesai, Beydavi, Seyyid Ahmet Rufai, Nesai, Buhari, Müslim, Tirmizi, Ebu Davud, İbni Mace, Ali Cürcani, İmam-ı Begavi, Beyhaki, İbni İshak, Şirazi, Fahrettin Razi, Maverdi, Tahavi, Taberi, Müzeni, Şa'rani, Zeylai, Suyuti, İmam-ı Rabbani, Şa'bi, Ebu Nuaym, Kurtubi, Ebubekir Şibli, İbrahim Desuki, İbni Sarrac, İmam Mücahit, İbni Abdilberr, İbni Merzuk, Ebu Muhammed Ceriri Taberi, Ebul leys Semerkandi, Seyyid Şerif, İmam-ı Serahsi, İbni Esir, Hammad İbni Seleme, Kuduri, Ebu Nuaym, Cürcani, Seyit Ahmet Tahtavi, Seyyid Şemsettin Hanefi, İbrahim Halebi, Aziz Mahmut Hüdai, İbni Abidin, Ahmet Zerruk, Ebu Hasan Şazeli, Ebu Talib'i Mekki, İbni Battal, Karafi, Zerkani, Züvayi İsa, Alleme Ahmet Savi Maliki, Neblusi, Kastalani, Ahmet Yesevi, Hallacı Mansur, Zehebi, Zerkani, el Leknevi, es-Sülemi, Ebu Ya'la, Darimi, Yusuf El karmi, Abdülhamid eş- Şirvani, Şemsettin ez Zerkeşi, Abdullah'ı Ensari, Abdurrahman Cevzi, Muhammed Ali bin İbrahim, Osman Bin Merzuk, Zeyneddin Ali Bin Ahmed Ermevi, Hafız Ebu Davud Süleyman İbni Eşas Sicistani, Abdurrahman İbni Recep, Kadı İyaz, Molla Gürani, İmam-ı Mücahit, Molla Fenari, İsmail Hakkı Bursevi, Erzurumlu İbrahim Hakkı, Celaleddin Rumi, Şemsi Tebrizi, Hâlidî Bağdadi, Ahmet Haznevi, İbni Kuteybe, Said Nursi, Esad Coşan, Şatibi, Ahmet Bedevi, Muhammed Bahattin Nakşibendi, Hacı Bayram, Mahmut Ustaosmanoğlu, Abdülbaki Erol, Ali Haydar, Süleyman Hilmi Tunahan, Abdülhakim Arvasi, Zahid Kotku ve daha nice sahte Evliya ve uydurma rabler. Fakat

bu evliya'nın çokluğu Müslüman olduklarını iddia edenlere kaos, anarşi, zulüm, katliam, kargaşa, terör, cehalet, akılsızlık ve fakirliğin pençesinden kurtarmaya güçlülere yetmemektedir. Şimdi bakın Rahmân ve Rahim olan Allah bu sahte ilâhlar ve uydurma rabler ile alakalı ne buyuruyor.”Rabbinizden size indirilene (Kur'an'a) uyun.

Onunla beraber başka dostların (Evliya) peşlerinden gitmeyin. Ne kadar da az öğüt alıyorsunuz.” (Araf-3)

İlahlara ve evliyaya karşı uyarılmayan hiçbir Allah elçisi yoktur.

“(Ey Nebi!) De ki: Ey cahiller! Bana Allah'tan başkasına kulluk etmemi mi emrediyorsunuz? (Ey Nebi!) Şüphesiz sana da senden öncekilere de şöyle vahyolunmuştur ki: Andolsun Allah'a ortak koşarsan işlerin mutlaka boşa gider ve hüsranda kalanlardan olursun.” (Zümer- 64, 65) “(Ey Nebi !) İşte bunlar, Rabb'inin sana vahyettiği hikmetlerdir. Allah ile birlikte başka İlah edinme, sonra kınanmış ve Allah'ın rahmetinden uzaklaştırılmış olarak cehenneme atılırsın!” (İsra- 39)

Yusuf (a.s) sahte ilahlara ve rab'lere karşı zindan arkadaşlarını şöyle uyarıyordu.

“Ey zindan arkadaşlarım! Çeşitli Rab'ler mi hayırlı, yoksa gücüne karşı koyulamaz olan bir tek Allah mı? Allah ile beraber taptıklarınız, sizin ve atalarınızın taktığı birtakım isimlerden başka bir şey değildir. Allah onlar hakkında herhangi bir delil indirmemiştir. İşte dosdoğru Din budur! Fakat insanların çoğu bilmezler.” (Yusuf- 39 - 40)

Evliyayı şefaati olarak kabul eden bazı cemaat ve fırkalar şöyle özetlenebilir; Süleymanlılar, Menzil tarikatı, Nakşibendi tarikatı, İsmail Ağa tarikatı, Aziz Mahmut Hüdai tekkesi, Yahyalı, Alvarlı Efe, İskender paşa, Kırkıncı hoca cemaati, Işıkcılar, Cerrahi, Selam, Tebliğ, Hayrat Cemaatları, Haydar Baş Cemaati, Kıbrısı tarikatı, Yavuz Selim cemaati, Yani Asyacılar, Hakikatçılar, Erenköy cemaati, Nurcular, F. Gülen cemaati, İhlascılar Enver ören grubu, Hazneviler Muhammed Muta Haznevi, Uşşakiler Fatih Nurullah,

Cerrahiler Ahmet Misbah Erenkul, Kadiri Muhammediye önderleri Muhammed Ustaoglu, Galibiler Hacı Galip Hasan kuşçuoglu, Halveti tarikatı şabaniye kolu, Hizbuttahrir. Bütün bu cemaat ve tarikatlar hep aynı kaynaktan beslenirler. Tıpkı İşid, El kaide, En Nusra, Boko Haram gibi. Şiddet, şiddet, terör, ihtilaf, taklit, tekfir ve kaos kaynaklarında varolduğu için, merhametsizlik ruhlarına işlemiştir. Aslında bunların içinde rablere, ilahlara ve evliyaya kulluk etmeyenler mevcuttur.

Fakat onlarda hadisleri Kur'an'a şirk koştukları için bu listeye girmeyi hak etmişlerdir. Çünkü Allah'tan indirilen vahye karşı kaynak edinmek, Kur'an'da açık olarak şirk kabul edilmiştir. Dinde hüküm koyanlar yani farz, vacip, helal ve haram kılanlar kendilerini Allahın yerine koymuş olurlar.

“(Ey Nebi!) Allahın âyetleri sana indirildikten sonra, artık sakın onlar seni bu ayetlerden alıkoymasınlar. Rabbine davet et! Asla müşriklerden olma! Allah ile beraber başka bir ilaha tapıp yalvarma! Ondan başka İlah yoktur. Onun zatından başka her şey yok olacaktır. Hüküm sadece O'nundur, ve siz ancak O'na döndürüleceksiniz!” (Kasas- 87,88)

MEZHEPLER NEDEN KÖTÜDÜR?

Rahmân ve Rahim olan Allah Kur'an'da şöyle buyuruyor. “Şüphesiz bu Kur'an, benim dosdoğru yolumdur. Buna uyun. Başka yollara uymayın. Zira o yollar sizi Allah'ın yolundan ayırır. İşte bilinçli olmanız için Allah size bunları emretti.” (En'am- 153) Allah tarafından indirilen tevhid sisteminin evrensel bir ahlakı, standart ve üstün kalitede bir yapısı mevcuttur. Tevhid sistemi ve İslam ahlakı ibret olma haricinde hiçbir zaman geriye doğru işlemez, ataların uydurma dinini taklit etmeyi reddeder. (Bakara-170; Mâide-104; Lokman-21; Zuhruf-23,24)

Kur'an'ın dini olan İslam, insanların önünü aydınlatan, bilimsel ve teknolojik gelişmeler gibi, sürekli olarak ileriye doğru bir hedefe yönlendirmektedir. Yani Kur'an'ın öyle bir ilmi, öyle bir sistemi, öyle bir ahlakı, bağlam ve bütünlüğü, akıl ve mantığı var ki, insanların akıl ve fikirlerini aşacak bir mükemmelliğe sahiptir. İnsanlık tarihinde yapılan bütün icat ve keşifler Kur'an'da var olan ilmi ve fikri kurallara hiçbir zaman aykırı düşmemiştir. Fakat fırka ve cemaatlere, mezhep ve tarikatlara, kurum ve kuruluşlara baktığımızda dini, ahlaki, fikri, ilmi ve ameli standart bir kalite yakalamak mümkün değildir. Bundan dolayı Kur'an, hangi din ve kültür, hangi ilim ve geleneğe, hangi millet ve inanca bağlı olursa olsun insanların bir araya gelip ilmi ve fikri bir mücadelenin içine girmelerine engel koymaz.

İndirilen vahiy dini insanların iradeleri üzerinde dini ve ameli hiçbir baskı kurmaz.(Yunus-99; Gaşıye-21, 22)İnsanlar birbirlerinin haklarına tecavüz etmedikleri sürece din bakımından tam bir özgürlük içinde hayat sürebilirler. Fakat mezheplerde ve fırkalarda böyle özgür bir anlayış ve evrensel bir ahlak mevcut değildir. Mezheplerde ve fırkalarda koyu bir taassup, kapkaranlık bir cehalet, statik bir düşünce ve akılsız bir taklit hakimdir. Aynı şeyleri düşünen ve aynı şeylere iman eden mezhep, fırka, Şia,cemaat ve tarikatlar, dinlerine aykırı bir inancın neşvü nema bulmasına fırsat vermezler. Bu din mensupları, inanç ve fikirlerine karşı aykırı bir sesin çıkmasına asla tahammül etmezler. İçeriden ve dışarıdan birinin seslenerek havanın oksijensiz olduğunu ve ortamın kötü koktuğunu söyleyemez. İşte indirilen vahiy ile insanları uyaran (Enbiya-45; Kaf-45)

Allah elçilerinin ve Kur'an ehli muvahhidlerin (Hac-72; Mümin-35) önemi burada kendini gösteriyor. Yani mezhep ve fırkalarda batıl din ve şirk pisliliğiyle kirlenen zihin ve beyinleri dışarıdan birinin uyarması son derece önemlidir. Çünkü fırka, mezhep ve cemaatlerin içinde bu uyarı ve ikaz vazifesini yapacak özgür düşünceye sahip, akli başında olan birisini bulmak mümkün değildir. Mezhep taassubuna ve fırka karanlığına mahkum olanlar kıyamet gününe kadar hatta cehennemi görünceye kadar bu kahrolası kör inançtan ve karanlık hayattan kurtulamazlar. (Bakara-165,166,167; Şuara-91/103)

Mezhep ve fırka mensupları yanlış ve kötü yolda olduklarının farkında olmazlar. İnanç ve fikirlerinin sapkınça olduğunu asla kabul etmezler. "...Çünkü onlar Allah ile beraber şeytanları evliya edinmişler. Gerçek böyle iken kendilerinin doğru yolda olduklarını sanıyorlar." (Âraf-30) "Kim rahmanın zikri olan Kur'an'dan gafil olursa, yanından ayrılmayan bir şeytanı ona musallat ederiz. Şüphesiz bu şeytanlar(din adamları) onları doğru yoldan alıko-yarlar da onlar, kendilerinin doğru yolda olduklarını sanırlar." (Zuhruf-36, 37)

Dolayısıyla mezhep ve fırkalara bağlı olmayanlar şirk ve benzeri günahlardan daha kolay ve çabuk kurtulurlar. Ehl-i Sünnet ve Şia'da mezhep imamının ve fırka liderinin otoritesinin ve iradesinin aşılmasına müsaade edilmez.

Yani mezhep imamları ve fırka liderleri sorgulanamaz birer “İlâh” ve “Rab” konumuna yükseltilmişlerdir. (Tevbe-31) Böyle olunca toplumda ilim ve fikir, akli kullanma ve tezekkür, sorgulama ve özgürlük, merhamet ve yenilenme meydana gelmeyecektir. Toplumda, tefekkür ve akli kullanma, ilmi ve fikri özgürlük olmayınca, sosyal hayatta gelişme, büyüme, refah ve huzur olmayacaktır. İlimde ve fikirde, icatta ve keşifte ilerleme ve gelişme olmayınca, toplum içine kapanacak, düzen bozulacak, toplum durağan ve statik bir hayata mahkum olacaktır.

Kendini yenilemeyen mezhep ve fırka mensupları koyu karanlık bir inanç ve taklitçi bir düşünce ile kendi içine kapanacak, bozulmaya, kokuşmaya, çürümeye, nihayetinde psikolojik bunalımlarla boğuşmak zorunda kalacaklardır. İşte bu yüzden Kur'an sürekli olarak “Ey insanlar! Ey iman edenler! Ey Ademoğulları! Diyerek mesajının evrensel olduğunu, ilâhi ve evrensel mesajın dar kalıpların içine hapsedilmesinin doğru olmadığını öğütlemektedir. Tevhid, İslam, hanif, ihlas ve güzel ahlak olarak din, Kur'an'da en ince detaylara kadar yer almış en mükemmel bir şekilde tamamlanmıştır. Şirk açısından da Kur'an, bir nokta, bir zerre kadar karanlıkta bir şey bırakmamıştır. Yani hangi dine mensup olursa olsun insanların birbirlerine karşı nasıl hareket edeceklerini, nasıl bir tutum içerisinde olacaklarına kadar sosyal ve bireysel hayat için Kur'an birçok detay vermektedir. İşte burada önümüze çıkan en büyük tehlike ve aşılmaz engel, mezhep taassubu, ataların uydurma dini ve toplumu etkisi altına alan baskın geleneklerdir.

Çünkü mezhep taassubunu ve fırkacılık karanlığını aşamadığımız zaman Kur'an'a ve evrensel ahlaka ulaşma imkanını baştan kaybediyoruz. Din Allah'ındır, tevhid Allah'ın fitrat dinidir. Vahiy evrensel, ilâhi bir kalite ve sağlam bir karaktere sahiptir.

Allah'ın dini hak, ilâhların dini batıldır. (İsra-81) Allah'ın dini mutlak hidayet, mezheplerin dini baştan sona kadar sapkınlıktır. (Yunus-32) Allah'ın dini vahdet, mezheplerin dini tefrika ve bölücülüktür.” (En'am-159; Rum-30,31,32) Allah'ın dini bütüncül, fırkaların dini paramparçadır. (Âli İmran-103,106; Hac-31)

Allah'ın dini orijinal, mezheplerin dini sanal, Allah'ın dini organik, uydurma din hormonlu, Allah'ın dini şifa, uydurma rivayet dini zehirli ve hastalıklıdır. Vahiy dini insanı tüm dünya karşısında özgür bir birey yaparken, uydurma hadis dini bin sene önce çürümüşlere mahkum eder. Uydurulmuş mezhep dini insanı sayısız ilâh ve Rablere kul köle yaparken, tevhid dini insana özgür bir zeka, mükemmel bir saygınlık ve evrensel bir beyin bahşeder. Şeytanların ve tağutların şirk dininde ilmi, akli ve teknolojik bir gelişme olmaz. Uydurma mezhep dinlerinde her mezhep ve fırka diğerini istemez, hiçbir zaman bir araya gelemmez, bir birlik kuramazlar.

Çünkü birbirlerinden ölümüne nefret ederler. Fakat Kur'an'a iman edenler, yalnızca kendi aralarında değil, fanatik İslam düşmanı haricinde kalan bütün insanlara iyilik yaparlar, onlara kucak açarlar. (Mümtehine-8,9) Mezhep ve fırka şirkine bulaşanlar dinde olmayan en ufak bir ayrıntıda boğulurken, kendi dinlerine karşı gelen herkesi sapkın ve kafir ilan ederler. Muvahhidler ise Allah'ın indirdiği âyetleri inkar ve alay edenlerle bile ebedi bir ötekileştirme anlayışına sahip olamazlar. (Nisa-140) Vahiy insana kötülöklere karşı koyma ahlakını ve adaletsizliklere isyan etme faziletini kazandırır. Fırka ve mezheplere bağlılık toplumda eşitlik ve adaletin yerleşmesine mani olur. (Fetö'de olduğu gibi)

Sonuç olarak: Mezhebi İslam'a, uydurma rivayetleri Kur'an'a, mezhep imamını Allah'a, imanı küfre, sapkınlığı hidayete, şirki ihlase, fırkasını takvaya, körlüğü basiret ve ferasete, cehaleti ilme, yalanı dürüstlüğe, cehennem cennete karşı tercih eden ahmağın ta kendisidir. Mezhepler ve fırkalar, cemaat ve tarikatlar insanların Kur'an'a ulaşmaları önünde en büyük engel, en aşılmaz bir barikat, en tehlikeli bir bataklıktır. “Hep birlikte Allah'ın himayesi olan

Kuran'a sığının, dağılıp parçalanmayın. Allah'ın size olan nimetini hatırlayın: Hani siz birbirinize düşman kişiler idiniz de O, gönüllerimizi birleştirmişti ve O'nun (tevhid-İslam) nimeti sayesinde kardeş kimseler olmuşunuz. Yine siz bir ateş çukurunun tam kenarında iken oradan da sizi O kurtarmıştı. İşte Allah size ayetlerini böyle açıklar ki doğru yolu bulasınız”(Âli İmran-103)”

(Ey Nebi!) Sen yüzünü hanif olarak dine, Allah insanları hangi fitrat (din-inanç) üzere yaratmış ise ona çevir. Allah'ın yaratışında (indirdiği dinde) değişme yoktur. İşte dosdoğru din budur; fakat insanların çoğu bilmezler.

Hepiniz Allah'a yönelerek O'na karşı gelmekten sakının, salat-ı ikame edin; müşriklerden olmayın. Dinlerini parçalayan ve bölük bölük olanlardan olmayın. Bunlardan her fırka (mezhep-cemaat-tarikat)kendilerinde olan inanç ile sevinip kibirlenmektedir”(Rum-30, 31, 32)

Yani Yüce Allah, dininin tek hak, yolunun tek doğru yol olduğunu söylemektedir.

KUR'ANSIZ DİN

Diyanet'e Cevap

İnşallah bu bölümde Diyanet'in Kur'an'sız dininin kaynaklarındaki hurafe, iftira yalan ve uydurmaları işlemeye çalışacağız.”Aslında dinin Allah tarafından elçilere indirilen vahiy haricinden başka bir şey olmadığını,(Şura- 13) “İbrahim hanif İslam dininden başka hak din bulunmadığını, (Nahl- 123; Âli İmran-67) “Vahiy vasıtasıyla indirilen İslam dininden başka bir dinin Allah tarafından kabul edilmeyeceğini, diğer dinlerin hüsrana olduğunu (Âli İmran-85) “Uydurulan dinin büyük bir yanılgı ve aldatma aracı olduğunu (Âli İmran- 24)

İslam dininden başka dinlerin (Yahudilik, Hristiyanlık, Şiilik ve Sünniliğin) şirk dinler olduklarını, (Yunus- 105) “Allah'ın hükmünden başka hükmün bulunmadığını, (Yusuf- 40; Kehf- 26; Şura- 10)

“Hak dinin sadece Allah tarafından vahiy'le indirilen din olduğunu, (Nahl-52) Kuran'dan başka hak dinin olmadığını, (Bakara-147) “Allah tarafından indirilen vahiy dininin olmadığı yerde sapkınlıktan başka bir şeyin kalmayacağını, (Yunus-32)

“Dinin daha Resul (a.s) hayatta iken Allah tarafından indirilen vahiy ile tamamlandığını, (Mâide-3; Enam- 115) “Allah Resulü'nün diğer Resuller gibi sadece kendisine indirilen vahiyle insanları uyardığını (Enbiya-45; Kaf- 45; Enam- 51; Kehf-1,2,3 4)

“İnsanların, karanlıklardan aydınlığa sadece Kur'an ile çıkacaklarını, (İbrahim-1; Talak-11)” Nebi (a.s) ın sadece vahye tabi olduğunu, (Yunus-15,109; Ahkaf-9; Ahzab-1,2)

“Dinde vahiy'den başka hiçbir kaynağı uyulmayacağını, (Enam- 153, 155; Araf- 3) “Dinde Kuran'dan başka bir kitab-a iman edilmeyeceğini, (Casiye-6; Mürselat -50)

Hidayet'in sadece indirilen Kur'an'da olduğunu, (Sebe-50; Yunus -108) “Dinin Allah'a özel kılınmasının hayati bir öneme sahip olduğunu yani dinde hiç kimsenin söz söyleme hakkının olmadığını, (Zümer-2,3--11,12,13,14; Mümin- 14;Beyyine-5)

“Allah'ın dininin alternatifi olarak Firavun'un yani şeytanların ve tağutların dini olacağı, (Mümin-26) “Vahiy dışında kalan hükümlerin Allah'a din öğretmek olduğunu (Hucurat-16) “Mezhep ve fırkaların bölücülük ve parçalanma olduğunu (En'am-159; Rum -30,31,32)

Hidayeti göstermenin sadece Allah'a ait bir hak olduğunu, (Leyl-12) “Din ve hüküm olarak Kur'an'ın yeterli bir kitap olduğunu, (Ankebut-50,51)İnsanların sadece indirilen vahiyden yani Kur'an'dan sorumlu olduklarını, (Zuhruf-43,44)

İbrahim (a.s) başta olmak üzere bu dinin bütün elçilerin dini olduğunu ve bu hanif dinden beyinsiz ahmaklardan başka hiç kimsenin yüz çevirmeyeceği Allah tarafından indirilen vahiy ile hükme bağlanmıştır. (Bakara-130)

Kur'an, “cahil ahmaklar” sözünü Allah'ın hidayet yolundan engellenen ümmi insanlar için değil, insanları Kur'an'ın yolundan alıkoyan kitap yüklü eşekler (Cuma-5) ve soluyan köpekler(Âraf-175,176) için kullanır. Kur'an ehl-i muvahhidler için her şeyden daha önemli olan bir görev vardır. Aslında bütün Allah elçilerinin gönderiliş amacı da bu kutsal görevdir. Bu görev din ve hüküm olarak Allah'ın indirdiği âyetlerden başka hiçbir kaynağın olmadığına iman etmektir. Din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka kaynağa iman etmek şirktir.

Çünkü Kur'an'ın en önemli konusu ve en değerli ilkesi budur. Bu ilke ile ilgili yüzlerce âyet mevcuttur.

Fakat Nebi ve Resul arasında bulunan onlarca farktan, Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünden, Kur'an'ın sisteminden, kitap ve hikmet'in hangi anlama geldiğinden haberi olmayan Emevi - Abbasi Diyanet İşleri Başkanlığı Kur'an'a karşı içinde bir çok aykırılıklar barındıran şu hutbeyi okutmuştur. İşte size baştan sona kadar hurafe ve yalan, iftira ve çelişki aynı zamanda Kur'an'ın inkar edilmesine ve hakkın gizlenmesine yönelik anlamsız bir beynin ürünü olan söz konusu hutbe:

“Kur'an ve Sünnet bir bütündür.”

“Aziz Müminler!”

Okuduğum âyet-i kerimede Cenabı Hak şöyle buyuruyor.”Kim Allah'a ve “peygambere” itaat ederse, işte onlar Allah'ın kendilerine nimet verdiği peygamberlerle sıddıklarla, şehitlerle ve iyi kimselerle beraberdir. Bunlar ne güzel arkadaşdır.” (Nisa- 69)

Cevap: Yukarıdaki âyetin meali baştan sona kadar sorunludur. Âyetin gerçek meali şöyledir. “Kim Allah'a ve Resulü'ne itaat ederse, işte onlar Allah'ın nimetlendirdiği Nebi'ler, sıddıklar, şâhitler ve salihlerle beraber olacaktır. Bunlar ne güzel arkadaşdır. “Kur'an hiçbir yerinde “Nebi”ye veya “Muhammed'e itaat edin” emri yoktur. Resul(a.s) Allah tarafından indirilen vahyi tebliğ ettiği için sadece ona ittiba ve itaat emredilmiştir. Aslında “vahiy ve Resul” arasında hiçbir fark yoktur. Resul hayatta olduğu sürece elçi sıfatıyla konuşan Kur'an'dır. Vefat ettikten sonra onu sadece Kur'an ve Kuran'ı tek kaynak kabul eden vahiy ehl-i muvahhidler temsil eder.

Diyanet'in hurafe hutbesi şu şekilde devam ediyor.

“Okuduğum hadisi şerif'te Resulü Ekrem(s.a.v) şöyle buyuruyor.”Sözün en güzeli Allah'ın kitabıdır, rehberliğin en güzeli ise Muhammed'in rehberliğidir...”

Cevap: Ehl-i Sünnet dininin bu meşhur rivayeti Allah Resulü'ne

iftira ve tevhid dini olan İslam'a hakarettir. Çünkü Allah'ın indinde değerli olan Muhammed değil, vahyi tebliğ eden Resul'dür.

Yani Muhammed (a.s) Allah'ın Resülü olduğu için değerlidir. Vahyin haricinde Muhammed'in hiçbir şeyi değerli değildir. Kur'an'ın hiçbir âyetinde Nübüvvet ve Risâletten bağımsız olarak Muhammed (a.s) övülmez. Kur'an'ın dininde Muhammed değil, Risâlet yani elçilik önemlidir. Hatta Nebiler bile Allah'a karşı yapmış oldukları hatalardan dolayı birçok âyette çok sert bir şekilde eleştirilmişlerdir.(Tevbe- 113; Tahrir-1; En'am-35; Hud-46; Âraf-22)

Fakat görevleri sadece vahyi tebliğ eden Resuller (aleyhimus-selâm) risâlet misyonunda hata etmezler. Bu yüzden Kur'an'da Resul'e mutlak itaat emredilmiştir. (Nisa-80)

Dolayısıyla Ehl-i Sünnet'in rivayetlerinde geçtiği gibi "Muhammed'in rehberliği" diye bir şey olamaz. Sadece Allah'ın hidayet ve rahmeti, vahyin ve Allah Resul'ünün rehberliği vardır.

Hutbeyi okumaya devam ediyoruz.

“Muhterem Müslümanlar!”

İnsanoğluna karşı çok merhametli olan Rabbimiz, onu dünya hayatında yalnız ve desteksiz bırakmamıştır. Kullarına doğru yolu göstermek üzere peygamberler göndermiş, hidayet rehberi kitaplar indirilmiştir...”

Kıymetli Müminler!

Kur'an'ı Kerim Allah tarafından bütün insanlığa gönderilen son ilahi kitaptır. Cenabı Hakk'ın sözü, kelimasıdır. Okunması ibadet olan bir kitaptır...”

Cevap: Diyanet işleri başkanlığına göre Kur'an, üzerinde tefekkür edilmesi ve anlaşılması gereken bir kitap değildir. Hutbeyi okumaya devam ediyoruz.

“Muhterem Müminler!

Sünnet, sevgili peygamberimizin hayat tarzı, sözleri, fiilleri

ve onaylarıdır. Kur'an bize imanı ve yalnızca Allah'a kul olmayı öğretmiş; sünnet, iman hakikatlerini öğretmiştir. Kur'an, bize imanımızın gereği olan ibadetleri emretmiş; sünnet, bu ibadetleri nasıl yapacağımızı göstermiştir. Kur'an, bize güzel ahlakı emretmiş; sünnet ise erdemli bir hayata model olmuştur." Yani Diyanet İşleri Başkanlığı'na göre yüce Allah eksik ve yetersiz bir din göndermiş Nebi (a.s) ise söz ve hareketleriyle bu dini tamamlamıştır.

Dolayısıyla Ehl-i Sünnet'in mensubu Diyanet İşleri Başkanlığına göre Nebi (a.s) dinde Allah'ın ortağıdır.

Hutbeye Devam "Değerli Müslümanlar!

Peygamber Efendimiz (s.a.v), âlemlerin Rabbinden aldığı vahyi insanlara hem tebliğ etmiş hem de açıklamıştır. Onun güzide yaşantısı, Allah'ın rızasına uygun yaşayan iyi bir Müslüman için önümüzdeki en güzel örnektir. Şu geçici dünyada ve kalıcı ahiret yurdunda huzura ermek istiyorsak, tek çaremiz Peygamberimizin sünnetine uymak, onun gibi yaşamaya, onun gibi düşünmeye ve onun gibi davranmaya çalışmaktır.

Kur'an'ı Kerim'de bu durum şöyle ifade edilmiştir. "Andolsun, Allah'ın Resulünde sizin için; Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı uman, Allah'ı çok anan kimseler için güzel bir örnek vardır." (Ahzab-21)

Cevap: Halbuki Kur'an Allah tarafından hem tasrif,hem tafsil, hem tefsir hem de tebyin edilip detaylı bir şekilde ortaya konmuştur. Yani Nebi (a.s) ın Kur'an'ı tefsir etme manasında açıklama hakkı bulunmamaktadır. Resulün onu okuma ve duyurma yani ilan etme anlamında tebyin (açıklama) görevi vardır. Çünkü Kur'an'ın kendisi bir beyan (Âli İmran-138; Nahl-89; ve bir tebliğdir. İbrahim-52)

Dolayısıyla Şia ve Ehli Sünnette, üzerine dinin bina edildiği hadisler, dünyanın en karanlık, vahşi, katliamcı ve karanlık sözleridir. Hadisler, savaş, kargaşa, terör, cehalet, ihtilaf, tefrika, taklit, bağnazlık ve şirkten başka bir şey doğurmamışlardır. Hadislerin büyük çoğunluğu zulüm ve küfür metinlerdir. Allah'ın bize tek

emri, sadece mesajına yani kitabına tabi olmaktır. (Araf-3; Enam-153, 155; Zümer- 55)

Yani Kur'an ne diyorsa, Diyanet İşleri Başkanlığı tam tersini söylemiştir. Kur'an, hayatı âyetlerde anlatılan Resul'ü örnek vermiştir.

Dolayısıyla iman edenlere örnek olan Nebi ile Muhammed değil, Kur'an'da bulunan Resul'ün hayatıdır. Kur'an'da Nebi ve resul vardır. Kur'an'da Muhammed'in örneği ve hayatı yoktur. Kur'an'da, Mekke vatandaşı olan Muhammed (a.s) la ilgili hiçbir şey değerlendirilmez.

Mekke müşrikleri ile Şia ve Ehli Sünnet dininin muhaddis ve müctehidleri arasında inanç ve ahlak bakımından büyük bir benzerlik mevcuttur. Her iki grup Resul olan Muhammed (a.s) a değil, Kur'an'dan koparılmış Mekke vatandaşı Muhammed'e itibar etmişlerdir.

Dolayısıyla aynen Mekke müşrikleri gibi Şia ve Ehli Sünnet din adamlarını Allah'ın Resulü olan Muhammed (a.s) hiçbir zaman ilgilendirmemiştir. Hutbe şöyle devam ediyor.

Kıymetli Müslümanlar!

Resul'i Ekrem Efendimiz, ona peygamberlik görevi veren Rab-bimizin kontrolü altında yaşamış bir insan olarak kimi zaman en küçük bir hata işlediğinde bile Rabbimiz tarafından hemen uyarılmıştır. Kur'an'ın ifadesiyle Peygamberimiz (sav) asla heva ve hevesine göre konuşmamış, vahye uymuştur. Ashab-ı Kiram onun mübarek sözlerini ve davranışlarını büyük bir dikkatle izlemiş ve derin bir hassasiyetle genç kuşaklara aktarmıştır.

Cevap: Böyle cehalet olacak bir şey midir? Hutbede "Peygamberimiz (s.a.v) asla heva ve hevesine göre konuşmamış vahye uymuştur. Ashabı Kiram onun mübarek sözlerini ve davranışlarını büyük bir dikkatle izlemiş..." deniyor. Kur'an'a tâbi olanın sözleri ve davranışları olur mu?

Aslında Allah Resulü'nün heva ve hevesine göre konuşmadığını ortaya koyan söz konusu ayetin tam olarak meali şöyledir.

“(Ey Mekke müşrikleri!) Resulümüzün size okudu şeyler, ona ait olmayan, Allah tarafından kendisine indirilen vahiy’den başka bir şey değildir. Ona iftira ederek yalan söylemeyin, elçimiz size sadece vahyi okuyor ve onu tebliğ ediyor. Onun söyledikleri ona ait olmayan Allah’ın sözleridir.”

Hutbe şöyle devam ediyor. “Kur’an ve Sünnet ayrılmaz bir bütündür. Dinimizin esasını teşkil eden Kur’an’ı, Peygamberimizin sünnetinden ayrı düşünmek imkansızdır. Kur’an ile sünneti arasında mesafe koymak, Kur’an bize yeter diyerek sünnetin dindeki yerini hafife almak, Peygamberimizden bize ulaşan sahih bilgiler hakkında şüphe uyandırmak, iyi niyetten uzak büyük bir vebaldir.

Zira Kur’an’a iman eden Müslüman toplumların geleneği sünnetle yoğrulmuş, İslam medeniyetinin temelleri Kur’an ve Sünnet üzerine kurulmuştur. Nitekim Peygamber Efendimiz (s.a.v) Veda Hutbesi’nde şöyle buyurmuştur. “Size iki şey bırakıyorum, onlara sımsıkı sarıldığınız sürece asla şaşırırmazsınız. Bunlar; Allah’ın kitabı ve Peygamberinin sünnetidir”

Esas olarak Şia ve Ehli Sünnet dininin muhaddis ve müctehidleri Allah Resulünü Kur’an’dan koparmakla en büyük şirki ve küfrü irtikap etmişlerdir. Şiilik ve Sünnilik, Allah Resulü adına iftira edilmiş iki uydurma dinin adıdır.

Diyanet İşleri Başkanlığı, Ankara müftülüğü, gençlik koordinatörlüğü, ilâhiyat-islâmi ilimler fakültesi öğrencileri arasında makale yazma yarışması “şâri (hüküm koyucu) olarak Hz. Peygamber (s.a.v) adlı bir yarışma düzenlemiştir.

Cevap: Diyanet İşleri Başkanlığı Nebi ve Resul’ün arasında bulunan farkları bilmediği için Muhammed (a.s) hüküm koyucu olduğunu zannediyor. Halbuki Muhammed (a.s) ile Nebi (a.s) dinde asla hüküm koyucu olamazlar. Dinde hüküm koyucu sadece Allah’tır. Ancak risâlet misyonuyla konuşan Kur’an olduğu için Resul (a.s) kendisine indirilen vahiy sayesinde hüküm koyucu oluyor. Yani indirilen vahiy sayesinde insanlar arasında

hüküm verme yetkisine sahiptir. Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğüne baktığımızda Allah'tan başka hüküm koyucu olmadığını açık olarak görüyoruz. Şimdi ilgili âyetleri incelemeye çalışalım. “Biz her Resulü -Allah'ın izniyle- ancak kendisine itaat edilmesi için gönderdik. Eğer onlar kendilerine zulmettikleri zaman sana gelmiş olsalardı, Resul de onlar için istiğfar (bağışlanma) dileseydi Allah'ı ziyadesiyle affedici ve merhamet edici bulurlardı.” (Nisa-64)

Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları anladığımızda bu âyetin şöyle bir anlama sahip olduğu ortaya çıkmaktadır. Bu âyetin Muhammed'in kimliği, Nebi(a.s) ın makam ve mertebesi ile hiçbir ilgisi yoktur. Bağlam ve bütünlüğü âyetin Resul kavramı ile ilgili olduğunu göstermektedir.

Âyetin bağlam ve bütünlüğü “Sana indirilene ve senden önce indirilenlere inandıklarını ileri sürenleri görmedin mi? Tağut'a inanmamaları kendilerine emrolunduğu halde, Tağut'un önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Halbuki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor.” (Nisa-60)

“Onlara: Allah'ın indirdiğine (Kur'an'a) ve Resul'e (vahye) gelin (onlara başvuralım) denildiği zaman, münafıkların senden iyice uzaklaştıklarını görürsün.” (Nisa-61)

“Elleriyle yaptıkları yüzünden başlarına bir felaket gelince hemen, biz yalnızca iyilik etmek ve arayış bulmak istedik, diye yemin ederek sana nasıl gelirler!” (Nisa-62) “Onlar Allah'ın, kalplerindekini bildiği kimselerdir; onlara aldırma, kendilerine öğüt ver ve onlara, kendileri hakkında tesirli söz söyle.” (Nisa-63)

“Biz her Resulü -Allah'ın izniyle- ancak kendisine itaat edilmesi için gönderdik. Eğer onlar kendilerine zulmettikleri zaman sana gelseler de Allah'tan bağışlanmayı dileseler, Resul de onlar için bağışlanma dileseydi (vahiy indirilerek) Allah'ı ziyadesiyle affedici ve merhamet edici bulurlardı.” (Nisa-64)

“Hayır, Rabbine andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlık

hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiğin hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın onu tam manasıyla kabul edilmedikçe iman etmiş olmazlar.” (Nisa-65)

Âyetin bağlam ve bütünlüğünden şöyle bir mana çıkmaktadır. “Biz her Resulü -Allah’ın izniyle- ancak kendisine itaat edilmesi için gönderdik. Eğer onlar (vahiyden yüz çevirerek aralarında hüküm vermek için Tağut’a gidip) kendilerine zulmettikleri zaman (Ey Resul!) sana gelseler de Allah’tan bağışlanmayı dileseler, Resul de onlar için istiğfar (bağışlanma) dileseydi (affedildiklerini açıklayan vahiy indirmekle) Allah’ı ziyadesiyle affedici ve merhamet edici bulurlardı.” Yoksa vahiy’den bağımsız olarak Allah hiç kimseye hidayet vermez. Yani aralarında hüküm için Tağut’a giden müna-fıklar vahiy’den bağımsız olarak dini Allah’a özel kılarak tevbe etmeden, Muhammed veya Nebi’nin onlar için af dilemesi mümkün değildir. “Cehennem ehl-i oldukları onlara açıkça belli olduktan sonra, akraba dahi olsalar, müşrikler için af dilemek ne nebi’ye ne de iman edenlere yakışmaz.” (Nisa-113)

Olay şöyle olacaktı

Onlar (münafıklar) yaptıklarına gerçekten pişman olarak tevbe ettikten sonra Allah’a Resulü’ne gelecekler, Resul onlar için bağışlanma dileyecek, Allah da onların affedildiklerini bildiren âyetler indirecekti. Başka türlü affedilmeleri mümkün değildi. Buna örnek şu ayetlerdir

“Andolsun ki Allah, Müslümanlardan bir grubun kalpleri eğril-meye yüz tuttuktan sonra, Nebi’yi ve güçlük zamanında ona uyan muhacirlerle ensarı affetti. Sonra da onların tevbelerini kabul etti. Çünkü O, onlara karşı çok şefkatli pek merhametlidir”

“Ve seferden geri kalan üç kişinin de tevbelerini kabul etti. Yer-yüzü, genişliğine rağmen onlara dar gelmiş, vicdanları kendilerini sıktıkça sıkılmıştı. Nihayet Allah’tan (O’nun azabından) yine Allah’a sığınmaktan başka çare olmadığını anlamışlardı.

Sonra (eski hallerine) dönmeleri için Allah onların tevbelerini

kabul etti. Çünkü Allah tevbeyi çok kabul eden, pek merhamet edendir.” (Tevbe-117,118)

Allah ile insanlar arasında tek açık kanal vardır. O da Resul'dür. Ne zaman insanlar atalarının dininden yüz çevirerek tevbe eder, din ve hüküm olarak sadece Kur'an'ı tek kaynak kabul ederlerse Allah onları bağışlayacak ve hidayet yolunu onlara açacaktır. Bu aynı zamanda Resul kavramının evrenselliğini de ortaya koymaktadır. Nisa suresinin 65. âyetinde yine belirleyici olan Resul kavramıdır.

Dolayısıyla hiç bir zaman Muhammed (a.s) (a.s) ve Nebi hakem olamazlar. Hakem olma tamamen Resul'e indirilen vahiy yani Allah ile ilgili bir durumdur.

“De ki: Allah'tan başka bir hakem mi arayacağım? Halbuki size kitabı açık olarak indiren O'dur...” (En'am-114) “Ayrılığa düştüğünüz herhangi bir şeyde hüküm vermek, Allah'a mahsustur. İşte, bu Allah, benim Rabbidir. Sadece O'na dayandım ve O'na yönelirim.” (Şura-10)

Diyanet İşleri Başkanlığı, Emevi Abbasi Ehli Sünnet dininin rivayet ve icihadlarını yani Ehl-i Sünnet dinini tek rehber edindiği için kendi içinde bir yenilenmeye gidemiyor. 150 bine yakın personeli bulunan, dört bakanlık kadar kendisine bütçe ayrılan Diyanet İşleri Başkanlığı'nın içinde bulunduğu cehalet ve taklidin nasıl bir bela olduğunu bütün icraatlarında görmek mümkündür.

Mesela: Elazığ ilimizde resmi devlet genelgesi ile yıllarca uygulanan şu ilginç geleneğe bir bakalım. Sayı : 16336468-215.09-418

Konu: 1001 Hatim: Erzurum'da 450 senedir devam etmekte olan ve Pir Ali Baba adında alim, Fazıl bir zat tarafından ihdas edilen ve “Eğer her yıl 1001 hatim okursanız Allah'u Teala bu memleketi felaketlerden özellikle zelzelelerden korur.” diye ifade ettiği bu geleneği Elazığ İl Müftülüğü olarak Elazığ ilinde gerçekleştirmek üzere:

1-Tüm il merkez belde ve köy camilerimizde 02 Mart 2013 Cumartesi günü Hatim okunmaya başlanacaktır.

2 -Hatimler cemaatin de isteği dikkate alınarak belli bir vakitte

olunacaktır.

3- Bunun için her camiye bir cüz takımı temin edilecektir.

4- Cüzler okunduktan sonra o gün okunan cüz sayısı veya hatim sayısı görevlilerce günlük olarak tespit edilecektir.

5 - Toplu okumanın dışında her camide bir köşe ayrılarak okunan Cüzler ve okunmayan Cüzler diye iki bölüm ayrılarak sonradan okuyacak olan cemaat okunmamış yerden alacağı cüzü okuyarak okunan Cüzler bölümüne koyacaktır. Gereğini rica ederim.

Peyami Güngör: İl Müftüsü Dağıtım: Bütün personele: Elazığ müftüsü ve Konya'ya atanan zamanın Elazığ valisi Muammer Erol bu hurafe ve yobaz uygulamayı başlattıklarında Diyanet işleri başkanlığına şöyle bir mektup göndermişim. Sayın Hocalarım!" Sizler de eğer bizim Elazığ Müftüsü Peyami Güngör gibi 1001 Hatim okumanın depremleri engelleyeceğine inanıyorsanız, bu büyük hizmeti! Bütün vatan sathına yaygınlaştırmanızı hassaten rica ediyorum. Böylece vatani deprem afetinden korumuş ve büyük bir sevap! işlemiş olursunuz. Yok eğer bu uygulamayı Kur'an, ilim, hikmet, akıl ve Allah'ın kevnî yasalarına aykırı buluyorsanız lütfen bir emirle bu kampanyaya son verin.

Sonuç: Kur'an, ilim, hikmet, akıl ve tefekkür düşmanı Diyanetten hiç bir tepki yok. Fay hattında bulunan Elazığımızda bu hurafe ve yobaz uygulama hala devam etmektedir.

Biz Kur'an, ilim, hikmet, akıl ve tefekkürü esas alan vahiy yollarını Allah Resulü adına uydurulan yalan rivayetlere karşı gelirken, başımıza bu sefer Pir Ali Baba adında birisinin hurafesini musallat ettiler.

Kur'an'sız din, rivayet ve ictihadlarıyla baştan sona kadar şirk ve küfürdür. "Allah'ın âyetlerine inanmayanlar yok mu, kuşkusuz Allah onları hidayete iletmez ve onlar için elem verici bir azap vardır. Allah'ın âyetlerine inanmayanlar, sadece iftira ederler. İşte onlar yalancıların ta kendileridir." (Nahl-104,105)

İslam dini adına yalnız Kur'an'dan konuşan doğru söyler.

Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünü, kendi içinde bulunan çözümünü ve sistemini bilmeyenler dinden ve imandan konuşma haklarını kaybederler. Çünkü yüzlerce âyete baktığımızda dinin tek kaynağının elçilere indirilen vahyin olduğunu görüyoruz.

Dolayısıyla Kur'an'dan konuşmayanlar sürekli olarak Allah'a yani Resulü'ne iftira etmiş olacaklardır.

“De ki: Ben, sadece, vahiy ile sizi uyarıyorum. Fakat sağır olanlar ikaz edildikleri zaman bu çağrıyla duymazlar.” (Enbiya-45) “Biz onların dediklerini çok iyi biliriz. Sen onların üzerinde bir zorlayıcı değilsin. Tehdidimden korkanlara Kur'an'la öğüt ver.” (Kaf-45)

Yani yalan konuşma ve Allah ile aldatma âhiretteki hesaplarına ağır bir vebal olarak kaydedilecektir. Ehl-i Sünnet muhaddislerinin uydurma kalıp cümleleri vardır. Onlar Nebi (a.s) ı yalanlarına alet ederek şöyle derler.

“Kim şunu şunu yaparsa, anasından doğduğu gün gibi günahlarından temizlenir” “Kim şu ameli yaparsa denizlerin köpüğü kadar günahı varsa affedilir. “Kim şu ibadeti işlerse geçmiş ve gelecek günahları bağışlanır” İşte aynı yolun yolcusu olan Diyanet İşleri Başkanı'nın sözleri de bu yalanlara benzemektedir.

Diyor ki, “Kur'an kurslarımızın bulunduğu yerlere biz ne diyoruz, biliyor musunuz? “Şeytandan korunmuş bölgeler” “Çünkü Rab-bimiz buyuruyor ki “Bir yerde eğer Allah zikredilirse, oraya şeytan yaklaşamaz.” “Allah'ın Kur'an'ı Kerim'i orada okunursa oraya şeytan yaklaşamaz”

Aslında böyle bir âyet yoktur. Allah bilir, Diyanet İşleri Başkanı'nın kasdettiği âyetler şunlardır. “Kim Rahman'ın zikrinden (Kur'an'dan) gafil olursa, yanından ayrılmayan bir şeytanı musallat ederiz. Şüphesiz bu şeytanlar onları doğru yoldan alıkoyarlarda onlar, kendilerini hidayette olduklarını sanırlar.” (Zuhruf- 36,37) Yani koskoca Diyanet İşleri Başkanı Ali Erbaş bir âyetin mealini

bile doğru olarak verememiştir. Diyanet’i ve Diyanet’in kurslarını çok iyi biliyorum. Çünkü, bende Diyanet’in Kur’an kursunda hafızlığımı bitirdim. Ömrüm Kur’an kurslarında ve onların öğretmenleriyle tartışma ve mücadelelerle geçti. Kur’an’ın anlaşılması ile ilgili cemaat ve tarikatları boş verin. Onlar böyle bir şeye iman etmezler, iman edenlere de sapkın gözüyle bakarlar. Diyanet’in binlerce Kur’an kursunda Kur’an’ı bağlam ve bütünlüğü içinde bilen bir kişi yoktur.

Diyanet İşleri Başkanlığına bağlı olan Kur’an kurslarında sadece tecvid ve Arapça metin ezberletilir. Kur’an’ın anlaşılması Kur’an’ın ilim ve hikmeti, kendi içinde bulunan çözümü Diyanet’in umurunda değildir. Halbuki Kur’an’ı anlatan âyetlere baktığımızda esas amacın Kur’an’ın anlaşılması olduğunu görürüz. “Onlar Kur’an’ı düşünmüyorlar mı? Yoksa kalpleri kilitli mi?”(Muhammed-24)

“Ey Resul! Sana bu mübarek kitab-ı, âyetlerini düşünsünler ve aklını kullananlar öğüt alsınlar diye indirdik.” (Sâd- 29)

Dolayısıyla Kur’an, aynı Papağanlar gibi sürekli tekrarlanıp sadece ezber yapılması gereken bir kitap değildir. Artık Kur’an kurslarına gerek kalmamıştır. İnternet ortamında öyle siteler vardır ki, istediğiniz kelimenin hangi sürede ve Kur’an’da kaç yerde tekrar edildiğini en kısa bir zamanda öğrenme imkanı vardır. Kur’an kursları, milletin malını boş yere israf, ümmi halkın çocuklarını maddi ve manevi telef etme, insan kaynaklarını israf etme mekanları olmuşlardır. Kur’an’ın ilminde kullanılmayacak olan hafızlığın Allah indinde hiçbir değeri yoktur. Maalesef, üzülerek belirtmek isterim ki, Kur’an, Şia ve Ehli Sünnetin dininde bir oyun ve eğlenmeden ibarettir.

Diyanet’in 80 yıllık hayatında Kur’an çalışması sadece beş ciltlik bir tefsirdir. Aslında Kur’an’ın tefsiri diye bir şey yoktur. Yani insanlar Kur’an’ı tefsir edemezler. Çünkü Kur’an’ı Allah, hem tefsir (Furkan-33) etmiş, hem tafsil, hem tasrif hemde en geniş bir şekilde beyan etmiştir.

Dolayısıyla Müminlerin, bağlam ve bütünlüğü içinde Kur'an'ı anlamak ve onu tebliğ etmekten başka görevleri yoktur. Diyanet'in binlerce Kur'an kursundan, Kur'an'ı bağlam ve bütünlüğü içinde bilecek ve sadece Kur'an'dan konuşacak bir tane âlim yetişmemiştir. Diyanet'in "Kur'an'daki İslam" adlı bir eseri yoktur. Zaten böyle bir şeye de inanmaz. Buna karşılık çok lüks basılmış, her cildi 660 sayfadan oluşan tam yedi ciltlik bir "Hadislerle İslam" eseri mevcuttur. Bu eserin birinci cildinde "En sevgiliye iltica" bölümünde şu ibareler yer alır."

Ümmetin âlimleri mübarek siretini, sünnetini ve hadislerini sonraki nesillere aktarmak için hayatlarını vakfetti, müsnedler, sünenler, câmiler, mücemler ve musannefler senin hadislerini bir araya getirdi."

"Siyerler ve megaziler, senin örnek hayatını bize tarif etti."

"Delail, şemail ve hilyeler, senin vasıflarını bize anlattı."

"Naatlar, kasideler, mevlitler sana olan aşkımızı ve sevgimizi dile getirdi"

"Nice telif ve tasnifler hep seni anlatmak için imla edildi."

"Sana gül terennümünde besteler yapıldı" ilahiler söylendi, divanlar dolduruldu."

"Mesnevilere senin adınla başlandı, hattatlar en güzel tablolarına senin adını nakşetti."

Ne yana baksak senden bir iz bulduk Ey Nebi! Ne yana dönersek seni gördük Ey Nebi!"(sayfa 24)

Bunun gibi daha birçok hurafe ve uydurma, iftira ve cehalet sıralanmış gidiyor.

Bu eserin bilim kurulu başta Profesör Mehmet Görmez olmak üzere 5 Prof, Editörler 6 Prof, 8 Prof son okuma heyeti, Din İşleri Yüksek Kurulu'ndan onay almış 5. Baskı. Ankara, 2013

Yani anlayacağınız Kur'an adına Diyanetten hayırlı bir oluşum ve çalışma beklemeyin. Peki bütün bu Prof'lar, Kur'an'ı Allah

Resulü'nü en güzel şekilde anlattığını bilmiyorlar mı ki, Kur'an'ı bir kenara iterek bütün uydurma eserleri kaynak olarak kabul etmiş sadece Kur'an'ı es geçmişlerdir. Evet bütün hurafe ve yalan kaynaklardan örnek vermişler sadece Kur'an akıllarına gelmemiştir.

Bu Prof'lar Allah Resulü'nün diğer Elçilerden üstün olduğuna dair Kur'an'dan bir delil getirmeleri mümkün mü? Bu Kuran cahilliğinin bir özü bulunabilir mi?

“Gerçeği keşfeden, başkaları farklı düşünüyor diye onu haykırmaktan çekiniyorsa hem budala hem de alçaktır. Bir kişinin, benden başka herkes aldanyor demesi güç şüphesiz, fakat gerçekten herkes aldanyorsa o ne yapsın.” (Daniel De Foe)

“İnsan ilk önce doğruyu bilmesi gerekir, doğruyu bilirse, gelecek olan yanlışı bilir. Fakat yanlışlarla büyümüş bir kişi doğruya zor ulaşır.” (Farabi)

Vahiy Ehl-i muvahhidler için her şeyden daha önemli olan bir görev vardır. Aslında bütün elçilerin gönderiliş amacı da bu kutsal görevdir. Bu görev din ve hüküm olarak Allah'ın indirdiği âyetlerden başka hiçbir kaynağın olmadığına iman etmektir. Din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka kaynağa tâbi olmak şirktir.

“Rabbinden sana vahyedilene tâbi ol. O'ndan başka ilah yoktur. Müşriklerden yüz çevir.” (En'am-106)

İnsanları Kur'an'dan başka kaynağa davet etmek de şirktir. “Allah'ın âyetleri sana indirildikten sonra, artık sakın onlar seni bu âyetlerden alıkoymasınlar. Sadece Rabbine dâvet et. Asla müşriklerden olma! Allah ile beraber başka bir ilâha davet etme! O'ndan başka ilah yoktur. O'nun zatından başka her şey yok olacaktır. Hüküm O'nundur ve siz ancak Ona döndürüleceksiniz.” (Kasas, 87-88)

Din ve hüküm olarak Allah tarafından indirilen vahiy'den başka hiçbir kaynak edinmemek Kur'an'ın en önemli ilkesidir. Bu ilke ile ilgili yüzlerce âyet mevcuttur.

Dolayısıyla “daha Allah Resulü (a.s) hayatta iken kendisine indi-

rilen vahiy ile din tamamlamıştır.” (Maide- 3; Enam- 115) “Allah’ın elçileri sadece kendilerine gönderilen vahyi tebliğ etmişlerdir.” (Maide- 117; Araf, 62- 67- 68; Nahl- 35; Maide- 99) “Nebi (a.s.) sadece vahye tâbi olmuştur.” (Yunus- 15- 49- 109; En’am-106)

“Allah’ın elçileri yalnız indirilen vahiy ile insanları uyarılmışlardır.” (Kaf- 51; Enbiya -45) “Din ve hüküm olarak tek uyarı kaynağı Kur’an’dır.” (Yasin, 5--6; Furkan-1; Kehf, 1--4; Ahkaf- 12; Fussilet, 1-4)

“Din ve hüküm olarak Kur’an’dan başka hiçbir kaynağa iman edilmez.” (Casiye- 6; Mürselat- 50) “Allah hükmünde hiç kimseyi ortak kabul etmez.” (Kehf -26; Yusuf- 40; Şura- 10) Nebi adına iftira edilen bütün hadisler yalandır.” (Lokman- 6)

“İnsanlar sadece Kur’an’dan sorumlu tutulmuşlardı.” (Zuhruf, 43- 44) “Din ve hüküm olarak Kur’an tek mucize ve yeterli bir kaynaktır” (Ankebut, 50- 51)

“Din ve hüküm olarak Kur’an’dan başka uyulacak ilim yoktur, vahiy haricinde kalan rivayet ve içtihatlar heva ve hevesten başka bir şey değildir.” (Bakara- 120; Râd-37)

“Din ve hüküm olarak Kur’an tek hidayet kaynağıdır.” (Sebe-50; Yunus- 108; Neml-92) “Doğru yolu göstermek sadece Allah’a aittir.” (Leyl-12) Allah yalnız hakkı buyurur ve hidayete yalnız O ulaştırır.” (Ahzab-4) “Yollarını şaşırmmaları için açıklama yapan yalnız Allah’tır.” (Nisa-176)

“Hadis kaynakları müşriklerin taleplerinin yerine getirilmesidir.” (Yunus- 15) “Hadisler, içtihatlar ve mezhepler Kur’an sesinin işitilmesini engelleyen bir gürültü ve propagandadan başka bir şey değildir.” (Fussilet-26)

“Allah’ın âyetlerini gizleyen din adamları lânetlenmişlerdir.” (Bakara-159) “Atalardan kalma taklidi din ve iman Kur’an tarafından sürekli sorgulama altına alınarak kınanır.” (Bakara- 170; Mâide-104; Lokman-21) Mezhep ve fırkaların dinde bölücülük olduğunu Kur’an söylüyor.” (En’am-159; Rum, 30-31 32)

“Din ve hüküm olarak Allah’ın indirdiği vahiy dışında hüküm kaynağı edinenler, Kur’an’a göre hem kafir, hem zalim, hemde fasıkların ta kendileridir.” (Mâide, 44-45-47) “Elçinin tek hüküm kaynağı Allah’ın indirdiği kitaptır.” (Mâide, 48-49-50) “Allah’ın tarafından indirilen vahyi tebliğ etmemek küfürdür.” (Mâide-67)

“Allah’ın indirdiği vahye dayanmayan dinde hayır yoktur.” (Mâide-68) “Allah’a özel kılınmayan din şirk, yani din Allah’ındır. “Dinde Allah’tan başka söz sahibi yoktur, din katışıksız, saf, tertemiz hanif İslam olması gerekiyor.” (Beyyine-5; Mümin-65; Zümer, 2-3--11-12-13-15)

Kısacası din ve hüküm olarak Kur’an’dan başka hiçbir kaynak olmadığı ile ilgili âyetlerin tamamını ele almak mümkün değildir. Fakat Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğünden, Nebi ve Resul’ün arasında bulunan farklardan, Kur’an’ın kavramlarından haberi olmayan Diyanet İşleri Başkanlığı, insanlara sadece Allah’ın kitabını ve hakkı tebliğ eden vahiy ehl-i bir muvahhide (bayan hocamız) hakkında açmış olduğu soruşturma aynen şöyledir.

“Yukarıda açık kimliği yazılı... isimli şahsın şüpheli sıfatıyla... tarihinde alınan ifadesidir.

Soru: ...ili... görev yaptığınız dönemde; gerek yaptığınız derslerde gerekse sohbet ve cuma derslerinde ve iftar programlarında yaptığınız sohbetlerde”Kur’an’ın dinde tek kaynak olduğunu ve hadislerin kaynak olamayacağını, mezheplerin sonradan çıktığını ve mezheplere gerek olmadığını, kabir azabı ile şefaatin olmadığını, şefaah istemenin şirk olduğunu, doğru olmadığını, kader ve kazanın olmadığını, insanın tüm eylemlerinin gerçek sorumlusu olduğunu, zekat için belirlenmiş bir nisap miktarı olmadığını, ölünün arkasından Kur’an (Yasin) okumanın ölüye bir faydasının olmadığını söylediğiniz, Diyanet İşleri Başkanlığı’nın hazırlamış olduğu ilmihal kitaplarını kabul etmediğiniz bu duruma bazı talebelerin tepki göstererek dersleriniz ve sohbetlerinize katılmadığı, az sayıda bazı insanların ise sizin bu görüşlerinizi benimsediği, ehl-i sünnet âlimlerince sahih hadislerden istinbât edilen dini hükümleri tamamen yok saydığı-

nız, bu sebeple Kur'an'da hükmü bulunmayan tüm hususların bir tarafa atılarak terk edilmesi yönünde beyanlarda bulunarak görev yaptığınız bölgelerde insanların ehl-i sünnet akidesi çerçevesinde inandıkları hususları sorgular hale getirerek insanlar arasında ikilik çıkardığınız, insanların din ve Diyanet İşleri Başkanlığı'na karşı olumsuz kanaatlere varmasına sebep olduğunuz, Diyanet İşleri Başkanlığınca hazırlanan ve kurslarda ders kitabı olarak takip edilmesi belirlenen "Dinimiz İslam" isimli kitabın muhtevası dışında İslam alimlerince tartışmalı olup nihai bir karara varılmayan dini konuları ibtidai seviyede dini bilgisi olan insanlara aktararak insanların inançlarını sorgular hale getirdiğiniz, bu tutumunuzu daha önce görev yaptığınız yerlerde olduğu gibi sürdürmeye devam ettiğiniz, özetle;hadislerle sabit olan dini hükümleri kabul etmediğiniz, ... netice olarak M...İ nun ileri sürdüğü görüşler doğrultusunda beyanlarda bulunarak insanlar arasında tefrika çıkardığınız iddia edilmektedir; ne dersiniz?

Diyanet İşleri Başkanlığı bu soruşturma ile vahiy ehl-i muvahhideyi değil, Kur'an'ı hesaba çekmekte ve direk olarak Allah'ın kitabına karşı savaş açmaktadır. Bu soruşturma ile Diyanet İşleri Başkanlığı ne kadar Kur'an cahili olduğunu ortaya koymaktadır. Bu soruşturma itikadi bir sapma olduğundan dolayı cehennem ateşinden başka bir karşılığı bulunmamaktadır. "Allah'ın âyetlerine inanmayanlar yok mu, kuşkusuz Allah onları doğru yola iletmez ve onlar için elem verici bir azap vardır. Allah'ın âyetlerine inanmayanlar, sadece iftira eder. İşte onlar yalancıların ta kendileridir." (Nahl, 104-105)

Dolayısıyla hakkı bilmeyen gerçek olarak batılı bilemez. Ön yargılı olanlar Kur'an'ı asla anlayamaz. Kur'an'ı anlamak istemeyenler apaçık bir sapkınlık içine gömülmüş olurlar.."Eğer yüz çevirirlerse de ki, Allah bana yeter. O'ndan başka ilah yoktur. Sadece O'na dayandım. O yüce arşın sahibidir." (Tevbe-129)

Diyanet İşleri Başkanlığının aynı hocamız hakkında açmış olduğu başka bir soruşturma şu şekildedir. Başkanlığımız Rehber-

lik ve Teftiş Başkanlığınca hakkınızda yapılan soruşturma sonucu düzenlenen ilgi (a) onay eki ve ilgi (b) raporda; Diyanet İşleri Başkanlığı'nın ve Ehl-i Sünnet inancına mensup İslam âlimleri ve halk tarafından kabul görmüş ilmihal kitaplarında belirtilen hükümlerin aksine, İslam âlimlerinin dahi tartıştığı ve bir birliktelik sağlayamadığı, fakat ülkemizde yoğun olarak halk tarafından benimsenen Hanefi ve Şafii âlimlerce kabul edilen “Adetli kadının oruç tutamayacağı, Kur'an'a el sürüp okuyamayacağı, çıplak ayağa mesh edilemeyeceği, Cuma namazı kılmanın kadınlara farz olmadığı ve Peygamberimiz (s.a.v) in şefaati” konularında muteber ilmihal kitaplarının aksine görüş belirterek yetişkin kursiyerlere bunu kabul ettirdiğiniz ve bu konudaki ısrarınızı halen de sürdürdüğünüz, bunun da ötesinde söz konusu bilgileri halk arasında paylaşmak suretiyle yayıldığı ve çoğunluğu bir-birleriyle akraba olan köyde tartışmalara sebebiyet verdiğiniz, Kur'an kurslarında Başkanlıkça belirlenen kaynaklarının, materyallerin dışında kaynak kullandığınız ve âmirleriniz tarafından verilen emirleri yerine getirmediğiniz, resmi sıfatının gerektirdiği itibar ve güvene layık olduğunuzu hizmet içindeki davranışıyla göstermediğiniz iddia edilmektedir. Konu ile ilgili olarak yapılacak işleme esas olmak üzere savunmanızın alınmasına karar verilmiştir.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti fetö tipi yapılanmalara karşı inanç ve fikir yönünden mücadele etme kabiliyetinden mahrum bir durumdadır. Çünkü devletin resmi kurumları olan Diyanet İşleri Başkanlığı ve ilahiyat fakülteleri fetö tipi yapılanmalarla fikri bir mücadele yürütmekten uzaktır. Daha doğrusu Diyanet İşleri Başkanlığı ve ilahiyatçıların dini ile fetö tipi yapılanmaların dini arasında bir fark yoktur.

Şimdi bakın Diyanet İşleri Başkanlığı nasıl bir hurafeye iman ediyor. “Nübüvvet Mührü (Hatem- i Nübüvvet)” Hz. Muhammed'in iki kürek kemiği arasında bulunan ve Nübüvvet'inin alametlerinden biri sayılan “ben” “Hâtem-i Nübüvvet” tamlaması Türkçe'de “Nübüvvet mührü, “peygamberlik mührü, peygamberlik nişanı” gibi terkiplerle karşılanmaktadır. “Nübüvvet mührü”, siyer, şemâil, hasâis,

delâilü'n-nübüvve kitaplarında Resul-ü Ekrem'in nübüvvetinin delili sayılmakla birlikte son "peygamber" oluşunun bir işareti olarak da değerlendirilmiştir. Nitekim hâtem (mühür) genelde yazıların altına basılıp son sözün söylendiğine işaret eder. Resulullah'a "hâtemü'n nebiyyin" "nebilerin sonuncusu" denilmesi (Ahzab- 40) onun hem nübüvveti nihayete erdiren son "peygamber, hem de bütün "peygamberlerin" nübüvvetini tasdik eden (mühürleyen) ilahi bir delil olduğu şeklinde açıklanmaktadır. "Hz. Peygamber'in" kürek kemikleri arasında sol kürek kemiğine daha yakın, elle hissedilebilecek kadar kabarık, güvercin yumurtası büyüklüğünde, siğile benzetilen kırmızı beze şeklinde bir et parçasının bulunduğu ve bunun "Nübüvvet mührü" olarak isimlendirildiği hadis ve siyer kaynaklarında belirtilmektedir." (Diyanet Takvimi- 8 Ocak- 2019- Salı)

Diyanet İşleri Başkanlığı Allah Resülü (a.s) a iftira edilen bütün rivayetlerin onun tarafından söylendiğine iman ediyor. İşte bundan dolayı Diyanet İşleri Başkanlığı ne kadar cahilce olursa olsun hadis kaynaklarında var olan hiçbir rivayete karşı gelmemektedir. Yani akılsızlığın ve düşüncesizliğin bir sınırı olması gerekmez mi? Muhammed (a.s) ın risaletine Allah'ın kitabı Kur'an yeterli değil midir?"

"Hakkın üstünü örten kafirler: Sen Resul olarak gönderilmiş bir elçi değilsin, derler. De ki: Benimle sizin aranızda şahit olarak Allah ve yanında kitabın ilmi olan (muvahhidler) yeter"(Râd-43)"Yâsin, Hikmet dolu Kur'an hakkı için, sen şüphesiz gönderilen elçilerdensin." (Yasin-1,2,3) "De ki: Hangi şey şahadetçe en büyüktür? De ki: (Allah'tan başka ilah olmadığına- Allah'ın Resülü olduğuma dair) benimle sizin aranızda Allah şahittir. Bu Kuran bana, kendisiyle sizi ve ulaştığı herkesi uyarmam için vahyolundu..." (En'am-19)

Fakat Diyanet İşleri Başkanlığı Kur'an'a hakkıyla iman etmediği için yüce Allah ona Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünü, vahyin hikmet ve güzel ahlakını kendisine kapatmıştır. Diyanet İşleri Başkanlığı, cemaat ve tarikatlar Kur'an'a şirk koştukları için ebediyen hidayete eremeyeceklerdir."

“Kendilerine Rabbinin âyetleri hatırlatılıp da ona sırt çevirenden, kendi elleriyle yaptığını unuttandan daha zalim kim vardır! Biz onların kalplerine, bunu anlamalarına engel olan bir ağırlık, kulaklarına sağırlık verdik. Sen onları hidayete çağırırsan da artık ebediyen hidayete eremeyeceklerdir.” (Kehf-57)

Diyanet’in Yalanları:

Diyanet diyor ki: “Müslümanlar açısından dinin en temel kaynağı şüphesiz Kur’an’ı Kerim’dir. Genel itibarıyla Kur’an İslam’ın teorisini, sünnet ve hadis ise pratiğini oluşturur. Allah Resulü (s.a.v), Allah’tan gelen vahiy’leri insanlara tebliğ ettiği gibi, onları açıklama ve uygulama görevini de yerine getirmiştir....” (Sorularla İslam- s. 66) “İtikatla ilgili meselelerde Kur’an’ı Kerim ve Hz Peygamber (s.a.v) ‘den rivayet edilen mütevatir haberler delil olarak kabul edilir. Tevatür yoluyla nakledilen rivayetler kesin bilgi ifade eder...” (Sorularla İslam- s. 33)

“Peygamber Efendimiz, İslam’ın esaslarını öğretirken, bunların nasıl doğru anlaşılıp hayata geçirileceğini de öğretmiş, yani bir usül belirlemiştir. Bu doğrultuda Müslümanlar, Kur’an ve Sünnetten hareketle hem inanç esaslarını hem de günlük hayata dair uygulamaların hükümlerini tespit etmek üzere birtakım kurallar belirlemiştir. Gelişigüzel düşüncelere, keyfi yorumlara ve düzensiz uygulamalara kapalı olan bu alan, peygamberimiz tarafından tanzim edilmiş ve sahabeye öğretilmiştir. Sahabe de Hz. Peygamber’den öğrendikleri dini hükümleri, ayet açıklamalarını ve Sünnet uygulamalarını bir sonraki tabiin nesline aktarmıştır. İlmi birikim kuşaktan kuşağa bu şekilde nakledilerek, İslami düşünce son derece tutarlı, olgun ve sağlam bir anlayış haline getirilmiştir”(Diyanet’in Deaş kitapçığı, s. 17, 19)

Ve tarihi gerçekler:

Mustafa İslamoğlu anlatıyor:”Ve nur topu gibi bir çocuğumuz oluyor, ideolojik hadisçilik, bir mezhep doğuyor, Hicri 3. yüzyılın başında, ikinci yüzyılın sonunda buna haşaviyye diyorlar. Mezhepler tarihinde haşaviyye, yani ideolojik hadisçilik diyeyim de siz daha kolay anlayın. Ne yapıyor bunlar? Kur’an’ın ortağı olarak hadisi ve

sünneti ilan ediyorlar.

Hadis borsası açılıyor.Bakın lafın gelişi değil dostlar, resmen para ile hadis alınıp satılıyor.Öyle oluyor ki, pop yıldızı hadisçiler, hadisçiler pop yıldızı, bir meydanda yüz bin (100 000) kişi dinliyor. Bir tanesi yüz (100) kadın boşamış, yüz (100) kadın almış, şimdi yüz bin (100 000)kişi dinlese boşar alır tâbi. Pop yıldızı halt etmiş bugün. Yüz (100)kadını ne zaman boşadın da aldın. Yani hadis uydurmacılığına müthiş bir ilgi ve itibar var. İnsanlar çocuklarını hadis uydurmacılarının yollarına köle ediyorlar, insanlar onlara tapıyorlar. Yani din deyince sadece rivayet akla geliyor, âlim deyince sadece bunlar akla geliyor. Tut tutabilirsen. Örgüt kuruyorlar, adam dövüyorlar, adam kaçırıyorlar, mahalleleri haraca kesiyorlar, Bağdat'ı yönetiyorlar. Onun için halife Me'mun Merv'den Bağdat'a dönünce sıkıyönetim ilan ediyor. Bir gecede yetmiş tane alimi asmak için bir olay çıkardılar. Bağdat'ta buna "Ğulam Halil" olayı denir.

Ğulam Halil" Ahmed bin Hanbel'in talebesi olur. Ona Resulullah (a.s.) döneminde "hadis diye bir şey yoktu, nereden çıktı bunlar? bu rivayetler nereden çıktı? diyenlere "Allah rızası için uydurdum!" diyen adamdır bu. Evet yetmiş adamı bir gecede idam edecekti, elinden halk aldı, böyle de yetki sahibi bunlar. Örgüt, sünnet örgütü, sünnetçiler, ama kafa sünnetliyorlar. Yani sünnetçiler kafa kesiyorlar, böyle bir şey. Ben sadece iki örnek vereceğim. İmam-ı Âzam örneği, Buhari örneği, bir içerden bir dışarıdan. Bunlar İmam-ı Âzam'ın ölüm fermanı'nı imzalıyorlar, ideolojik hadisçiler. Kim imzalıyor? İdeolojik hadisçi Evzai ölüm fetvası veriyor imam-ı Âzama. İbni Ebi Leyla ölüm fetvası veriyor.

İki Sufyan: Sufyan bin Uyeyne ve Süfyan Es- Sevri. Ne diyorlar, biliyor musunuz?"Küfre düştü, imana davet edildi, tevbe etmediği için Ebu Cafer Mansur tarafından öldürüldü. Aman Allah'ım! imamımız küfre düşmüş! imana davet edilmiş, tevbeye davet edilmiş, imana gelmemiş, onun için öldürülmüş haberiniz var mı? Bunları söyleyenleri size Hz. falan diye okutuyorlar, farkında mısınız? Ve ideolojik hadisçilik eliyle ondan sonra bir kampanya başlatılıyor.

Öldürüldü ya, devlet öldürdü, katletti, 70 yaşında, dirisi içeriye giriyor, ölüsü çıkıyor.

Ne derdi biliyor musunuz? Bu rivayetçiler önüne dizilip de rivayet etmeye başlayınca “Sizin naklettikleriniz herzedir, Allah Resulü’ne iftira etmektir” İmam-ı Âzam orada, Mehmet Akifimiz’de burada.”

Din adına binlerce herze uydurdun, yıktın da dini Mübin-i yep-yeni bir din kurdun.

Ehli Sünnet hadisçileri İmam-ı Azam hakkında şunları söylemişlerdir.

“İmam-ı Azam için güvenilmez, bizzat Buhari ve Müslime göre güvenilmez, metruk, yalancı, sapkın, Mürcie, Cehmi, Mecüsi, Decal, Yahudi, kafir” İsim isim veririm.

Süfyan es- Sevri ve Süfyan bin Uyeyne küfre düştü, tevbeyle davet edildi, ölümü hak etti”

Buhari’nin hocası Hammad bin Seleme “Şeytan”

Hadisçi İbni Adiy “Şeytan” İmam-ı Azam Şeytanmış!

İmam-ı Malik (Maliki mezhebinin kurucusu) “İblisten daha zararlı, dine hile kattı.”

İmam-ı Şafi “kendini Allah yerine koyan kişi” İmamı Azam oluyor bu.

İmam-ı Ahmed bin Hanbel “kendisinden hiçbir şey nakledilmeye değmez”

İbni Ebi Şeybe “Yahudi” İmam-ı Âzam Yahudi! imiş. Şerik bin Abdullah “küfre düşen bir kafir idi”

Ukayli “Sahtekar, yalancı, kafir”

Aslında Mustafa İslamoğlu hocanın anlattıklarında bir abartı ve hilaf bulunmamaktadır.”Hadislerin uydurulma sebepleri” (mevzu hadisler) kitaplarında bunun gibi yüzlerce olay anlatılır.

Mesela: Hadis uyduran Abdülkerim Bin El- Evca adlı bir kişi

idam edilmeden önce helalı haram, haramı helal kılacak dört bin (4000) hadis uydurduğunu itiraf etmiştir. Hatta Diyanet'in mevzu hadisler kitabını alın orada bile bu gerçeği göreceksiniz.

Soru: Sünnet ve hadisin dindeki yeri nedir?

Cevap: Müslümanlar açısından dinin en temel kaynağı şüphesiz Kur'an'ı Kerim'dir. Genel itibarıyla Kur'an İslam'ın teorisini, sünnet ve hadis ise pratiğini oluşturur. Allah Resulü (aleyhisselam) Allah'tan gelen rivayetleri insanlara tebliğ ettiği gibi, onları açıklama ve uygulama görevini de yerine getirmiştir. Sözelimi Kur'an'da çeşitli ibadetler emredilmiş, Hz. Peygamber (s.a.v) onların detaylarını, şeklini ve miktarlarını uygulamalı olarak ortaya koymuştur.

Bu açıdan sünnet ve hadisler, Kur'an'dan sonra İslam'ın ikinci kaynağıdır. Hatta bazı durumlarda sünnetin belirleyiciliği ayetlerinkinden daha fazladır. Örneğin, orucu anlatan üç dört âyette bu ibadetin bazı hikmetlerinden söz edilirken, birçok sünnet ve hadis orucun fıkhını, adabını ve nasıl uygulanacağını öğretir.

Hadis ve Sünnet; ibadet, ahlak, muamelat, bilgi kültür ve medeniyet için en önemli kaynağı oluşturmaktadır.” (Sorularla İslam, s, 66)

Yine Diyanet İşleri Başkanlığı, “Deaş, dehşete dayalı bir din istismarı” adında bir kitap yayınladı. Bu kitaptaki bazı cümleler şöyledir.”...Tarih boyunca birçok kişi ve grup, dinin insanlar üzerindeki etkisinden faydalanarak çeşitli kazançlar elde etmeyi denemiş, din tüccarlığı yapmaktan çekinmemiştir. Bu kişi ve gruplar, kimi zaman âyet ve hadislerin anlamlarını çarpıtmış ve ilgili olmadıkları yerlerde kullanmış, kimi zaman da onları kendi art niyetlerine alet olacak şekilde yanlış yorumlayarak topluma anlatmıştır”(Deaş, şiddete dayalı bir din istismarı, s.6)

Diyanet'e cevap: Şia ve Ehli Sünnet dininin muhaddis ve müctehidlerinin rivayet ve içtihatlarıyla Kur'an'ın anlamını değiştirdikleri ve manasını buharlaştırdıkları doğrudur. Şia ve Ehli Sünnet âlimleri, Kur'an'da neredeyse manasını tahrif etmedikleri bir âyet bırakma-

mışlardır. Yahudi ve Hristiyan din adamları kitaplarının metnini, Şia ve Ehli Sünnet âlimleri ise kitaplarının manasını tahrif ettiler. Fakat hadislere gelince, Diyanet İşleri Başkanlığı hadislerde bulunan dehşet ve vahşete bir şey söyleme cesaretini göstermeyince yani Ehl-i Sünnet'in uydurma kaynaklarına ilişkin, eleştirme erdemini ve kabiliyetini ortaya koyamayınca, suçu Deaş, Boko Haram ve Fetö'ye atıyor. Halbuki Diyanet'in taptığı ehli sünnetin hadis kaynaklarında öyle hadisler ve içtihatlar var ki dünyanın hiçbir yerinde böyle vahşet bulunmaz.

Mesela:"Tüm kara köpeklerini öldürünüz. Çünkü onlar şeytandır"(Ahmet bin Hanbel)"

Karga fasıktır" (Buhari- Ahmet Bin Hanbel)"

Kim faiz yerse sanki annesiyle Kabe'de zina etmiş gibi olur"(İbni Mace)"

Şair şeytandır"(Müslim)"

Deve şeytandır"(Tirmizi- Ebu Davut)"

"Bir atlı bir şeytandır, iki atlı iki şeytandır, üç atlı ise bir gruptur (Tirmizi- Ebu Davut- Muvatta)"

Güvercin şeytanedir"(Ebu Davut- İbni Mace)"

Yılan, akrep ve karga fasıktır"(İbni Mace)"

Etin kokuşmasının nedeni İsrailoğullarıdır" (Buhari- Müslim)"

Bulaşıcı bir hastalık yoktur"(Buhari- Müslim- Tirmizi- Ebu Davud- Haysemi)"

"Kişi sabahleyin yedi acve hurması yerse ardından kilolarca zehir içse bile ölmez"(Buhari- Müslim- Ebu Davut)"

Boyacı ve kuyumcular insanların en yalancısıdır"(İbniMace)"

Cehennemde en şiddetli azaba uğratılacak olanlar ressamlardır"(Buhari)"

Resim yapan bir kişi cehennemliktir"(Buhari -Nesai- Tirmizi)"

Tasvirciler (ressamlar) cehennemliktir”(Buhari- Tirmizi- Ebu Davut)”

Şarkı söylemek veya dinlemek haramdır”(Tirmizi-Ebu Davud- İbni Mace)”

Çalgı aleti kullanmak veya dinlemek haramdır”(Buhari- Tirmizi) “

Sarı renkli elbise giymek haramdır”(Müslim- Nesai-Ebu Davut)”

Tavla oynamak haramdır”(Müslim- Ebu Davut - Muvatta)”

Kişi dinini değiştirirse öldürülmelidir”(Buhari- Nesai- Muvatta)”

Köpekler katledilmelidir”(Müslim)”

Karga, çaylak, akrep, sıçan ve yırtıcı köpek fasıktır binaenaleyh katledilmelidir.” (Buhari- Müslim- Nesai-Tirmizi- Muvatta)”

İçki içerken görülen bir kişi ilk seferde dövülmeli, ikinci seferde de dövülmeli, üçüncü seferde de dövmeli, dördüncü seferde de dövülmeli, ancak beşinci seferde öldürülmelidir” (Nesai- Tirmizi- Ebu Davut- İbni Mace)”

Zina suçu sabit olan dul ya da de evli bir kişi toprağa göbeğine kadar diri diri gömülmeli ve taşlanarak öldürülmelidir”(Buhari- Müslim- Tirmizi- Ebu Davut- İbni Mace- Muvatta- Ahmet Bin hanbel)

Nebi adına öyle hadisler iftira edilmiş ki, bırakın Kur'an ile çelişmeleri, aklın ve mantığın sınırlarını alt üst ediyor.

Mesela: “Allah Resulü sol elle yemek yiyemeyen ve namaz kılariken önünden geçen çocuklara beddua etti, çocuklar kötürüm oldular, Camiye gelmeyenlerin evlerini yakılması aklıma geldi.” gibi birçok yalan ve uydurma rivayet Ehl-i Sünnet'in “sahih” diye tabir ettikleri kaynaklarında yer almaktadır.

Bakın Diyanet ne diyor? “Peygamber Efendimiz, İslam'ın esas-

larını öğretirken, bunların nasıl doğru anlaşılıp hayata geçirileceğini de öğretmiş, yani bir usül belirlemiştir. Bu doğrultuda Müslümanlar, Kur'an ve Sünnetten hareketle hem inanç esaslarını hem de günlük hayata dair uygulamalarının hükümlerini tespit üzere birtakım kurallar belirlemişlerdir. Gelişigüzel düşüncelere, keyfi yorumlara ve düzensiz uygulamalara kapalı olan bu alan, peygamberimiz tarafından tanzim edilmiş ve sahabeye öğretilmiştir.

Sahabe de Hz. Peygamber (s.a.v) den öğrendikleri dini hükümleri, ayet açıklamalarını ve Sünnet uygulamalarını bir sonraki tabii nesline aktarmıştır. İlmi birikim kuşaktan kuşağa bu şekilde nakledilerek, İslami düşünce son derece tutarlı, olgun ve sağlam bir anlayış haline getirilmiştir.” (Deaş, dehşete dayalı bir din istismarı- s.17.19)

Cevap: Diyanet'in zerre miktarı kadar Kur'an bilgisi yoktur. Eğer Diyanet İşleri Başkanlığı Kur'an cahili olmasaydı,”Daha Allah Resülü hayattayken, inen vahiy ile dinin Allah tarafından tamamlandığını (Maide- 3; Enam- 115)”Allah Resülü'nün sadece vahiyyle uyarı ve ikaz yaptığını ,(Enbiya- 45; Kaf- 45; En'am- 51; Furkan -1; Kehf- 1,2) “Ve sadece Kuran'a tabi olduğunu,(Ahkaf- 9; Enam- 106; Yunus- 109) “Hüküm olarak vahiyden başka hak din olmadığını (Bakara- 147; Yunus- 94)

“Hidayet'in sadece Allah tarafından indirilen vahiy'le olacağını, (Sebe- 50; Yunus- 108; Neml- 92) “Resule karşı gelmenin sapkınlık ve cehennemlik bir günah olduğunu, (Ahzab- 36) “Fakat Nebi'ye karşı gelmenin günah olmadığını (Ahzap- 37) “Din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka bir kitaba iman edilmeyeceğini, (Casiye-6; Mürselat-50; Araf- 185)

“Allah'ın hükmünde hiç kimseyi ortak kılmadığını, (Kehf-26; Yusuf-40; Şura- 10) “Din ve hüküm, güzel ahlak ve ibadet olarak Kur'an'ın yeterli bir kitap olduğunu, (Ankebut-51) “İnsanların sadece indirilen vahiy'den sorumlu olduklarını, (Zuhruf- 43, 44) “Atalardan gelen mezheplerin akılsızlık ve cehalet olduğunu, (Bakara- 170; Maide- 104; Lokman- 21) “Resule itaatın mutlak olduğunu, (Nisa- 80)

Fakat Nebi Allah'a karşı hata ettiğinden dolayı sözlerinin bağlayıcı olmadığını, (Tevbe- 113; Tahrir- 1) "Allah'ın Kur'an dışında uyulmasını istediği bir kaynağın olmadığını, (Araf- 3; Zümer- 55; En'am-153, 155)

Atalardan intikal eden mezhep dininin bölücülük ve tefrika, kaos ve kargaşa, ihtilaf ve cehalet doğurduğunu, (Enam- 159; Rum- 30, 31, 32) "Kur'an'ın Allah tarafından detaylandırılmış, (Hud-1,2) ve kolaylaştırılmış bir kitap olduğunu, (Meryem- 92; Kamer- 7, 22, 32, 40; Duhan- 58) "Kur'an'ın Allah tarafından hem tasrif, hem tafsil, hem tefsir (Furkan- 33) hem de tebyin edildiğini, (Nah- 89; Yusuf- 111) "Hakkın ve doğru yolun sadece Allah'ın kelamında olduğunu (Ahzab-4)

"İndirilen vahiy'den başka bütün kaynakların sapkınlık olduğunu, (Yunus- 32) "Kur'an'dan başka kaynakların sadece ihtilaf ve çelişki getirdiğini, sadece Kur'an'ın çelişkisiz olduğunu, (Nisa- 82) "Allah'ın kitabından başka sığınılacak bir yerin olmadığını, (Âli İmran, 103) "Allah'ın ayetlerini insanlardan gizlenmesinin lânetlik bir günah olduğunu, (Bakara- 159, 174; Âli İmran- 187)

Ataları ilah ve Rab yapmanın şirk olduğunu, (Tevbe- 31) "sadece Kur'an'da şüphe olmayacağını, (Bakara- 2) insanları Kur'an'ın sesinden engellemenin küfür olduğunu, (Fussilet- 26) "Kur'an'dan yüz çevirmenin küfür ve körlük olduğunu, (Fussilet - 44) "Kur'an'a karşı duyarsız olmanın insanı hayvanlardan daha aşağı bir dereceye düşüreceğini (Furkan- 44) "Din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka kaynakların yalan olduğunu, (Nahl- 104,105) "Kur'andan başka kaynaklarını şirk olduğunu, (Kasas-87)

"Kur'an'a karşı ihanet yapılmaması ve olduğu gibi tebliğ edilmesi ile ilgili Allah Resulü'nün bile uyarı aldığını, Maide- 67; İsrâ- 73, 74) "Dinde sadece Allah'ın söz söyleyebileceğini, (Hakka-44, 45, 46) "Tek öğüdün Kur'an olduğunu, (Hakka-48;En'am- 90; Müzzemmil- 19; insan- 29) görürdü.

Bizim bu kadar ayeti ele almamızın sebebi şudur. Şia ve Ehli

Sünnet'in baştan sona kadar yalan ve hurafe olan dinlerine karşı kesin bir iman olduğu halde, büyük çoğunluk Allah'ın kitabına karşı tereddüt ve şüphe ile yaklaşıyor. Yani insanlar bunların yalanlarına iman ediyorlar. Fakat biz baştan sona kadar dosdoğru, hidayet, rahmet ve sırat-ı müstakim olan Kur'an'ın din için tek kaynak olduğunu bir türlü kabul ettiremiyoruz.

İşte insana acı ve ızdırap veren şey budur. Bir dinin yalan olduğunu Allah'ın ayetlerinden başka hangi delil ile ortaya koyabiliriz? Fakat bu Kur'an cahilleri dinlerinin yalan ve hurafe olduğunu yüzlerce âyette anlatan Allah'ın kitabını bile yeterli görmüyorlar. Halbuki Muhammed (a.s) de dahil olmak üzere Allah elçilerinin tek görevlerinin vahyi insanlara iletme, indirilen mesajı beyan etmek yani eksiltme ve arttırma yoluna gitmeden olduğu gibi insanlara ulaştırmak, misyonlarının sadece indirilen kitabı tebliğ etmek olduğu ile ilgili yüzlerce ayet olmasına rağmen, Diyanet uydurma ve batıl dinde diretmekte devam ediyor. Diyanet insanları yanıltıyor, halkı boş sözler ve uydurma masallar anlatarak oyalıyor. Allah Resülü vefat eder etmez 30-40 yıl sonra Müslümanlar arasında büyük savaşlar, katliamlar, vahşet, zulüm ve her türlü terör baş göstermiştir.

Mesela: Ali ile Muaviye arasında yapılan Siffin savaşında, Ali ile Hariciler arasında Nehrevanda meydana gelen savaşta, Ali ile Aişe arasındaki Basra'da Cemel Vakasında on binlerce insan ölmüştür. Haccac bin Yusuf'un Mekke baskınında, Harre olayında ve Kerbela faciasında yine binlerce Müslüman katledilmiştir.

Diyanet'e Soruluyor:

“Şefaaf ne demektir?

Hız Peygamber (s.a.v) şefaati nasıl olacaktır?

Diyanet'in cevabı:”Şefaaf, sözlükte “bir kimsenin bağışlanması için onun adına af dileme, maddi veya manevi bir imkan elde etmesi için yetkilisi nezdinde aracılık yapması” demektir. Dini bir terim olarak şefaaf ise; âhirette günahkar bir müminin affedilmesi veya yüksek derecelere ulaşması için Allah nezdinde mertebesi yüksek

olan O'na dua etmesi, dilekte bulunması anlamına gelir”(İsfehani, müfredat- Sorularla İslam, sayfa 61)

Diyanet'in Prof'ları şöyle devam ediyorlar.”Şefaatin en önemli şartı Müslüman olmaktır. Allah'ı ve ahireti inkar eden kâfirlere ve münafıklara, Allah'a ortak koşan müşriklere ve Ehli kitab'a (Yahudi ve Hristiyanlara) ne şefaaf ve ne de şefaafçilerin şefaati fayda verecektir”

“Kendisine şefaafte bulunulacak ve günahlarının affedilmesi istenecek kişinin ilahi lütufa layık olması gerekir. Günahkar kimseler şefaafte güvenerek salih amelleri terk etmemelidirler. Çünkü ahirette aracılık Allah'ın iznine bağlıdır. Kur'an'ı Kerim'de şefaafin olmadığı(Bakara, 48, 254) ifadesinden, bunu kayıtlayan ve açıklayan naslar (hadisler) olmasaydı ahirette hiçbir aracılığın ve şefaafin olmayacağı sonucu çıkarılırdı. Halbuki hemen bunu takip eden ayette, “Allah'ın izniyle şefaafin olabileceği”(Bakara, 255) vurgulanmıştır.

Ehl-i Sünnet bilginleri ahirette şefaafin mümkün olduğunu, günahkar kullara “peygamberler” ve Allah nezdinde itibarı yüksek olan diğer seçkin insanlar tarafından şefaaf edilebileceğini savunurlar. (Buhari-Tevhid, 24; Müslim- İman, 302; Ebu Davud- Cihad, 28; Darimi- fedailul- Kur'an)

Bu sebeple birçok ayette Yüce Allah'ın izniyle kendisinin dışında şefaaf edeceklere istisna getirdiğinden bahsedilir. (Sorularla İslam- s. 61-62)

“Rivayetlerde geçtiğine göre Yüce Allah'ın izniyle kendisine şefaaf etmesi verilecek kimselerin başında “Hz Peygamber”(s.a.v) gelmektedir. Mahşerde bütün insanlar heyecan ve ızdırap içinde buldukları bir sırada, hesaplarının bir an önce görülmesi için “Hz. Peygamber'e” gelerek ondan şefaaf dileyecelerdir. Bunun üzerine “Hz.Peygamber” (s.a.v) in genel ve kapsamlı bir şefaafi olacaktır. Bir rivayetten öğrendiğimiz kadarıyla “Hz. Peygamber” (s.a.v) her “peygamberin” kendine has ve kabul olunan bir duasının bulunduğunu ve onunla dua ettiğini, kendisi ise bu duasını ahirete ümmetine şefaaf için yapacağını bildirmiştir.” (Buhari- Da'avât,1;

Müslim- İman,86) Buna “şefaati uzma” “büyük ve kapsamlı şefaath” adı verilir. Rivayetlerde hem “Hz. Peygamber” (s.a.v) in bizzat bütün ümmetin günahkarlarına (Tirmizi- kıyame, 11) hem de diğer “peygamberlerin” kendi ümmetine şefaath etme hakları bulunduğundan bahsedilir.(Buhari- tefsir, 18)

“Peygamberlerden” başka âlimler, şehitler, kendisini okuyanlara Kur’an-ı Kerim şefaath edecektir. Ayrıca ergenlik çağına erişmeden vefat eden çocukların anne ve babalarına şefaath edecekleri konusunda rivayetler vardır.” (Sorularla İslam- s. 64)

Cevap: Kur’an’da bulunan şefaath sistemi: “Şefaath” kavramı uydurma dinin rivayetleri sebebiyle Kur’an’ın en zor ve en karmaşık olan kavramıdır. Yunus Suresi’nin 18. ayetine göre “şefaath” dünya hayatında sevdiğine yarar sağlama ve sevmediklerine zarar verebilme anlamına gelmektedir. Kur’an’ı Mübin’de birçok ayette geçen “şefaath” kavramı “dünya hayatındaki yardımcı” ele almaktadır. (Yunus suresi-3,18; Bakara- 255) âyetleri buna örnek gösterilebilir. Mekke müşriklerinin Allah ile beraber taptıkları evliya ve ilahları için söyledikleri “Bunlar Allah nezdinde bizim şefaathçilerimizdir...” (Yunus-18) sözü ile dünya hayatında evliya ve ilahlarının kendilerine yardımcı edebileceğini iddia ediyorlardı. Yani Kur’an’ın birçok âyetinde var olan “şefaath” kavramı, dünya hayatında bulunan yardımcı yani yarar sağlama ile ilgili bir kavramdır. (Yunus-18). Çünkü Mekke müşrikleri öldükten sonra dirilmeye iman etmiyorlardı. Kur’an’ı Mübin’de geçen şefaath kavramı şu şekilde formüle edilebilir.

1-) Dünya hayatında insanlar dostlarına, akrabalarına, yandaşlarına şefaath ederler. Fakat âhirette “dünyadaki şefaathçilerin şefaathi artık fayda vermez.” (Müddessir- 48) bu şefaate örnektir.

2-) Yine dünya hayatında Allah’ın izniyle melekler sadece ve sadece iman edenlere şefaath ederler. (Ali İmran- 124, 125; Necm-26; Bakara-255) âyetler buna güzel bir örnektir.

3-) Ahirette insanın kendi amelinden başka hiçbir şefaath (yardım olunma, yardımcı etme) bulunmayacaktır. Bunun aksini iddia etmek yüzlerce âyete muhalefet olduğundan dolayı zulüm, şirk ve

küfürdür. Buna en güzel örnek şu ayetlerdir.

“Rablerinin huzurunda toplanacaklarından korkanları (o güne iman edenleri) Kur’an ile uyar. Onlar için Rablerinden başka ne bir dost, ne de bir şefaathçi bulunmayacaktır. Belki kendilerini korurlar.” (Enam-51)

“Dinlerini bir oyuncak ve bir eğlence edinen ve dünya hayatının aldattığı kimseleri bir tarafa bırak! Kazandıkları sebebiyle hiçbir nefsin felakete uğramaması için Kur’an ile nasihat et. O nefis için Allah’tan başka ne bir dost vardır ne de şefaathçi...” (Enam- 70)

“Öyle bir günden sakının ki, o günde hiç kimse başkası namına bir şey ödeyemez. Kimseden fidiye kabul edilmez, hiç kimseye şefaath fayda vermez. Onlar hiçbir yardım da görmezler.” (Bakara- 48,123)

“Ey iman edenler! Kendisinde artık alışveriş, dostluk ve şefaath (yardım görme) bulunmayan gün gelmeden önce, size verdiğimiz rızıktan Allah yolunda harcayın...” (Bakara- 254) “Her nefis kazandığına karşılık bir rehindir.” (Müddessir- 38; Tur-21)

Aslında Kur’an, şu anda Şia ve Ehli Sünnete var olan şefaath inancını yok etmek için gönderilmiş bir kitaptır.

“Şüphesiz (hakkı batıldan ayıran) hüküm günü, hepsinin bir arada buluşacağı gündür. O gün, dostun dosta hiçbir faydası olmaz. Kendilerine yardım da edilmez. Ancak Allah’ın merhamet ettiği kimseler böyle değildir.” (Duhan-40,41,42)

“O gün, herkes gelip kendi canını kurtarmak için uğraşır ve herkese yaptığının karşılığı eksiksiz ödenir, onlara asla zulmedilmez.” (Nahl-111)

“Ceza günü nedir bilir misin? Nedir acaba o ceza günü? O gün hiçbir kimse başkası için bir şey yapamaz. O gün iş tamamen Allah’a kalmıştır.” (İnfitar- 17, 18, 19)

“Bilsin ki insan için kendi çalışmasından başka hiçbir şey yoktur ve çalışması da ileride görülecektir. Sonra ona karşılığı tastamam verilecektir.” (Necm- 39, 40, 41)

Uydurma Rivayetlerin Baskısı Altında Şefaati ile İlgili Yanlış Anlaşılan Âyetler

Yanlış: “Allah’ın huzurunda, kendisinin izin verdiği kimselerden başkasının şefaati fayda vermez.” (Sebe,23)

Doğrusu şöyledir: “Allah’ın huzurunda kendisinin izin verdiği kimselerden başkasına (Allah’ın) şefaati ulaşmaz. “Çünkü “şefaati tümü ile Allah’ındır.” (Zümer, 44) Allah hiç kimseye şefaati etme yetkisi vermez, kendisi şefaati ve merhamet eder. İlk mealde Allah’ın bazı kimselere şefaati etme yetkisi vereceği anlaşılırken, doğrusunda ise Allah’ın şefaatinde yararlanabilen, Allah’ın af ve mağfiretine nâil olan muvahhid ve muttaki müminler olacağı anlaşılmaktadır.

Yanlış: “O gün Rahman olan Allah’ın katında bir ahd almış olan kimseden başkası şefaati etme hakkına sahip olamayacaktır.” (Meryem, 87 Elmalı)

Yanlış: “O gün, Rahman’ın kendisine izin verdiği ve sözünden hoşlandığından başkasının kimselerden başkasının şefaati fayda vermez.” (Tâhâ, 109 Elmalı- Diyanet)

Doğrusu şöyledir: “O gün Rahman’ın izin verdiği ve sözünden hoşlandığından başkasına Allah’ın şefaati fayda vermez”. Zuhrufta suresinin 86. ayetinin doğru mealı şöyledir. “Allah’tan başkasına yalvaranlar, şefaate sahip olmazlar” “lé yeşfeu” âyette “şefaati etmezler” diye bir ibare yoktur. Elmalı’da gelenek ve rivayetlerin etkisinde kalarak “mülk” kökünden gelen “yemlikü” kelimesini “şefaati etme” olarak çevirmiştir. Halbuki ahiretle alakalı ayetlerde geçen “şefaati” kavramları, Allah’ın yardımına kavuşmak, Allah’ın şefaatine nâil olmak, Allah’ın merhametini elde etmek, Allah tarafından affedilmek, Rahman ve Rahim olan Allah tarafından bağışlanmak, Allah’ın şefaati iznini elde etmek anlamında kullanılmıştır. Şefaati etme ve yardımda bulunma anlamında asla değildir. Kur’an’ı Mübin’in bağlam ve bütünlüğü bunu açıkça göstermektedir. Şefaati etmek ile şefaate nâil olmak, hak ve liyakat kazanmak, şefaate uğramak birbirinden farklı şeylerdir. Yüce Allah “işine hiç kimseyi ortak kılmaz.” (Kehf,

26) Eğer ahiret hayatında kendisinden başkasına şefaet etme yetkisi vermiş olsaydı onu Kuran'da açıkça beyan ederdi. Allah'tan başka merhamet eden, dost olan, dayanak, affedici yoktur."Allah kuluna kafi değil midir?" (Zümer, 36) "Allah'tan, geri çevrilmesi imkansız bir gün gelmezden önce, Rabbinize uyun. Çünkü o gün, hiçbiriniz sığınacak yer bulamazsınız, itiraz da edemezsiniz." (Şura, 47)

Onların hepsi de kıyamet gününde onun huzuruna tek başına yapayalnız gelecektir." (Meryem- 95)

"O gün hiçbir kimse en ufak bir haksızlığa uğramaz. Siz orada ancak yaptıklarınızın karşılığını alırsınız." (Yasin-54)

Dolayısıyla âhirette şefaet edicilerin varlığına inanmak Kuran'ın onlarca âyetini inkâr etmek demektir. Eğer ahirette Allah'ın şefa-atinden başka bir şefaati kabul edecek olursak buna muhalif olan onlarca âyetin hiçbir anlamı kalmayacaktır. Bundan ötesi ahirette hesap,adalet terazisi gibi kavramlar ve İslam'ın şahsi sorumluluk anlayışıyla, tevhid ilkesi ve evrensel ahlakın bir anlamı kalmayacaktır.

"...Onların hesabından sana bir sorumluluk, senin hesabından da onlara bir sorumluluk yoktur." (En'am- 52)

"Bu durumda her kim mümin olarak iyi davranışlar yaparsa onun çabasını görmezden gelmek olmaz. Zira biz bunu yazmaktayız." (Enbiya, 94)

"Allah'ın sana gösterdiği şekilde insanlar arasında hükmedersin diye sana kitabı hak olarak indirdik, hainlerden taraf olma. Ve Allah'tan mağfiret dile,çünkü Allah çok bağışlayan çok merhamet edendir. Kendilerine hıyanet edenleri savunma, çünkü Allah hainliği meslek edinmiş günahkarları sevmez. İnsanlardan gizler de Allah'tan gizlemezler. Halbuki geceleyin, O'nun razı olmadığı sözü düzüp kurarken O onlarla beraberdir. Allah yaptıklarını kuşatıcıdır. Haydi siz dünya hayatında onlara taraf çıkıp savundunuz, ya kıyamet günü Allah'a karşı onları kim savunacak yahut onlara kim vekil olacak. Kim bir kötülük yapar yahut nefesine zulmeder de

sonra Allah'tan mağfiret dilerse, Allah'ı çok bağışlayıcı ve merhamet edici bulacaktır. Kim bir günah kazanırsa onu ancak kendi aleyhine kazanmış olur. Allah her şeyi bilicidir, büyük hikmet sahibidir.” (Nisa- 105, 111)

“O gün (kabirlerinden) meydana çıkarlar. Onların hiçbir şeyi Allah'a gizli kalmaz. Bugün hükümrانlık kimindir? Kahhar olan tek Allah'ındır. Bugün herkese kazandığının karşılığı verilir. Bugün haksızlık yoktur. Şüphesiz Allah hesabı çabuk görendir.” (Mümin-16-17)

Eğer Yüce Allah ahirette işine başkasının elini karıştırırsa, işine başkasını ortak ederse ki, böyle iddiada bulunmak küfürdür. Eğer böyle bir şey olsaydı ne dünya imtihanının, ne hayrın, ne şerrin, ne hesabın, ne kitabın, ne hikmetin, ne İslam'ın ve ne de vaad edip verdiği sözlerin hiç bir anlamı kalmazdı. Âhirette Allah'ın şefaatin-den başka şefaet iddasında israf etmek ve inanmak ilim ehli için bir cehalet, düşüncesizlik, ciddiyetsizlik ve Kur'an'ı inkârdır. İnsanların dünya hayatındaki amellerini sadece Allah bilir.”Ölümsüz ve daima diri olan Allah'a güvenip dayan, O'nu hamd ile tesbih et. Kullarının günahlarını onun bilmesi yeter.” (Furkan, 58)

Sonuç olarak: Allah elçilerinin ahirette insanlara şefaet etmeleri ile alakalı bir görev ve yetkileri mevcut değildir. Onların görevleri sadece Allah tarafından indirilen vahyi tebliğ etmektir. Bu da dünya hayatı ile sınırlıdır. “Gizlenenlerin ortaya döküldüğü günde insan için ne bir güç ne de bir yardımcı vardır.” (Tarık- 9, 10)

Taklitçilerin en önemli özelliklerinden biri atalarından intikal eden hurafe ve yalanları hiç düşünmeden ve sorgulamaya tâbi tutmadan kayıtsız şartsız kabul etmeleridir. Bunun da en önemli nedeni Kur'an'ı bilmemeleri ve akla değer vermemeleridir.

Diyanet İşleri Bakanlığında Kur'an'a karşı farkındalık sıfır seviyesindedir. Şimdi Diyanet'in inanç ve fikirlerine bir göz atalım. Allah Resulü'nün elbise ve saçıyla teberüklenmek ile ilgili bir soruya Diyanet İşleri Bakanlığı şöyle cevap veriyor.

Hz. Peygamber (s.a.v) in saç telleriyle teberrükte bulunmaya gelince, bu konuda da pek çok rivayet vardır.

Örneğin Allah Resulü öz ya da süt teyzesi Ümmü Süleym'e, kardeşi Uhud'da kendisiyle beraberken şehit olduğundan ona acır ve onu sık sık ziyaret ederdi. Ümmü Süleym de Hazreti Peygamber(s.a.v) e gündüz uykusuna yatması için deriden yapılmış bir döşek yayardı. Allah Resulü(s.a.v) uyuduğu zaman Ümmü Süleym, onun yastığa dökülen saçlarını toplar, sonra da bunları ramekten (miskle karıştırılarak koku yapımında kullanılan madde) Enes bin Malik vefat ettiğinde cesedinde ve kefeninde kullanılacak kokunun içine bu kokunun da karıştırılmasını vasiyet etmiştir. Enes'in torunu Sumame dedesinin bu vasiyetini aynen yerine getirdiklerini bildirmektedir." (Buhari- İsti'zan, 14)

Bu rivayetlerden de sahabinin Hz. Peygamber (s.a.v) in saçından elde ettikleri miktarı bir yadigar olarak sakladıklarını görüyoruz. Peygamber'e ait bir eşyayı koruyup onu güzel bir anı olarak saklamaya çalışanların bu çabalarından söz ederken, onun hırkasına sahip olmak isteyenlerden söz etmeden geçemeyiz. Resulullah'a henüz hediye edilmiş bir hırkayı ondan isteme cesaretini gösteren ve bu yüzden de sahabiden tepki alan bir arkadaşı, o kıyafeti giymek için değil, öldüğünde cesedine kefen olsun diye Resulullah'tan istediğini söylemiştir. Nihayet bu şahıs öldüğünde o hırkanın kendisine kefen yapıldığı bilinmektedir." (Sorularla İslam- s, 61, 62)

Yedi Prof, bir Doçent, üç Doktorun yazmış olduğu akılsızlıklara insan hayret etmekten yapamıyor. Resulullah'ın saç ve sakalının, eşyasının ahirette hiçbir yararının olamayacağını, bırakın giydiği elbisesinin yararlı olacağını, kendisinin bile bir faydasının olamayacağını bu Prof'lar nasıl bilmezler. Yüce Allah şöyle buyuruyor. "(Ey Nebi!) Hakkında azap hükmü gerçekleşmiş kimseyi ve ateşte olanı sen mi kurtaracaksın!" (Zümer-19)

"(Ey Resul!) Onların hesabından sana bir sorumluluk; senin hesabından da onlara herhangi bir sorumluluk yoktur..." (Enam- 52)

Allah Resulü'nün arkadaşları, ahiret hayatında insanı amelinden başka bir şeyin kurtarmayacağını bilmiyorlar mıydı? “O gün hiçbir kimse en ufak bir haksızlığa uğramaz. Siz orada ancak yaptıklarınızın karşılığını alırsınız.” (Yasin- 54)

“Bilsin ki insan için kendi çalışmasından başka bir şey yoktur.” (Necm-39) “Herkes kazandıklarına karşı bir rehindir.” (Tur-21) “Her nefis kazandığına karşılık bir rehinedir.” (Müddessir, 38)

Allah tarafından indirilen vahiy haricinde Muhammed (a.a) in diğer insanlardan bir farkı bulunmamaktadır. (Kehf-110; Fussilet-6) Diyanet İşleri Başkanlığına soruluyor. Ashab'ı kiramin, Hz Peygamber (sav) in abdest suyu, saçları ve hırkası ile teberrük ettikleri doğru mudur?

Cevap: “... Asrı saadette! sahabenin Hz. Peygamber (s.a.v)e olan teveccühlerinde zaman zaman aşırıya gittiklerini ifade eden örnekler bulmak mümkündür. İlk bakışta bu durumu sahabenin saygıdaki itidal hassasiyetiyle çeliştiği düşünebilir. Örneğin, bazı sahabiler Hz. Peygamber(s.a.v) in abdest aldığı suya dokunmaktan ya da o suyu yüzlerine sürmekten manevi bir haz duyarken, bazıları da hırkası ve saçının bir teli gibi ona ait bir unsuru muhafaza ederek onun manevi hatirasını canlı tutmanın gayreti içerisine girmişlerdir.” (Sorularla İslam- sayfa, 58)

Aslında Diyanet'in din anlayışı ile fetö'nün veya cübbeli Ahmed'in din anlayışı arasında bir fark yoktur. Onun için Türkiye Cumhuriyeti Devleti dinen fetö tipi terör örgütleri ile mücadelede başarılı olamaz.

Yani Türkiye Cumhuriyeti Devleti fetö'ye karşı hukuken bu savaşı kazansa da din ve algı olarak kaybetmeye mahkumdur. Çünkü Diyanet İşleri Başkanlığı'nın din anlayışı ile fetö'nün din anlayışı arasında bir fark bulunmamaktadır. Anlayacağınız bu millet fetö'nün uydurma dini ile Diyanet'in Ehl-i Sünnet dini arasında sıkışıp kalmış bir durumdadır. Uydurma dinin ilahiyatçıları da Kur'an'a karşı sırt dönerek kendi bataklıklarında boğulup gitmektedirler.

Diyanet'in uydurma Ehli Sünnet rivayetlerini aktarmaya devam edelim. Diyanet İşleri Bakanlığı şöyle devam ediyor."Yine Enes bin Malik'in annesi Ümmü Süleym, Allah Resulü'nün evlerinde asılı duran tulumdan su içtiğini görünce onun mübarek ağzının dokunduğu yeri kesip saklamıştır." (Sorularla İslam - 5,59)

Halbuki Allah Resulü kendisine indirilen vahiy dışında bizim gibi bir beşer olduğu ile alakalı birçok ayet vardır."De ki: Ben, yalnızca sizin gibi bir beşerim.(Şu var ki) bana ilahınızın sadece bir tek ilah olduğu vahyediliyor. Artık her kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa ameli salih işlesin ve Rabbine ibadette hiç kimseyi ortak koşmasın." (Kehf- 110) "De ki: Ben de ancak sizin gibi bir beşerim. Bana İlahınızın bir tek ilah olduğu vahyediliyor. Artık O'na yönelin o'ndan mağfiret dileyin müşriklerin vay haline." (Fussilet- 6)

Dolayısıyla elçilik misyonu dışında Allah Resulü'nün hiçbir azası veya elbisesi kutsal değildir. Yani onu özel kılan şey kendisine indirilen vahiy'den başka bir şey değildir. Allah Resulü Muhammed (a.s) diğer elçiler gibi değerini sadece kendisine indirilen vahiy'den almaktadır. Muhammed (a.s) ın elbisesi ile diğer insanların elbisesi arasında bir fark olmadığı gibi, onun saçının ve sakalının da diğer insanların saç ve sakalından hiç bir üstünlüğü yoktur. Fakat Kur'an, ilim, aklı kullanma, tefekkür ve sorgulama düşmanı Diyanet ve cemaatler bu gerçekleri nereden bilsinler? Diyanet İşleri Başkanlığı, cemaat ve tarikatlar atalarından kendilerine intikal eden taklidi bir imana sahiptirler. Atalardan intikal eden taklidi imana Allah değer vermez. Taklidi iman değerli olmayınca, ona bağlı olan ibadetler de Allah'ın indinde geçerli olmazlar.

Dolayısıyla Diyanet'in yürüttüğü dini hizmetlerin Allah katında hiçbir değeri yoktur. Yani Diyanet'in yaptırdığı Hac, Umre, Kur'an kursları, yurt ve cami gibi faaliyetlerin hepsi israf ve servet kaybıdır. Sorularla İslam adlı eserinde diyanet diyor ki:"Aynı şekilde Mescid-i Haram'ın ikinci müezzini Ebu Mahzura, Allah'ın elçisi başını okşayıp kendisini Mekke'ye müezzin tayin ettikten sonra ölünceye kadar perçemindeki saçları sırf onun (s.a.v) elleri değdi diye tıraş

etmemiştir.” (Ahmet bin Hanbel- Müsned 3. 408) (a.g.e- s. 59)

Aynı şekilde “Rasulullah (s.a.v) in eli dokunmuştur” diye hocası Enes Bin Malik’e “ver elini öpeyim” diyen Basralı büyük muhaddis Sâbit b. Eslem el-Bunânin’nin de aynı manevi haz peşinde olduğunu tahmin etmek güç değildir. (Sorularla İslam- s,59)

Diyanet İşleri Başkanlığı o kadar Kur’an ve siyer cahili bir kurum ki, bu söyledikleri uydurma rivayetlerle “ashabın, Kur’an’ı ve Allah Resulü’nü anlamadığını” göstermeye çalışmaktadır. Halbuki sahabe Allah Resulü’nün eşyalarını ve beşeri özelliklerini asla kutsallaştırma yoluna gitmemiş böyle şeylere hiçbir zaman değer vermemiştir. Bakınız Kur’an cahili Diyanet İşleri Başkanlığı ne diyor? “Hadis siyer ve megazi kitaplarında bu sevgi ve saygının tezahürü olarak Hz. Peygamber (s.a.v) in zâtı ve eşyası ile teberrük etmeye dair birçok örnek olay anlatılır”(Teberrük: Maddi ve manevi bereket arzulama anlamına gelir) Kaynaklarımızda yer alan rivayetlerden öğrendiğimiz kadarıyla Hz. Peygamber (s.a.v)in abdest suyu, hırkası ve saçının teli ile teberrükte bulunma meselesi ashabın çoğunluğu ile alakalı olmayan, azınlıkta kalan bazı sahabilerin şahsi tavırları olarak telakki edilmelidir.” (a.g.e-s 59)

Aslında ümmi halkın ataların şirk dinini taklit etmesi çok kötü bir yoldur. Fakat Diyanet’in körü körüne ataların şirk dinini taklit etmesi bundan daha kötü bir ahlak ve sapkınça bir yoldur. Çünkü vahiy’den uzak olanlar ümmeti ileri bir seviyeye taşıyamazlar. Geri dönerek ileriye doğru yol almak mümkün değildir. Kur’an, yüzlerce âyette olumsuz hareketlerinden dolayı sahabileri eleştirirken, Diyanet’in bu âyetlerden hiçbirini görmeyip şu Emevi uydurmasına iman etmesi gerçekten çok ilginçtir.

Diyanete göre Allah Resulü (a.s) şöyle buyurmuştur.”Ashabıma hakaret etmeyin, nefsimi elinde bulunan Allah’a yemin ederim ki, sizden biriniz Uhud dağı kadar altını sadaka olarak dağıtsa (bunun sevabı)sahabelerden birinin bir avuçluk hurma sadakasına erişmez, hatta yarısına bile erişemez”(Müslim- Fedâilus Sahâbe, (Sahabenin Fazileti) 221, Ebu Davud, Sünne, Tirmizi, Menâkib)

Başka bir iftira ve uydurma şöyledir: “En hayırlı nesil benim asrımın neslidir” Aslında Kur’an yüzlerce âyette Allah Resulü’nün arkadaşlarını eleştirmesi ve onların menfi hareketlerini göz önüne sermesinin bir çok hikmeti vardır. Yoksa onların bazı olumsuz hareketlerini örtebilir, onları ebedi bir ibret olacak şekilde kitabında yer vermeyebilirdi.

Bunun hikmeti, insanların alimlerini, din büyüklerini ilâh ve Rab konumuna sokmamaları, onları yüceltmemeleri ve onları mâsum görmemeleri içindir. Eğer ümmi insanlar, Allah Resulü’nün arkadaşlarını uydurma dinin rivayetlerinden değil de, Kur’an’dan öğrenmiş olsalardı fetö diye bir bela ve musibetin doğması mümkün olmayacaktı. Muhammed (a.s) bile, “Nebi makam ve mertebesinde müşrik ve cehennemlik olan akrabalarına dua ve istiğfarda bulunarak Allah’a karşı hata etmiştir.” (Tevbe- 113) Yani Nebi bile Allah’a karşı hata eder, hata etmeyen ve sadece masum olan Resul’dür. Çünkü Resul’ün görevi vahyi tebliğ etmektir ve bu görevde asla ihânet etmez.

Nebi: Vahiy alan, Resul: Aldığı vahyi tebliğ eden yani içine bir şey katmadan ve eksiltmeden muhatap kitleye ulaştıran kişidir. Aslında Allah Resulü Musa (a.s) ile Allah Resulü Muhammed (a.s) arasında bir fark olmadığı gibi, Musa (a.s) ın kavmi olan İsrailoğulları ile Muhammed (a.s) ın arkadaşları arasında fazilet açısından hiçbir fark ve üstünlük yoktur. Yıllarca tebliğ ve irşad faaliyetinden sonra Allah’ın âyetleriyle sihirbazları mağlup edip, Firavun’un zulmünden onları kurtararak, denizi kupkuru bir yol açtıktan sonra karşıya geçirir geçirmez İsrailoğulları, Musa (a.s) a puta tapmak istediklerini söylemişlerdi. (Âraf-138)

Ashab, Allah Resulü’nün vefatından hemen sonra dünya malı, makam, mevki ve devlet için birçok savaşta birbirlerini acımasızca katletmişlerdir. Bu savaşlar Allah rızası ve zulmün ortadan kalkması için değil, siyasi amaçlı idi.”Allah rızası ve din için savaştlar” iddiası tamamen Emevi-Abbasi muhaddis ve müctehidlerinin yalanıdır.

Dolayısıyla ashabın üstün bir nesil olduğu ile alakalı bütün riva-

yetler Kur'an cehaletinden kaynaklanan yalanlardır. Kur'an, Allah Resulü'nün arkadaşlarına İbrahim (a.s) ı ve tevhid akidesinde ona tâbi olan muvahhidleri örnek olarak gösteriyor. "İbrahim de onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: "Biz sizden ve Allah'ın yanı sıra taptıklarınızdan uzağız. Sizi inkar ediyoruz.

Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir..." (Mümtehine, 4) Bütün bu âyetlere rağmen, Ehl-i Sünnet'in Kur'an cahili muhaddis ve müctehidleri Nebi'nin pak dilinden yalan ve iftira uydurmaktan çekinmemişlerdir.

Mesela, şu uydurmaya dikkat eder misiniz! "Kim ashabıma hakaret ederse, Allah'ın, meleklerin ve bütün insanların laneti üzerine olsun." (Taberâni- el-Mu'cemu-Kebir- 12, 142) Halbuki ashab "Allah'a din öğretmeye kalkmışlardır." (Hucurat- 16)

Ashab "Zorla (mahalle baskısı ile) İslam'ı kabul ettikleri halde Allah Resulü'ne minnet etmişlerdir." (Hucurat-17) "Allah Resulü'ne eziyet etmişlerdir." (Ahzab- 69) "Savaşa gitmekten çekinmişlerdir." (Tevbe- 38, 39, 40) "Savaştan kaçmışlardır." (Tevbe- 25) Bunlar gibi yüzlerce âyete rağmen, Emevi-Abbasi-Osmanlı Suudi Arabistan Ehli Sünnet dinine ve diyanet işleri başkanlığına göre "Sahabenin tümü güvenilir ve fıkıh ilminde onların görüşleri kaynak olarak değerlendirilmelidir." (Sorularla İslam-s. 57)

Diyanet'in din anlayışı tamamen Emevi - Abbasi Ehl-i Sünnet dininin kaynaklarındaki rivayetlere ve bu rivayetlerden çıkarılan içtihatlarla dayanır. Diyanet'in din anlayışı mezheplere dayanır. Anlama açısından Allah'ın kitabına itibar edilmez. Diyanet'in-Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünden, Kur'an'ın kendi içinde bulunan çözümünden ve bir sistem üzerine indiğinden haberi yoktur. Aslında Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları bilmeyenlerin Kur'an'dan, Allah Resulü'nden ve İslam'dan konuşmaları abesle iştigaldir. Diyanet, insanları ölümlerin inanç ve fikirlerine mahkum ettiği için bin yıl geçse de Kur'an'ın ruhunu, ahlakını ve hikmetini

anlaması mümkün değildir.

Diyanet İşleri Başkanlığı'na şöyle bir soru yöneltiyor.

İtikadi hükümlerin referans sistemleri nelerdir?

Örnekler vererek açıklar mısınız?

Diyanet'in Cevabı: İtikatla ilgili meselelerde Kur'an-ı Kerim ve Hz. Peygamber (s.a.v) den rivayet edilen mütevatir haberler delil olarak kabul edilir. Tevatür yoluyla nakledilen rivayetler kesin bilgi ifade eder, ahad yolla gelen rivayetleri zan ifade eder.

Zan, şüphe taşıdığından ve şüphe ile de itikat oluşturulamaya-
cağından, ahad haber akaitte müstakil olarak delil kabul edilmez.
Ama o konuda Kur'an'da bir nas varsa, onun açıklanmasında yarar-
lanılabilir.

Dolayısıyla itikadi ve ameli yükümlülüğün temeli akıl değil,
nakildir. Bu konularda akıl nakli destekler. Kalam alimlerinin bu
yaklaşımına rağmen, Ehl-i hadisten olan Hanbelilerden Kadı Ebu
Ya'la gibi bazı alimler ve Zahiriler muttasıl bir senetle Hz. Peygam-
ber'e ulaşan haber-i vahidleri hem itikatta ve hemde amelde delil
sayarlar” (Bkz, İbni Hazm, el- ihkam, 1/87; Sahih Ahad Hadisin iti-
katta delil olması, s, 210) (Sorularla İslam, Diyanet İşleri Başkanlığı
yayınları, s, 33, 4. Baskı, Ankara, 2018)

Yazarlar:

Prof. Dr. Şevki Aydın

Prof. Dr. Bünyamin Erul

Prof. Dr. İbrahim Hilmi Karslı

Prof Dr. Ramazan Altıntaş

Prof. Dr. Yavuz Ünal

Prof. Dr. İlyas Üzüm

Prof. Dr. Ahmet Yaman

Doçent Dr. Halil Altuntaş

Dr. Hüseyin Kayapınar

Dr. Muhlis Akar

Dr. Seyit Ali Topal.

Tashih Ramazan Özalpdemir.

Kitab'ın adı: Sorularla İslam Kitab-ı yayınlayan: Diyanet İşleri Başkanlığı Yayın tarihi: 2018--4.Baskı Yazarlar: Prof. Dr. M. Şevki Aydın Prof. Dr. Bünyamin Erul Prof. Dr. İbrahim Hilmi Karşlı Prof. Dr. Ramazan Altuntaş Prof. Dr. Yavuz Ünal Prof. Dr. İlyas Üzümlü Prof. Dr. Ahmet Yaman Doç. Dr. Halil Altuntaş Dr. Muhlis Akar Dr. Seyit Ali Topal Tashih: Ramazan Özalpdemir Din işleri yüksek kurulu kararı: 20. 02. 2014/05 Kur'an'ın çok ilginç bir ahlak ve karakteri vardır.

Kur'an-ı Mübin canlı bir organizma gibi, din ve hüküm olarak kendisini yegane kaynak olarak kabul etmeyenlere karşı kapı ve pencerelerini kapatır.”Kendisine Rabbinin âyetleri hatırlatılıp da ona sırt çevirenden, kendi elleriyle yaptığını unuttandan daha zalim kim vardır! Biz onların kalplerine, bunu anlamalarına engel olan bir ağırlık, kulaklarına da sağırlık verdik. Sen onları hidayete çağırırsan da artık ebediyen hidayete eremeyeceklerdir”(Kehf, 57)Kur'an, şirk ve hurafelerin bulunduğu bir zihin ve gönüle yerleşmez.

Kur'an şirk ve küfrün yanında nasıl mekan tutup yerleşsin. Kur'an ile şirk, Allah'ın hanif dini ile Emevi- Abbasi iftiraları bir arada olamazlar. Kur'an'ın ifadesiyle “Körle gören, karanlıklarla aydınlık, gölge ile sıcak, ölümlerle diriler bir olmazlar”(Fatır-19,20,21,22)

Sonsuz ilim ve kudrete sahip olan yüce Allah ile sonsuz acziyete sahip olan bir beşer nasıl eşit olarak kabul edilecek? Vahiy, Allah'ın kelamı, Emevi- Abbasi Ehli Sünnet uydurmaları ise Nebi adına ortaya çıkarılmış İslam'a ve Allah Resulü'ne iftiradan başka bir şey değildir.

İşte sırtını bu hurafelere dayayan, aklını ve zihnini bu yalanlara kiralayan Diyanet İşleri Bakanlığı şu uydurmanın Nebi tarafından söylendiğine iman ediyor. “Tubé limen raâni ve limen raâ men raâni” “Ne mutlu beni görene ve beni göreni görene” (a.g.e -s.53)

Kur'an'ın ilminden ve hikmetinden doğu ile batı kadar uzak olan Diyanet bu rivayetin bir Emevi uydurması olduğunu anlayamayacak kadar cehaletin bataklığında boğulmaktadır. Emeviler insanlara korkunç zulüm ve işkence çektirdiler.

Mesela, Emevi ordusu Bizans askerleri ile beraber Allah Resulü'nün Medinesini talan ederek sahabenin kızlarına ve kadınlarına tecavüz ettiler. (Harre olayı) Ehl-i Sünnet dininin ataları olan Emeviler, Allah Resulü'nün çocuklarını acımasızca katlettiler.(Kerbela vakası) Fakat bu zulüm ve katliamlarını örtmek ve insanları kendilerini eleştirmekten engellemek için Emevi beslemesi muhaddisler, sahabe ve Emevi asrının faziletine dair yüzlerce hatta binlerce hadis uydurdular.

Halbuki Kuran'a baktığımızda Allah Resulü'nün Medinesinde yaşayan Ebubekir ve Ömer ile günümüzde yaşayan bir Kur'an ehli Muvahhid arasında hiçbir farkın olmadığını rahatlıkla görebiliriz. Üstünlük Allah Resulü'nün zamanda yaşamada değil, tevhid, bilinç ve güzel ahlak ile alakalı bir durumdur. Kur'an'da Allah Resulü'nün arkadaşlarının olumsuz hareketlerini anlatan yüzlerce ayet vardır. Diyanet onları öven iki ayeti görüyor. (Tevbe- 100; Fetih- 18)

Fakat onları eleştiren yüzlerce âyetten haberi bile olmuyor. Allah Resulü'nün arkadaşlarının nasıl bir ahlaka sahip olduklarını anlatan âyetlerden birkaçı şöyledir.

Ashab savaştan kaçıyor. “...Nihayet, öyle bir an geldi ki, Allah istediğiniz galibiyeti size gösterdikten sonra zaafa düştünüz. Nebi'nin emri konusunda tartışmaya kalkıştınız ve âsi oldunuz...” (Âli İmran-152)

“O zaman Resul arkanızdan sizi çağırdığı halde siz, arkanıza dönüp bakmadan savaş alanından kaçıyordunuz...” (Âli İmran-153;

Tevbe-25)

Resulullah konuşma yaparken ashab oyun ve eğlenceye koşuyorlar. “Onlar (Ashab) bir ticaret ve eğlence gördükleri zaman hemen dağılıp ona giderler ve seni ayakta yalnız bırakırlar...” (Cuma- 11)

Ashab, Allah’ın düşmanlarını dost ediniyor. “Ey iman edenler! Müminleri bırakıp da kafirleri dost edinmeyin, bunu yaparak Allah’a aleyhinizde apaçık bir delil mi vermek istiyorsunuz?” (Nisa-144)

“Ey iman edenler! Eğer benim yolunda savaşmak ve rızamı kazanmak için (hicret yoluna) çıkmışsanız, benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanlara sevgi göstererek, gizli muhabbet besleyerek onları (müşrikler) dost edinmeyin. Oysa onlar size gelen gerçeği inkar etmişlerdir. Rabbiniz olan Allah’a inandığınızdan dolayı Resulü de sizi de yurdunuzdan çıkardılar. Ben (azimüşşan) sizin saklı tuttuğumuzu da açığa vurduğunuzu da en iyi bilenim. Sizden kim bunu yaparsa (Allah’ın düşmanları dost edinirse) düz yoldan sapmış olur.” (Mümtehine-1) Ashab, nebi (as) ın hanımına zina iftirasında bulunuyor.” (Nebi’nin hanımına) bu ağır ifki uydu-ranlar şüphesiz sizin içinizden bir gruptur...” (Nur- 11)

“Bu iftirayı işittiğinizde erkek ve kadın müminlerin kendi vicdanları ile iyi niyette bulunup da “Bu apaçık bir buhtandır.” demeleri gerekmez miydi? (Nur-12)

“İftiracıların da bu konuda dört şahit getirmeleri gerekmez miydi? Madem ki şahitler getiremediler, öyleyse onlar Allah indinde yalancıların ta kendileridir.” (Nur- 13)

“Çünkü siz bu iftirayı, dilden dile birbirinize aktarıyor, hakkında bilgi sahibi olmadığınız şeyi ağızlarınızda geveleyip duruyorsunuz. Bunun önemsiz olduğunu sanıyorsunuz. Halbuki bu, Allah katında çok büyük bir suç idi. Onu duyduğunuzda: “Bunu konuşup yaymamız bize yakışmaz. Hâşâ! Bu, çok büyük bir buhtandır.” demeli değil miydiniz?” (Nur- 15,16)

Ehl-i Sünnet'in alimlerinin iddia ettikleri gibi Allah Resulü'nün döneminde Medine'de "Asrı Saadet" devri değil, fitne kazanları kaynıyordu. Medine'de yaşayan Allah Resulü'nün arkadaşlarına Kur'an şöyle seslenir. "Ey iman edenler! Zandan çok sakının. Çünkü zannın bir kısmı günahdır. Birbirinizin kusurunu araştırmayın. Biriniz diğerini arkasından çekiştirmesin. Biriniz, ölmüş kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz değil mi? O halde Allah'tan korkun. Şüphesiz Allah tevbeyle çok kabul edendir, çok merhamet edendir"(Hucurat-12)

Ashab, Allah Resulü'ne karşı saygısızlık yapıyorlar. "Ey iman edenler! Allah'ın ve Resul'ünün önüne geçmeyin. Allah'tan korkun. Şüphesiz Allah iştiridir bilendir. Ey iman edenler! Seslerinizi Nebi'nin sesinin üstüne yükseltmeyin. Birbirinize bağırdığınız gibi Nebi'ye yüksek sesle bağırmayın. Yoksa siz farkına varmadan amel-lerinizi boşuna gidiverir"(Hucurat-1, 2)

Ashab, Allah'a yani Resulü'ne ihanet ediyor. "Ey iman edenler! Allah'a ve Resul'üne ihanet etmeyin, sonra bile bile kendi emanetlerinize hainlik etmiş olursunuz." (Enfal- 27)

Allah Resulü'nün döneminde yaşamak ihlas ve bilinç açısından bir üstünlük değeri taşımaz. Fakat atalarının uydurma Dinine bağlı olan Diyanet bu gerçekleri nereden bilsin? Kur'an'dan yan çizen ve Emevi dinine bağlı olan Diyanet bu hakkı anlayamaz. Diyanet İşleri Başkanlığı Allah'ın kitabından dolayısıyla onun hikmet ve ahlakından uzak tutulmuştur.

"...De ki: O (Kur'an), insanlar için doğru yolu gösteren bir kılavuzdur ve şifadır. (Ona) inanmayanlara gelince, onların kulaklarında bir ağırlık vardır ve Kur'an onlara kapalıdır. Sanki onlara uzak bir yerden bağırılıyor (Kur'an'da ne söylendiğini anlamıyorlar)" (Fussilet-44)

Kur'an'ın Geliş Amacı

"Bu Kur'an, bütün insanlara bir açıklamadır; bilinç sahipleri için de bir hidayet ve öğüttür." (Âli İmran-138)

“Allah size İşte böylece ayetlerini açıklar ki düşünüp hakikatı anlayasınız.” (Bakara-242) “...

Ayrıca bu kitab-ı da sana her şey için bir açıklama, bir hidayet ve rahmet kaynağı ve Müslümanlar için bir müjde olarak indirdik.” (Nahl-89)

“De ki: Onu, mukaddes ruh, iman edenlere sebat vermek, Müslümanları doğru yola iletmek ve onlara müjde vermek için Rabbin katından hak olarak indirdi.” (Nahl-102)

“Ey insanlar! Şüphesiz size Rabbinizden kesin bir delil geldi ve size apaçık bir nur indirdik.” (Nisa-174) “...Sapıtmamanız için Allah size açıklama yapıyor. Allah herşeyi bilendir.” (Nisa-176)

“Onlar Kur’an’ı düşünüyorlar mı? Yoksa kalpleri kilitli mi?” (Muhammed-24) “Ey Resul! Sana bu mübarek kitabı, âyetlerini düşünsünler ve aklını kullananlar öğüt alsınlar diye indirdik.” (Sâd-29)

“İman edenlerin Allah’ı anma ve ondan inen Kur’an sebebiyle kalplerinin ürpermesi zamanı daha gelmedi mi? Onlar daha önce kendilerine kitap verilen (Yahudi ve Hristiyanlar) gibi olmasınlar. Onların üzerinden uzun zaman geçti de kalpleri katılaştı. Onlardan birçoğu yoldan çıkmış kimselerdir.” (Hadid-16)

“İşte bu Kur’an, kendisiyle uyarılınsınlar, Allah’ın ancak bir tek ilah olduğunu bilsinler ve akıl sahipleri iyice düşünüp öğüt alsınlar diye insanlara gönderilmiş bir tebliğdir.” (İbrahim-52)

Kısacası Kur’an’ın indiriliş amacını anlatan yüzlerce âyet vardır. Fakat Diyanet İşleri Başkanlığı, Emevi Abbasi Ehli Sünnet dininin kaynaklarındaki rivayetleri dinde tek kaynak olarak kabul ettiğinden dolayı Allah’ın kitabına ihanet etmekte ve onun manasının anlaşılmasını imkansız hale getirmek için elinden gelen her şeyi yapmaktadır.

Dolayısıyla şu âyetlerin muhatabı olmaktadır. “İnkâr edenler (hakkın üstünü örtenler) Sakın ha bu Kur’an’ı dinlemeyin, oku-

nurken propaganda yapın. Umulur ki galip gelirsiniz, dediler.” (Fussilet-26)

“İndirdiğimiz açık delilleri ve hidayet yolunu kitapta onu insanlara apaçık göstermemizden sonra gizleyenler yok mu, işte onlara hem Allah hem de bütün lanet ediciler lanet ederler”(Bakara-159)“Allah’ın indirdiği kitaptan bir şeyi gizleyip onu az bir değer ile değişenler yok mu, işte onların yiyip de karınlarına doldurdularını ateşten başka bir şey değildir.

Kıyamet günü Allah ne kendileriyle konuşur ve ne de onları temize çıkarır. Orada onlar için can yakıcı bir azap vardır. Onlar doğru yol karşılığında sapkınlığı, mağfirete bedel olarak da azabı satın almış kimselerdir. Onlar ateşe karşı ne kadar dayanıklıdır.” (Bakara-174,175)

“Allah, kendilerine kitap verilenlerden,”Onu mutlaka insanlara açıklayacaksınız, onu gizlemeyeceksiniz” diyerek söz almıştı. Onlar ise bu emri kulak ardı ettiler, onu az bir dünyalığa değiştiler. Yaptıkları alışveriş ne kadar kötü olmuştur.” (Âli İmran-187) “Kendisine Rabbinin âyetleri hatırlatılıp da ona sırt çevirenden, kendi elleriyle yaptığını unutandan daha zalim kim vardır? Biz onların kalplerine, bunu anlamalarına engel olan bir ağırlık, kulaklarında sağırılık verdik. Sen onları hidayete çağırırsan da artık ebediyen hidayete eremeyeceklerdir.” (Kehf-57)

”Eğer biz onu, yabancı dilden bir Kur’an kılsaydık, diyecekler de ki: Âyetleri tafsilatlı şekilde açıklanmalı değil miydi? Arap olana yabancı dilden kitap olur mu? De ki: O, inananlar için doğru yolu gösteren bir kılavuzdur ve şifadır.(Ona) inanmayanlara gelince, onların kulaklarında bir ağırlık vardır ve Kur’an onlara kapalıdır. Sanki onlara uzak bir yerden bağırılıyor (da Kur’an’da ne söylendiğini anlamıyorlar).” (Fussilet-44)

Peki Diyanet İşleri Başkanlığı Kur’an’ı nasıl ve nerede kullanıyor? T. C Cumhurbaşkanlığı- Diyanet İşleri Başkanlığı Sayı: 757 18882- 210. 99- E 300015

Konu: Hatim Okunması Dağıtım Yerlerine

Yeni coronavirus (Covid-19) ülkemizde yayılmasına engel olmak, hastalıktan korunmak ve etkilerini en aza indirmek için ülke genelinde bir dizi tedbir alınarak vatandaşlarımıza evlerinde kalmalarının tavsiye edildiği bir süreçte başkanlığımızca vatandaşlarımızın dini ve manevi duygularını güçlendirmek amacıyla çeşitli çalışmalar yürütülmektedir. Bu kapsamda ülke genelinde haftalık hatim okuma kampanyaları düzenlenecek ve okunan hatimlerin duası Diyanet TV’de her hafta perşembe akşamı yayınlanan “Cumaya Doğru” programında yapılacaktır.

Bu itibarla İmam- Hatip, müezzin- kayyım ve Kur’an Kursu öğreticilerinin vatandaşlarımız arasında koordinasyonu sağlayarak her hafta en az birer hatim okumalarının sağlanması hususunda bilgilerinizi ve gereğini rica ederim. Bünyamin Albayrak Başkan adına. Din Hizmetleri Genel Müdürlüğü Dağıtım 81 il Valiliğine (il müftülüğü)neHalbuki Kur’an’ın hatim yapılması ile ilgili tek bir âyet mevcut değildir. Tam aksine Kur’an’ın anlaşılması, üzerinde düşünülmesi ve kavramlarının çözülmesi yani bağlam ve bütünlüğünün ortaya çıkarılması ile ilgili yüzlerce âyet vardır.

Mehmet Görmezden F. Gülen’e Mektup:

Aslında insanların kusur ve zaaflarından faydalanmak doğru değildir. Makam ve mevki sahibi olanlar güçlü gördükleri kişilerden bir beklenti içine girebilirler. Kariyer sahibi olan zayıf insanlar, çirkef ve ahlaksız zorbalardan korku ve endişe duyabilirler. Bundan dolayı Mehmet Görmezin F. Gülen’e bu mektubu göndermesi normal bir olay olarak görülmesi gerekir. Aslında bu mesele bizi o kadar da alakadar etmiyor. Esas olarak bizi alakadar eden ve üzen tek şey, kurum olarak Diyanet İşleri Başkanlığının ne kadar Kur’an, ilim, tefekkür ve sorgulama nimetlerinden mahrum, uydurma rivayet ve hurafelerin pençesinde olduğudur. İnsanın üzüldüğü şey, kurum olarak doksan bin cami ve yüz elli bin personelle milyonlara hitap eden Diyanet’in bu akıl ve inançla hiçbir zaman Kur’an’ı bulamayacak olmasıdır.

Eğer Mehmet Görmezde zerre kadar Kur'an bilgisi ve tevhid ahlakı olsaydı F Gülen'e böyle bir mektup göndermezdi. İşte o mektup."Ehli hadisin naçiz bir talebesi olarak bir grup genç âlimle birlikte, Resul-i Ekrem'in Nübüvvet mişkâtından iktibas ile cem-i tevbib ile tasnif ederek şerhettiğimiz "Hadislerle İslam- Hadislerin Hadislerle Yorumu" eserini, şahsımda dahil çağımız İslam nesillerinde büyük emekleri olan zât-ı âlilerinin (yüksek şahsiyetlerinin) yüksek ittilâına (yüce mezarlarına) ve tenkidatına (tenkitlerine-kontrol etmelerine) arz etmekten şerefyâb olduğumu ifade eder, sıhhat, afiyet, uzun ömürler niyazıyla,selam, hürmet ve muhabbetlerimi takdim ederim. Mehmet Görmez, İmza

Bu mektup birçok internet sitesinde ve bazı tv kanallarında haber konusu oldu. Fakat bu mektubu haber konusu yapanlar Kur'an cahili cübbeli Ahmet ve TGRT olunca Mehmet Görmezin aleyhinde onlara destek vermemek için mektubu görmezlikten geldik. Fakat ısrarla Kur'an'a dönmek istemeyen kurum ve kuruluşları da deşifre etmek zorundayız.

Bundan dolayı hakkın hatırı her şeyden yücedir diyerek bu utanç verici mektubu paylaşmayı uygun bulduk. Mektuptaki şu cümleye çok takıldım. "Şahsımda dahil çağımız İslam nesillerinde büyük emekleri olan zât-ı âlilerinin yüksek ittilâına ve tenkidatına arz etmekten şerefyâb olduğumu ifade eder"Özellikle Mehmet Görmezin, F Gülen'in hoşuna gidecek bir dil kullanması bana çok ilginç gelmiştir. İşte Kur'an ilminden ve tevhid ahlakından uzak olmanın kahredici sonucu.

Bu milletin geleceği tehlike:

Kur'an insanlık tarihinde neredeyse bir kişi tarafından bile yaşanan uydurma dinlerin hepsini ele almıştır. Nuh (a.s) ın kavmi, İdris, İbrahim, İshak, Yakub, Yusuf, Musa, Şuayb, Hud, İsa, Muhammed (a.s) ın kavmi, Ashab-ı Kehf'in şirk ile mücadele etmeleri, Ashab-ı Uhdud,un şirki, İsrailoğulları, Belkıs'ın güneşe tapan milleti, Hristiyanların teslis inancı, İsa'nın ilah ve Rab edinilmesi, Yahudilerin Üzeyri Allah'ın oğlu olarak kabul etmeleri,Yine insanlık tarihinde

evliya ve ilâhlara direk olarak tapma. İnsanların evliya ve ilahlarının putlarına kulluk yapmaları.

Sabiilerin ve mecusilerin inancı. Güneşe ve Ay'a tapınma. Fira-vun'un kendini ilah ve Rab olarak dikta ettirmesi. Samiri'nin eritilmiş altından buzağı yaparak İsrailoğullarını ona taptırması. Yine Kur'an'ın, kadınlara, çocuklara, salma atlara, sağmal hayvanlara, yük yük altın ve gümüşe, bahçelere, aileye, aşirete, güzel evlere, ticaret mallarına Allah'a yani Resulün'den ve Allah'ın yolunda mücadele etmekten daha fazla değer verilmemesini ısrarla emretmesi. Yani Allah şirkin üzerinde o kadar önemle durur ki, neredeyse insanlık tarihinde bir kişiyi bile ihmal etmez, Peki bütün bu gerçeklere rağmen, dört bakanlık bütçeye ve yüz elli bin imama sahip olan diyanet işleri başkanlığı şirkin tam merkezinde bulunan milyonlarca insanı neden görmez? Aklını, vicdanını, ruhunu, özgürlüğünü kiraya vermiş milyonlara neden hakkı anlatmaz? Diyanet işleri başkanlığı neden hâlâ Allah'ın apaçık âyetlerini gizlemeye çalışır? Şirkini açık olarak ortaya koyan Cübbeli hakkında neden bir cümle bile söylemez?

İlah, evliya rab ve gavs olarak görülen uydurma mabudları neden görmez? Diyanet, Kur'an'ın tevhid akidesine verdiği değer in milyonda birini bile niye görmez? Bu ümmetin dünya ve ahiretine yazık değil mi? Diyanette 25 yıl görev yaptığım için biliyorum. Önemli bir devlet kurumuna iftira etmekten Allah'a sığınırım. Bazen Ankara'dan başkan, başkan yardımcıları, akademisyenler ve müfettişler gelip müftülük konferans salonunda görevlilere özel konuşmalar yaparlardı.

Bu konuşmaların hiçbirinde Kur'an'ı anlama, akli kullanma, tefekkür ve sorgulama ile alakalı olmazdı. Konuşmalar ve direktifler genellikle "Halkın razı edilmesi, şikayetlerin olmaması, görevin hakkıyla yerine getirilmesi" ile ilgili olurdu. Yani bu konuşmacılar. "Allah elçilerinin yaptıkları gibi, sizde sadece hakkın tercümanı olun, insanlara yalnız doğruları anlatın, millet isterse rahatsız olsun, halk şikayet etsin, önemli olan doğru olandır" demezlerdi. Diyanet gününü gün etme peşinde koşar. Hiçbir zaman Kur'an ilimlerini

kendine dert edinmez.

Diyanet, on üç asır önce uydurulmuş Emevi-Abbasi Ehli Sünnet dininin Hanefi mezhebinin ictihadlarını tebliğ etmeyi tek görev olarak belirlemiştir. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın ilginç bir ahlakını da söylemeden geçmek olmaz. Diyanet İşleri Başkanlığı büyük bir kibir ve korkunç bir gurura sahiptir. Yani ilim ve fikir bakımından Emevi - Abbasi Ehli Sünnet dininin kaynaklarındaki rivayet ve ictihadlar haricinde hiçbir görüşü kabul etmez. Diyanet İşleri Başkanlığı o kadar hantal ve gerici bir yapıya sahiptir ki, 7 Şubat 2012 MİT krizi, 17/25 Aralık 2013 hükümete karşı darbe girişimi, 2014 MİT'E ait tırların durdurulması, 15 Temmuz 2016 askeri darbe girişimi dahil olmak üzere fetö aleyhinde tek bir cümlesi olmamıştır. Kur'an'a yabancı, İslam dinine en aykırı tevhid akidesine en düşman olan Fetö yapılanması ve fikirleriyle alakalı bir çalışması, bir raporu, bir yazısı bile bulunmamaktadır.

Diyanet İşleri Başkanlığı uydurma hadis dininden kendini kurtarıp Kur'an'ı tek rehber ve kaynak olarak almadığı sürece bu yobazlığın cenderesinde erimeye devam edecektir. Yıllardan beri Diyanet'in çıkarmış olduğu yayınları ansiklopedisinden takvimine kadar bütün eserlerini okudum. İnsanları yeniden düşündürecek, hayret ettirecek ilmi hiçbir eseri olmamıştır. Hep hurafe, gelenek, uydurma, ezber ve 1300 seneden beri tekrar edilip gelen Ehli Sünnet din adamlarının değersiz bilgileri. Uydurma dinde sistem şöyle kurulmuştur. Emevi-Abbasi- Osmanlı Ehli Sünnet dini, Suudi Arabistan, Diyanet İşleri Başkanlığı, Nurculuk, Süleymancılık, diğer cemaatler ve tarikatlar.

Halbuki indirilmiş vahiy dininde sistem şöyle kurulmuştur. "Size Allah'ın ayetleri okunurken, üstelik Allah Resulü' de aranızda iken nasıl küfre saparsınız? Her kim Allah'a bağlanırsa kesinlikle doğru yola iletilmiştir." (Âli İmran, 101)

Sistem Allah'ın ayetleri, âyetleri okuyan Elçi (Resul) Allah'a bağlanma, sırat-ı müstakim (dosdoğru yol)

Sonuç: Bir toplumda ilahi sistem hakim olmayınca şirkin ve küfrün yolu açılmış olacaktır.

Dolayısıyla Eğer Diyanet, Emevi-Abbasi Devleti'nin din anlayışını değil de Kur'an ve tevhid Devleti'nin diyaneti olsaydı, Fetö diye lanetli bir doğum meydana gelmeyecekti. Fetö gibi acımasız ve kahredici bir terör örgütünün bu topraklarda neşvünema bulması Diyanet'in gerici anlayışının bir eseridir. Diyanet İşleri Başkanlığı Kur'an medeniyetine yol verseydi böyle cahillerin ortaya çıkmasının önüne geçmiş olacaktı. Diyanet'in yobaz imamı (Kur'an ehli muvahhid imamları tenzih ederiz) babaları tarafından katledilen 2 ve 3 yaşındaki masum yavrular için bile cemaatten helallik istemiştir. Benim Diyanet İşleri Başkanlığı'ndan yana hiçbir umudum yoktur. Beynini, zihnini, ruhunu ve aklını Şafi'ye Ahmet b. Hanbel'e, Buhari'ye, Malik b. Enes'e kiraya veren ile, F Gülen'e, Mahmud'a ve Menzil'e kiraya veren arasında ne fark vardır? Diyanet, fetö işgal hareketine karşı ezan ve salalar okutuyor. Güya Diyanet İşleri Başkanlığı darbeye karşı olduğunu göstermeye çalışıyor. İnanmayın, kanmayın, samimi bulunmayın.

Neden mi? F Gülen, 40 yıldan beri Said Nursi'nin Risâleleri ve Emevi-Abbasi Ehli Sünnet dininin rivayetleriyle ümmeti aldatıyor. F Gülen'in anlattığı hurafelere karşı diyanet'in herhangi bir cevabı oldu mu?

Diyanet'in görevi nedir? Daha ileri giderek şunları söylüyorum. Diyanetin inanmış olduğu din ile F Gülen'in dini arasında bir fark var mıdır? Diyanet, aynı F Gülen gibi, Kur'an ve tefekkür düşmanı Emevi, Abbasi Ehli Sünnet dininin rivayetlerinin mahkumu değil mi? Veya Diyanet, 90 yıldan beri Kur'an adına nasıl bir çalışma ortaya koymuştur.

Diyanet'in darbeden önce paralel yapılanmanın tehlikesi ile alakalı bir raporu değil, bir cümlesi mevcut mudur? Risale'i Nur'da bulunan hurafe ve yalanlarla ilgili şu ana kadar 80 küsur yazı paylaştım. Diyanetin Risale'i Nur'da bulunan hurafelerle ilgili bir sor-gulaması var mı? Bırakın sorgulamayı, Diyanet vakfı, Said Nursi'nin

şirk ve cehalet dolu Risale'i Nur Külliyyatını en lüks bir kağıda basıp dağıtmaktadır.

Acaba Diyanet İşleri Başkanlığı Kur'an'a iman ediyor mu? Allah'ın Resulüne karşı asgari bir saygısı bulunuyor mu? Diyanet, Kur'an'a iman ediyor, Allah'ın Resulüne karşı bir sevgisi ve saygısı mevcut ise, başta F Gülen olmak üzere cübbeli Ahmet, Menzil şeyhi, Osman ünlü, Tuğrul İnançer, Cemal Nur Sargut gibilerinin, Allah Resulü'ne hakaret içeren sözlerine niye karşı gelmiyor? Niye cevap vermiyor? Diyanet, Kur'an'ın ilim ve hikmetiyle ümmeti bilinçlendirseydi F Gülen gibi Kur'an ve akıl düşmanı bir psikopat ülkenin bütün kurum ve kuruluşlarını ele geçirebilecek bir güce sahip olabilir miydi?

Dört bakanlık bütçeye ve yüz elli bin imama sahip olan diyanet işleri başkanlığı ümmeti tam olarak sarmalayan hurafe ve yalanlara, uydurma ve cehalete karşı minimum bir gayret ve çabası bulunuyor mu? Diyanete inanmayın, kanmayın, aldanmayın, samimi değildir, günü kurtarmaya çalışıyor. Diyanet işleri başkanlığı günün şartlarına göre nasıl kendini yenilemez? 2016 miladi bilim ve teknoloji çağında Emevi ve Abbasiler dönemine çakılıp kalmak Diyanete yakışır mı? Cehaletin bu kadarı fazla olmuyor mu? Diyanet İşleri Başkanlığı, Allah'ın ilmiyle inen ve açıklanıp detaylandırılan Allah'ın kitabı varken, 4000 sene önce yaşamış kavimlerin dediği gibi “atalarımızın dinini bırakmayız” demesinin haklı bir gerekçesi olabilir mi? Diyanet'in 1350 sene önce uydurulan Emevi, Abbasi Ehli Sünnet dininin rivayetleriyle nasıl batıla saplanıp, bu batıl dinin cehennemine razı olur? Ataların uydurma dini yüzünden cehennemin mutfağında yaşamaya değer mi? Bu nasıl bir akıl, nasıl bir fikir, nasıl bir vicdan nasıl bir ilim nasıl bir inançtır?

Her insan Kur'an'ın önderliğinde kendi tarihinde yaşaması hayati bir öneme sahiptir. Biz Emevi- Abbasi döneminde uydurulan dine hizmet edemeyiz. O karanlık döneme takılıp kalamayız. Deprem olmaması için 1001 hatim okutan Elazığ müftüsü Peyami

Güngör ile Paralel yapının cahili F Gülen arasında inanç bakımından bir fark var mı? Veya Elazığ valiliği yaptığı dönemde Harput ulu camiinde her Cumartesi günü sabah namazından sonra Elazığ müftüsü ile beraber Cemaat eşliğinde F. Gülen'in tesbihatını okutan bugünün merkez Valisi Muammer Erol ile F Gülen arasında inanç ve fikir bakımından bir fark var mı?

YASALAR VE KISSALAR

Allah; insanları hidayet ve aydınlık yolu olan vahye, değişmez ve değiştirilemez yasalarına uymaya ve uygulamaya çağırır. Vahiy, yani yazılı yasalar; tıpkı göklerde ve yerde bulunan yaratılış yasaları gibi matematiksel birer denklem gibidir. Matematiksel denklem, nasıl ki takip edildiği zaman, insanı doğru sonuca ulaştırırsa; vahiy de insanı, değişmez ve şaşmaz bir şekilde hidayet ve huzur iklimine ulaştırır. Dua eden insan, esas görevi olan doğal yasaları terkedip yani davet edenin davetine icabet etme yerine, kendi şahsi istekleri için Allah'a yalvarması, akla, mantığa, ilme, ilâhi yasalara yani sünnetullâha ve edebe uygun olmadığı gibi, dine de uygun değildir. Zira göklerde ve yerde olan yasaların sahibi Allah'tır.

Değişmez, değiştirilemez yasalara, uyması ve uygulaması gereken insandır. Duamız yerine gelmiyorsa eğer; "Yap, yapıver, ediver, eyleyiver Allahım" diyerek Allaha emirler (!) yağdırma ahlaksızlığımızdan ve sorumsuzluğumuzdandır. De ki: Sizin duanız (ilâhi yasalara uyma) olmasa Rabbim size ne diye değer versin ? Siz ki (yasaları) yalanladınız. Bunun sorumluluğu yakanızı bırakmayacaktır. (Furkan-77)

Âyette geçen dua, doğal yasalara uyma, güzel ahlak sahibi olma ve kula kul olmaktan sakınma anlamına gelmektedir. Huzur ve mutluluğumuz için, yüce Allah'ın bizler için belirlediği yasalara uyalım ki; dualarımız, dünyada da, ahirette de hedefine ulaşsın. Yüce Allah

ezelde koyduğu yasalara hiç bir zaman müdahale etmez.

Göklerde ve yerdeki kurulu düzenin yapısına karışmaz. Yani istediğini yapar ama keyfi bir iş asla yapmaz. Onun vahiy göndermesi de yaratılışa müdahale etmek için değil, göklerde ve yerde bulunan yasaları hatırlatmadan başka hiçbir şey değildir. Yani yazılı yasa ile göklerde ve yerdeki yaratılış yasalarını hatırlatıyor. Kur'anın bir hatırlatma olduğunu asla unutmayalım. "Bu (Kur'an) âlemler için bir hatırlatmadır." (En'am-90; Yusuf-104; Sâd-87)

Dolayısıyla Kur'an göklerde ve yerde kurulu bulunan yasaları hatırlatma kitabıdır. Yoksa sürekli olarak insanı göklerdeki ihtişama, ince ayar ve hassas dengeyi düşünmeye niye yönlendirsin? İşte bu yasaların Kur'andaki adı meleklerdir. Tekrarlamakta fayda vardır. Kur'an göklerde ve yerde olan ilahi yaratılış yasalarını hatırlatmaktan başka hiçbir şey değildir. Yani yüce Allah'ın demek istediği şudur.

"Ben kendi kural ve kaidelerime, yasa ve kanunlarıma göre hareket ederken, sakın sizlerde yazılı olarak gönderdiğim yasaya (vahiy) ve doğal yasa olan göklerde ve yerdeki kurallara aykırı hareket etmeyin" demek istemiştir. Göklerde ve yerde yazılan yani yaratılan yasaya göre hareket edildiği zaman düzenli ve temiz bir hayat ortaya çıkar. Bunun haricinde asla düzenli bir dünya ve temiz bir hayat kurulamaz. Yüce Allah, göklerde ve yerde olanlar hakkında yedi yüz âyette bizi düşünmeye ve hatırlamaya sevk etmesinin tek sebebi, onun yasalarının değişmezliğini göstermesi içindir.

Yani göklerdeki düzen, kâide, yasa ve kurallar hiçbir zaman değişmiyor ki, sizin yaratılıştaki yasalarınız çağırarakla değişsin. "Size isabet eden herhangi bir musibet, kendi ellerinizle kazandıklarınız (yaptıklarınız) yüzündendir..." (Şura-30)

"İnsan için kendi çalışmasından başka hiçbir şey yoktur. Yaptıklarını da ileride görülecektir."(Necm-39,40) buyurulması.

Bu ezeli yasaların iyice anlaşılması içindir. Bu konuda şu âyetler dikkate değer bir öneme sahiptir."Yedi kat göğü tabaka tabaka

(birbiriyle uyumlu-düzenli) olarak yaratan O'dur. Rahman'ın yaratmasında hiçbir uyumsuzluk göremezsin. Gözü çevir, herhangi bir düzensizlik görebilecek misin?

Sonra tekrar tekrar gözü çevir; göz bitkin bir şekilde yorgun olarak sana geri dönecektir." (Mülk-3,4) Ahzab 43 ve 56.âyetlerde geçen meleklerin iki anlamı vardı.

1-) Vahiy yani yazılı yasalar.

2-) Göklerde ve yerde bulunan ilâhi doğal yasalar.

Soru şu: Gelenekte olduğu gibi çok dua ve ibadet eden mi başarılı ve mutlu olacak, yoksa yasalara göre hayat süren mi? Tabi burada geleneğin ibadetinden söz ediyoruz. Yoksa asıl ibadet yasalara göre yaşamaktır. Kur'an'da bulunan "Resul" kavramının da iki boyutu vardır.

1-) Yazılı yasaların sözcüsü olan yani vahiy okuyan beşer resuller.

2-) Yüce Allah'ın ezelde yaratmış olduğu doğal güç ve kuvvetler, kâide ve kurallar, yasa ve kanunlar anlamındaki melek resuller. (Hac-75)

Mesela, rüzgar ve yağmur birer yasa yani birer melektir. Dolayısıyla doğal denge için hayat yüklenmişlerdir. Beşer resuller, insanlar için sözle yasa yani hayat taşıırken, doğal resul olan melekler tabiat için hayat yüklenmişlerdir. Yüce Allah göklerde ve yeryüzünde olanları kullarının emrine boyun eğdirdiğine göre, esas kulluk onları inceleme, araştırma ve işleme yani onlardan ilim ve teknoloji elde etmekle olacaktır. Göklerde ve yeryüzünde bu potansiyel ortaya çıkarılmayınca yüce Allah'ın nasıl sonsuz kudret ve merhamete sahip bir Rab olduğu anlaşılacaktır.

Yani Kur'an'ın deyimiyle yüce Allah hakkıyla takdir edilmeyecektir. Dua yüce Allah'ın hükmlerinde ve yeryüzünde var ettiği yasalara göre hareket etmeye davet anlamına gelmektedir. Sonsuz güç ve kudret sahibi yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor. "Gökte rızıkınız ve size vaad olunan şeyler vardır." Yani gökte rızık ola-

rak sadece yağmur ve kar yoktur. Gökte uçaklar, uydular, uzay istasyonları ve daha bilmediğimiz nice melekler yani zenginlikler mevcuttur.

Kıssalar Zülkarneynden Süleyman (a.s) a, Musa (a.s) dan İsa (a.s) a, kadar Kur'an'da var olan akıl ve mantığın, ilâhi kanun ve yasaların kabul etmediği yani yaratılış yasasına aykırı bazı kıssaların tarihte aynısı ile yani birebir gerçek olarak vuku bulduğunu söylemek imkansızdır.

Bazılarını da simgesel ve teatral bir anlatıma sahip olduğunu aklımızdan çıkarmayalım. Kur'an'da anlatılan bu hikaye ve kıssalar vahyin ilk muhatapları tarafından duyulmuştu. Yoksa Kur'an bunları hiçbir zaman anlatmayacaktı. Bu kıssaların bazıları, Kur'an'ın akıl ve mantığına, hikmet ve ahlakına aykırı düşmektedir. Bu kıssalar, yüz yıllardan beri muhatap kitle tarafından efsanevi bir şekilde anlatılarak gelmişti. Anlatılan bu kıssaları Kur'an, onların bildiği ve benimsediği bir üslupla anlatmıştır. Kur'an bir masal ve hikaye kitabı değil, bir hidayet, güzel ahlak ve öğüt kitabıdır. Dolayısıyla Mekke müşriklerinin bildiği bu kıssaların bir bölümünün tam olarak gerçekleştiğini söylemek doğru değildir. Kur'an bu kıssaların bazılarını simgesel, mecaz ve bir metafor olarak anlatmıştır. Çünkü yüzyıllardan biri gelen ve insanların zihinlerine yerleşen bu kıssaların tümünün, tashih edilmesi mümkün değildir.

Dolayısıyla Kur'an'ın amacı anlatılmak istenen bu gibi efsanelere ve masallara inanılmaması gerektiğini ortaya koyuyordu. Kur'an'ın indiği zaman ve coğrafyada insanların inanç ve zihin dünyası bu gibi efsane ve olağanüstü masallarla yoğrulmuş akıl ve mantık tamamen saf dışı edilmişti. Dolayısıyla İsa (a.s) ın beşikte konuşması, Zülkarneyn'in güneşin doğduğu ve battığı yere seyahat etmesi, Musa (a.s) ın annesinden başka kadınlardan süt emmemesi, Musa (a.s) ile yolculuk yapan kul hikayesi, Süleyman (a.s) ın karınca ve kuşlarla konuşması, Babilde bulunan Harut ve marut hikayesi gibi kıssalara olmuş gibi birebir inanmak akıl ve mantığın sınırlarını zorlayan, yaratılış yasasını aşan ve insanların özgür iradeleriyle

imana gelmelerinin önünde bir engel olurdu. Kur'an bu kıssalarda geçenleri tasdik etmek ve sizin bildiğiniz gibi olmuştur niyetiyle değil, anlattıkları bu akıl ve mantık dışı hikayelerin Allah tarafından bilindiğinin haber verilmesi için almıştır.

Yani “Yüce Allah bu masal ve hikayelerinizi biliyor, bunları anlatmaktan vazgeçin, bunlardan daha önemli şeyler var” demek istemiştir.

Mesela: Mekke’de inen sürelerde cinlerden söz edilip de Medine’de inen hiçbir sürede söz edilmemesi bu gerçeği gösteriyor. Yoksa Mekke’de olan cinler, Medine’de yok olmamıştı. Kur’an’da anlatılan cinler ile müşriklerin cin algısı birbirinden çok farklıdır. Biri hayali ve sanal, diğeri gerçek ve hayat sürendir. Ayrıca Kur’an’da anlatılan kıssaların insanların akıl ve mantığına, iman ve teslimiyetine hiç bir katkı sağlamamıştır. Ve kıyamet gününe kadar da sağlamayacaktır. Bunların anlatılmasının en önemli amacı, yüce Allah’ın her şeyden haberinin var olduğunun ortaya konulmasıdır. Yani Mekkelilere “Ey Müşrikler! Bu anlattığınız masal ve efsanelerinizin hepsi Allah ilminde mevcuttur” demek istenmiştir. Aynı şekilde Medine’de olan Yahudi ve Hristiyanlara da bu gibi hurafelerden ve hikayelerden vazgeçmeleri istenmiştir. Yani Kur’an onları kendi silahlarıyla etkisiz hale getirmiştir. Bu gibi ayetler genellikle “vav” ile başlamaktadır. Ve bu “vav” edatı “Böyle mi oldu, böyle şey olur mu, böyle mi yaptık, ettik, vahyettik” anlamında hayret uyandırma anlamına gelmektedir. Yani “Böyle bir şey olmamıştır.” demek istenmiştir.

Kur’an’da anlatılan Nebi ve Resullerin belirli sayıda olmasının sebebi de budur. Yani yüzlerce belki binlerce Resul geldiği halde, Kur’an’da sadece Arapların, Yahudi ve Hristiyanların bildikleri Nebi ve Resullerin kıssalarının anlatılması önemlidir. Kur’an, Mekke müşriklerinin bilmedikleri hiç bir Nebi ve Resul’ü söz konusu yapmamıştır. Yani Mekke müşrikleri Zülkarneyn’i duymamış olsalardı, ondan asla söz edilmeyecekti. Dolayısıyla “Masal ve efsanelerinizi biliyoruz” kendinizi boşuna yormayın mesajı verilmek istenmiştir.

Sonuç Olarak: Yüce Allah, İster mekke müşrikleri olsun, ister

Yahudi ve Hristiyanlar olsun, zihnen hazır olmadıkları, onu kabul-
lenmeye yanaşmayacaklarını bildiği için inançlarında veya kitapla-
rındaki hikayelere karşı çıkmamıştır. Tevhid ve güzel ahlak üzerinde
durmuştur.

GAZALİ KİMDİR?

İmam Gazali (1058-1111) ki, büyük Selçuklu başveziri Nizamü'l Mülk ile inanç ve fikir birliği yaparak, iman edenlerin zihin dünyasının bin yıllık geleceğini, kendi şirk zihniyeti doğrultusunda hayata hakim kılan bir Kur'an cahilidir. Gazali'nin izinde giden binlerce mukallit ortadoğu coğrafyasını vahşet ve cehalete boğarak yürekler acısı hâle düşürmüştür. Hem de bunu, din adına, dine hizmet ediyorum diye yapmışlardır. Şimdi Ehl-i Sünnet dünyasının, neden bu derece geri kaldığını ve yere çakıldığını daha iyi anlıyoruz. Yani dinlerini parçalayan ve fırka fırka olan gelenekçi muhafazakarlar, böylesi acınası bir zillete boşuna düşmemişlerdir. İmam-ı Gazâlî'nin dinsel felsefesi, hadislerin üzerine inşa edilen mezhep egemenliğine dayanıyordu. Gazali ve onun gibilerinin açmış olduğu kötü çığır, ahtapotun kolları gibi, iman edenlerin coğrafyasının her tarafını sarmıştır. Gazâlî ve ona tabi olanlar âyet ve hadisleri yorumlarken, kadınların haklarını da gasbetmeyi ihmal etmediler.

Onların sapkın ve ilkel inançlarından, kadınlar da sonuna kadar nasiplerini aldılar. Bunların zihninde kadın neslin idamesini sağlayan bir kuluçka makinesinden ve cinsel temadan başka bir şey değildir. Bunlara göre kadın, yüce Allah'a karşı değil, erkeğe karşı sorumlu tutulmuştur. Çünkü kadın, kocasının bütün ihtiyaçlarını karşılamadığı takdirde cehenneme girecektir. Yani kadının tek bir görevi vardır.

Bu da kocasının hizmetlerini en iyi şekilde yerine getirmesi, onu en güzel bir şekilde memnun etmesi, ona mutlak olarak itaat etmesi ve onun şehvetini, dileğine ve zevkine göre gidermesidir. Bütün bu görevleri kusursuz denecek şekilde yapmış olsa bile, cennete girebilmesi yine de kocasının iznine bırakılmıştır. Ehl-i Sünnet din adamlarının öve öve bitiremedikleri ve Hücetü'l İslam olarak tavsif ettikleri Gazali'nin inancına göre, "Şaban ayının on beşinci (berat) gecesini ihya ederse, öldüğü vakit onun kalbi ölmez. Ayrıca, berat gecesinde yüz rekât namaz kılana yüce Allah şefaati olarak yüz melek gönderir; bunlardan otuzu ona cennet yolunu müjdeler, öbür otuzu dünya âfetlerinden, diğer otuzu ise cehennem ateşinden, onu da o kimseyi şeytanın şerrinden korurlar... (İmam Gazali: Hücetü'l İslâm. sayfa- 55,56)Kur'an cahillerinin Hücetü'l İslam (İslam'ın delili) olarak gördükleri adamın söylediğine göre, "Bir kimse, kurban bayramı gecesinde cima yaparsa, doğacak çocuk altı parmaklı olur veya incir ağacının altında cima yaparsa, doğacak çocuk suda boğulur." (İmam Gazali: Hücetü'l İslam sayfa- 134)

Gazalinin gaipten haber vermesinin sonu yoktur. Diyor ki: "Bir kadın, perşembe gecesi hamile kalırsa, doğacak çocuk âlim; aynı gün öğleden evvel hamile kalmışsa, doğacak çocuk zeki; keza, aynı gün öğleden sonra hamile kalırsa, doğacak çocuğun gözleri şaşır olur. Eğer, cima ederken (cinsel ilişki esnasında) konuşursa, çocuk dilsiz doğar" (a.g.e. sayfa - 134)

Ehl-i Sünnet din adamlarının en çok meşgul oldukları şey cinsellik olmuştur. Diyor ki: "Bir kimse karısına, "Seninle dört ay cinsel ilişkide bulunmayacağım," derse ve dört ay içinde onunla cinsel ilişkiye girmezse, karısı talak-ı bain (Evliliği hemen sona erdiren boşanma) ile boşanmış olur. Daha sonra birleşmeleri için, nikâh lâzım gelir."

Başka ne diyor?

"Bir kimse hanımına: "Artık sen kâfir oldun!" derse, karısı talak-ı bainle boş olur. Bu sözü, lâtife olarak söylemiş olsa bile değişen bir şey olmaz, karısını boşamış sayılır"(a.g.e. sayfa-138) Allah

Resulü (a.s) ın vefatından sonra dine sonsuz yalanlar ve iftiralar karıştırmışlardır. Hem de insanlık tarihinde olmadığı kadar dini yalanlara ve hezeyanlara boğmuşlardır.

Bunların en meşhurları muhaddis ve müctehidler daha sonra Gazali ve Said Nursi gelir. Bunların yalan ve iftiraları sınırsızdır. Dinci cahillerin taptıkları Gazali diyor ki: “Öğle namazını cemaatle kılmak, on iki yıl ibadet etmekten; ikinci namazını cemaatle kılmak, on bin fakiri doyurmaktan hayırlıdır. Yatsı namazını cemaatle kılmak ise kâbe’yi bin kere tavaf etmekten, bin şehit namazını kılmaktan evlâdır.”(a.g.e. sayfa -45)

İlah ve rab olarak görülen Gazalinin bu söylediklerine iman eden ümmet nasıl infak edecek?

Diyor ki: “Zilhicce ayının ikinci günü kim oruç tutarsa (ki, bu ikinci gün Yunus (a.s) ın duasının kabul olunup, balığın karnından kurtulduğu gündür.) Allah ona, bin yıl ibadet etmişçesine sevap yazar.”(a.g.e. sayfa - 71)

İmam Gazali ve tâbiileri, Kur’an’ı hurafelere, akli nakile boğdurup, ümmeti karanlık bir cehalete mahkum etmişlerdir.

Kendisinden sonra gelen din ve devlet adamları, Gazalinin hurafe ve iftiralarını iman edenlere İslam’ın olmazsa olmazları olarak benimsetmiş ve kıyamet gününe kadar ümmetin zihninde kapanmaz bir yara açmışlardır.

BİR PARADOKSUN ÇÖZÜMÜ VE HAYAL KIRIKLIĞININ ONARIMI

Hüseyin Atay, İslam medeniyetinin farklı alanlarda gittikçe derinleşen krizine, Müslüman halkların tarih dışına savrulmalarına şahitlik eden bir kriz dönemi mütefekkiridir ve düşüncesi doğal olarak hem eleştiriye hem de inşaya yönelen bir karaktere sahiptir. Mütefekkir bir âlim olarak Hüseyin Atay'ın bütün fikri çabası aslında bir paradoksun çözümüne yöneliktir.

O paradoks şudur: İnsanlara daha iyisini vadederek yaşamlarına giren din, bugünün dünyasında Müslüman halkların durumuna baktığımızda nasıl olup da bir hayal kırıklığı olarak karşımıza çıkmaktadır? 'Biz ve onlar', 'yeni ve eski', 'gelenek ve modernite gibi karşıtlıklarla örgütlenen ve sürekli savaş düzeninde tutulan bir din söyleminin, bireyin anlam, toplumun adalet talebini karşılayamadığında hayal kırıklığı yaratacağı açıktır.

Dinin kendinden bekleneni veremediğinde ortaya çıkan hayal kırıklığı, insanda inanılabilirliğini bütün unsurlarıyla kaybetmiş radikal bir tanrısızlığa ve din karşıtlığına evrilir. Bunu dine değil de dindarlık iddiasında bulunanların din anlayışındaki sorunlara bağlayan Hüseyin Atay gibi zihinler bu durumu yaratan sebepler denklemini yeniden kurarlar. Bu denklemde insanı sonuçlara maruz kalan değil, sebeplere etki eden bir güç olarak konumlandırırlar.

Anlam düzeninin çöktüğü ve insana dair her şeyin alayağı edildiği bir dünyada daha iyiyi, daha doğruyu, daha güzeli, daha adil olanı ortaya çıkarmaya yönelik eleştirel bilinç ve estetik tefekkür bu zihinlerin temel özelliğidir. Dinin varlık sebebini ahlaka, bilinme sebebini akla dayandıran Hüseyin Atay'ın imana ve ahlaka başka bir deyişle Allah'a ve insana dair söylemini, arzulanana ulaşamayan ahlak deneyiminin yarattığı hayal kırıklığını onarma çabası olarak okumak gerekir. (Şaban Ali Düzgün)

İnancın Koruyucu Kalkanı Bilgi

Hüseyin Atay, modern dönemde din ve bilim arasında varsayılan çatışmanın İslam inancı bağlamında söz konusu olmadığını göstermek üzere bilgiyi imandan öne almış, dinin aklın ve tecrübenin sınırlarının bittiği yerde başladığı tezinin aksine İslam inancını aklın ve bilginin sınırları içinde konumlandırmıştır. Zira insanın neye niçin inandığını bilmesi, inancın ahlakı gereğidir. Allah'ın varlığını ve birliğini bilmenin imana öncelenmesi Kur'anî bir taleptir (Muhammed-19). Bu düşüncenin köklerine İslam düşünce geleneği fazlasıyla aşınadır. İnsana ilk farz olanın ne olduğu sorusuna Müslüman âlimlerin bir kısmı 'Allah'ı bilmek', bir kısmı 'düşünmek' cevabını verir.

Ebû Hâşim insana ilk farz olanın şüphe etmek olduğunu söyler. Atay, süreç içinde yerini kesin bilgiye terk eden şüphenin insana ilk farz olarak gösterilmesini olumlayarak aktarır. Zira şüphe, verili bütün sisteme ve sistemi ayakta tutan unsurlara karşı uyanık olmayı gerektirir. Şüphe hermenötiği denilen bu durumda adalet, adaleti tanımlayanlardan veya adalet dağıtanlardan değil adaletsizliğe uğrayanlardan, baskı altında tutulanlardan öğrenilmektedir. Hüseyin Atay, devralınan mirası, oluşumunu tamamlamış, yedeğine girecek bir norm kaynağı olarak değil, sürekli geliştirilmesi gereken bir inşa süreci olarak görür.

Bu süreçte kendisine kadar gelen külliyatı da, herkesi bağlayan, eleştiriye kapalı bir kaynak olarak değil akıl, vicdan, tecrübe gibi objektif ölçütlerle değerlendirilmesi gereken bir haber olarak alır ve Kur'an'ın haber değerlendirme kriteri olan,

“Bir sözü-haberi dinleyip en güzeline uymayı’ (Zümer-18) bu geleneğe uygular. Atay’a göre; “Bir düşünce geleneği içindeki insanlar ya kendilerini geleneksel kurallara, örf ve adetlere sıkı sıkıya bağlayan taklitçilerden ya da bütün insanların sorunlarını dikkate alarak mevcudu aşmayı amaçlayan idealistlerden oluşur. Taklitçi grup geriye, idealist grup geleceğe bakar.

Tevhidin Gereği Olarak Çoğunluğun Tahakkümüne Karşı İnsanın Tek(il)liği

Hüseyin Atay’a göre, bir olan Allah’ın kulunun herkese benzererek değil aksine farklılık göstererek var olma iradesi, tevhidin tezahürüdür. Tevhide dayalı insan tekilliğine ve farklı olma, farklı düşünce ortaya koyma hakkına vurgusuyla Hüseyin Atay’ın düşüncesinin bir yandan saf insan tabiatına ve Kur’an’a bir çağrı; diğer yandan da yığınla adet, örf ve geleneğe bir sırt çeviriş ve İslam düşüncesinin Kur’an’ın dışında beslendiği geleneksel külliyatın insan ruhunu yağmalayan çelişkilerinden kurtuluş çabası olduğu görülür. Hüseyin Atay’ın “Kitaba mahkûm değil, hâkim olan insan” söylemi, insanı olup bitenin sorumlu öznesi olarak konumlandırma arzusunu yansıtır. Atay, “Her bilenin üzerinde bir başka bilenin olduğu-olması gerektiği” (Yusuf- 76) ayetini, çoğunluğun imhaya yöneldiği özne insanı ihya hamlesi olarak öne çıkarır. Atay’a göre, bilgide mutlak otorite iddialarını reddeden bu ayet tekil olan bireyi yüceltirken ona aynı zamanda olağanüstü bir sorumluluk yüklemektedir. Bu sorumluluk, insanı hayat planının onurlu, dinamik, etkin, egemen ve sorumlu gücü olarak inşa etmekle yerine getirilebilir. Aksi takdirde Kant’ın şu sözü sahne alacaktır: “Eğer insan kendini bir solucan haline getiriyorsa, üzerine basıldığında şikâyet etmemelidir.” (Şaban Ali Düzgün)

“ANADOLU İRFANI” MASALI

“Anadolu İrfanı” Genellikle sağcı ve muhafazakar muhitlerde yani dini anlamda gelenekçi, atalarının dinine sıkı sıkıya bağlı, özellikle Osmanlı hayranı, Kur’an cahili ve mukaddesatçı çevrelerin sık sık kullandıkları bir kavramdır. Bu kavram genellikle Anadolu insanı âlim değildir, din adına kitaptan fazla bilgisi bulunmaz, yani mektep ve medrese görmüş, bildiğimiz örgün eğitimden geçmiş, âlim vasfı kazanmış değil, hayatın içinde öğrenmiş, sezgileri güçlü, bilgeliği keskin, feraset ve dirayeti kuvvetli, basireti yerinde anlamında bir içerik yüklenmektedir. Ama burada olay sadece bilmek ve sezmek, basiret ve feraset sahibi olmak değil, daha çok faziletli olmak dürüstlük, güzel ahlak gibi önemli özellikler de ekleniyor. Yani bir şemsiye, bir torba kavram, bir yalan ve uydurma, ne kadar ahlaki bir kavram varsa, bu “irfan” denilen şeyin içine doldurulmuş, tüm iyilikler, faziletler ve erdemlerin içinde bulunduğu bir kavram olarak kullanılıyor. Bunu kim kullanıyor? Yukarıda dediğimiz gibi, gelenekçi, milliyetçi, mukaddesatçı, sağcı, muhafazakar çevreler bu kavramı çok kullanıyor.

Peki gerçekten böyle bir “Anadolu İrfanı” var mıdır? Yani eğer “irfan” hayatı, eşyayı, varlığı okumaksa, derinden kavramaksa, yani mektep, medrese görmek değil, ümmi olarak, anadan doğma haliyle de, eğer bir “irfan” sahibi olunuyorsa, mesela, Aşık Veysel ârif midir?

Bize göre ârif’in dik alası, en önde gidenidir.

Neşet Ertaş ârif midir? Ya da Anadolu İrfanını taşıyan bir bünye midir? Elbette öyledir. Fakat bugün “Anadolu İrfanı”nı kullanan çevreler, gerçekte o her neyse o irfan’ın az çok karşılığı olan zümrelere hiç sıcak baktıklarına şahit olmadık. Biz bu topraklarda eğer bir irfan kültüründen bahsedilecekse, yani varlığa, insana, merhametli, dürüst, ahlaklı bakan, sağduyulu olarak, akli selimiyle kavrayan, bazen kitaplar dolusu bir içeriği bir cümlenin içine sıkıştırıp, sizin önünüze koyan bir kudretse, bu anlayış ve kavrayışla, o anlayış ve kavrayışın, Anadolu topraklarında yaşar diye menbaalar yazmış, bugün Sünni muhafazakarların temsil ettiği adresler, yerler değil, tam tersine vakti zamanında tek tabirle kullanırsak kenarda köşede kalmış damarlar, terk edilmiş mecralarda filizlenmiş bir insandır.

Söz gelimi yakın dönemde âşık Veysel o irfan’ın temsilcisidir. Yine geçmişte, bu Alevi-Bektaşilerin yedi büyük ozan dedikleri ozanların söylemlerinde ve deyişlerinde karşılığını bulan bir insandır. Osmanlı tarafından bunların alternatifi olarak görülen ve Anadolu’nun içerisine girdiğinde birçok farklı kola ayrılan Nakşibendi dediğimiz yapının içerisinde zerre kadar irfan, vicdan, merhamet, insan sevgisi, hayvan sevgisi, doğa bilgisi, Kur’an’ın ilim ve hikmeti olduğuna insanlık şahit olmadı. Onlar için varsa yoksa rivayet, bütün dünya, bütün din, bütün gerçek fıkıh kitaplarında olan bilgilerdir. Veya kelimeler-akaid metinlerinde bulunan müktesebattır. Yani ilmihal kitaplarının softa dindarlığıdır. Bu dindarlıkta ve insanlık anlayışında zerre kadar irfandan ve güzel ahlaktan bir pay yoktur. Sadece medreseden mürekkep yalamışlığın verdiği kibir, gurur, cehalet, küstahlık, taklit ve yobazlık vardır. Bu yüzden Türkiye’de sağ muhafazakar kitlenin kendisine atfedilen irfanda güzel ahlak, dürüstlük, hoşgörü, nâiflik ve erdem gibi değerler de mevcut değildir. Mesela, Emniyet Müdürlüğünün sicil kayıtlarına bakalım. Sağ ve muhafazakâr kitlenin yoğun olduğu muhitlerde çocuk tecavüzleri, kadına karşı şiddet, hayvana karşı düşmanlık ve işkence, çevreyi ve doğayı talan etme ahlakı, acaba seküler muhitlerden, hatta Şii ve Sünni olmayan ülkelerdeki yaşam kültürlerinden çok daha mı iyidir, bir araştırıp yoklamak gerekir.

Bakalım bu bizim “Anadolu İrfanımızın” yani sağ ve muhafazakar kitleye affedilen bu irfanın kendini nasıl gösterdiğini, emniyet suç kayıtlarından bakalım.

Araştırıp bakalım, gerçekten bizim topraklarda öyle faziletle ayakta duran, ahlakı dünyaya nam salan, dürüstlüğüyle mâruf, ferasetiyle ve basiretiyle ön plana çıkan bir irfan ehli varmış, yokmuş birlikte görelim. Birlikte sorgulayalım ve bakalım. Yoksa bu “Anadolu İrfanı” dediğiniz şey, daha çok itaat ve bi’at kültürüne alışmış, güçlünün yanında yer almayı marifet saymış, kula kulluk yapan, güç ve kudret neredeyse oraya yaslanmış, kritik dönemlerde idare-i maslahatçılığı kendine prensip olarak almış bir zihniyet yapısına mı işaret ediyor? Sizin “Anadolu İrfanı” dediğiniz şey sağ seçmen tipolojisinden başka hiçbir şey ifade etmiyor. Dolayısıyla ben, eğer Anadolu’da bir irfan geleneği aranacaksa, bu irfan geleneği, Sünni ve Şii kitlede değil, daha çok Alevi- Bektaşî kitlede aranması gerektiğini düşünüyorum. Sünnilikten ve Şiilikten bir irfan çıkaramazsınız. Sünniliğin irfanla bağına tasavvufla kuracağız.

Sünniliği tasavvuf üzerinden temsil eden Nakşi damara baktığımızda zerre kadar irfanın izine rastlayamazsınız. Orada olsa olsa, ukalalık ve bilgiçlik taslamak vardır. Yani Sünni din adamlarında mürekkep yalamışlık görürsünüz. Orada kibir ve gurur, asık ve kızgın suratlılık çıkar. Tepeden bakan bir kendini beğenmişlik çıkar. Oysa öbür tarafta bir mütevazilik, bir kendini toprakla benzeştiren, bir alçak gönüllülük damarı çıkar. O bakımdan eğer bir Anadolu irfanı konusu açılacaksa, o konunun bu muhafazakar seçmeni tanımlayan bir üst kavram, bir ayırt edici özellik gibi kullanılan bir vasıf değil, Sünnilikte pek ilgisi olmayan, Sünniler tarafından asırlar boyu öteki olarak dışlanan ve tahkir edilen yapıların içerisinde aranması gerektiğini düşünüyorum. Ezilmemiş ve çiğnenmemiş insanların, derin acılar çekmemiş çilekeşlerin anlayış ve kavrayış, merhamet, şefkat ve vidan düzeyleri zayıf olur. Bunun aksine çile çekmiş insanlar, halden anlamada, vicdan sahibi olmada, merhamet ve şefkate yani tolerans ve hoşgörü olarak çok daha yüksek bir düzeye sahiptir.

Bu bakımdan bu bahsini ettiğimiz düşünce çevrelerinin irfan damarının daha güçlü olduğu ve “Anadolu İrfanı” tabirinin de onlara daha çok yakıştığını söylemek gerekir. Ümmi halkı istisna ederek söylüyorum. Sünnilik tarih boyunca her zaman devlet şemsiyesinin altında varlığını sürdürdüğü için vefa ve cefa konularına fazla alışkanlıkları ve irtibatları yoktur. Dolayısıyla ezilmişin halinden anlama düzeyleri çok düşüktür. İnsani tarafları zayıftır, merhamet tarafları zayıftır, vicdan ve erdem, iyilik ve güzellik tarafları da son derece zayıftır. Çünkü Sünni bir geleneğin içinde büyüdüm. Yani hafızlık ve okul hocalarımızın din anlatma tarzından, bir yanlış yaptığımızda nasıl davrandıklarından yani dini söylem üzerinden teyit etmek biçiminden hareketle gördüm ki, merhametli bir gelenek yok ortada. İnsaniyet damarı güçlü bir gelenekte irfan falan hak getire. Yok efendim derin kavrayış, feraset diye bir şey yoktur.

Bence olan şu: O sizin dediğiniz şeyde ahlak, dürüstlük, erdemden ziyade maslahatçılık, menfaatçılık ve çıkarıcılık ön plandadır. Bu süslü kavram, muhafazakar siyaset ehlinin ürettiği ve manipüle ettiği bir kavramdır. Genellikle istedikleri şey, kendi lehlerine siyasi sonuçları elde edince akla gelen ve bir övgü sıfatı olarak kullanılan boş bir kavramdır. Eğer bir irfan damarı aranacaksa, yani okumamış, yazmamış, okul görmemiş, mektep ve medrese görmemiş, ama hayatı, eşyayı, varlığı derinden okumuş, kavramış ve anlamış dolayısıyla öyle veciz öyle etkili öyle ilkeli bir şekilde ortaya koymuş ki, insanı hayretler içerisinde bırakıyor diyecek bir damar varsa, mesela Veysel’in türkülerini dinleyin. İşte bakın orada irfan’ı görürsünüz.

Ama bugün “Anadolu İrfanı” diyenler, Veysel’in sevdiklerini yakanların arkasında duranlardır. “Anadolu İrfanı” doğru olmayan bir kavram, politik bir kavram, manipüle edilen bir kavramdır. Yani Anadolu İrfanına inanan birisi değilim. Eğer bu irfanın içerisinde feraset ve basiretin yanı sıra güzel ahlak ve dürüstlük varsa, o dürüstlüğü ve o ahlakın, toplumsal düzlemde neye tekabül ettiğini örnekleriyle birileri bana gösterebilir. Fakat konu- komşu dost-ahbap ilişkileri yani insani münasebetler, bunlar söylenebilir.

Yani Anadolu İrfanı dediğiniz şey onun içinde bu vasıfları kastediyorsanız, buna siz Âlevisini de dahil edersiniz, Yahudisini de içine alırsınız, Süryanisi de, Ermenisini de, Rumunu da içine almak zorundasınız. Yani Mardin’e gittiğinizde, oradaki bir Süryani Hristiyanında müthiş bir misafirperverliğe şahit olursunuz. Dolayısıyla bu irfan sadece belli bir mezhebin, inancın ve meşrebin ürettiği bir şey değildir.

AKLI KULLANMA VE ATALARIN DİNİNİ SORGULAMA

Tefekkür etmeyi bilmeyen, tefekkür etmenin tanımını bilmeyen bir ümmet imanın da tanımını bilemez. Eğer ümmet tefekkür etmeyi bilmiyorsa, iman etmenin de ne olduğunu bilemez. Onun için bu ümmete dönün bakın, camilerde olan insanlara bir bakın, televizyon ekranlarında ahkam kesen din adamlarına ve onları dinleyen topluma ve kalabalıklara bir bakın. Onları ibret nazarıyla bir sorgulayın bakalım. Tefekkür etmek ve iman etmek nedir? Bir sorun bakalım. Fosilleşmiş atalarından kalan ezberlerinden başka bir şey söylemeyeceklerdir. Mezhepsel anlamda bizim halkımız yani bu ümmet yani ümmetin içinde bulunan din adamları, maalesef ümmeti geri zekalı sayarak ve aklıyla alay ederek “Sen düşünemezsin, sen anlamazsın, senin düşünmeye ihtiyacın yoktur, okumaya ve öğrenmeye ihtiyacın yoktur dayatmasıyla batıl itikadı ve uydurma fıkhi haplara dönüştürerek geri zekalı ve psikolojik bir hasta olarak gördükleri ümmete, “Aç ağzını, yum gözünü, sana atalarından kalan ve hak olan din budur” demişlerdir. Ümmet de hiç tezekkür etmeden ve sorgulamadan ağzını açarak ve gözünü kapatarak onlara iman etmiştir. “İslam’ın şartı beştir al” demişlerdir. Ümmet onu da alıp yutmuştur. “İmanın şartı altıdır al” onu da alıp yutmuştur. “Dinde otuz iki farz vardır yut” onu da sorgulamadan alıp yutmuştur.

Biraz zorladığın zaman “haydi elli dört farz vardır yut” demişler. Onu da alıp yutmuştur. Alıp yutmuştur ama hazımsızlık yapmıştır. Hazımsızlık yapınca da ne çıkmış biliyor musunuz?

Mesela: Bizim Şii ve Sünni toplumun gayri müslim toplumlara verdiği manzaranın en önünde kim vardır? Taliban, el Kâide, Boko Haram, Daiş, eş Şebap vardır. Yani iman eden toplumun dış dünyaya verdiği manzara ve bu manzaranın en önünde bulunanlar sırasıyla, Taliban, Dâiş ve Boko Haram değil mi? Bu ümmete ve bu coğrafyaya bakanlar ne görüyorlar? Kur’an ahlakını ve Allah Resullerinin örnekliklerini mi görüyorlar? Yoksa boynunda emperyalistlerin yularını taşıyan Daişin gariban ümmete vahşet ve dehşet salan liderlerini mi görüyorlar? Kız çocukları okulda okumasın diye onları okullardan uzaklaştırıyor ve dağa kaldırıyorlar. Dokuz ay on gün sonra kızların her birinden çocuklar doğuyor ve bunu şeriat için, din ve iman için, Allah ve Resulü için Müslümanlık için yapıyorlar.

Öyle değil mi? Bütün bunların sebebi nedir biliyor musunuz? Kur’an’ı bilmemek, ona itibar etmemek, vahşi barbarların uydurdukları rivayet ve ictihadlara iman etmek, vahyin kavramlarını, Nebi ve Resulün arasında bulunan farkları bilmemek ve dolayısıyla doğru olarak düşünmemekten kaynaklanıyor. Kur’an bilinmeyince yani Kur’an’ın kavramları, Nebi ve Resulün arasında bulunan farklar ortaya çıkmayınca doğru bir tefekkür, ilim ve imanda ortaya çıkmıyor. Doğru düşünmeyen ümmet sağlam bir ilim ve imana da erişemez. Bu yüzden Kur’an’ı anlamak, onun kavramlarını çözmek, üzerinde düşünmek gerçek salât ve zekat oluyor. Yani en önemli ve en büyük farz oluyor. İşte burada ümmet şunu başarmak zorundadır. Bu ümmet, atalarından kendisine miras kalan dini bırakmalıdır. Yani bu ümmet atalarından gelen rivayet ve mezhepleri atacak ve onları takip etmekten kurtulacaktır. Çünkü zulümden sonra insanlığın en büyük düşmanı ataları taklit etme hastalığıdır. (Bakara- 170; Mâide-104; Lokman-21) Peki bu âyetlere baktığımızda taklidi imanın yüce Allah’ın indinde bir geçerliliğinin olduğunu söyleyebilir miyiz?

Şunu gözden kaçırmayalım. Sağlam bir ilim ve tefekkür olmayınca geçerli bir imanı ve ihlası elde edemeyiz. Yani tezekkür ve müzakere alanımız Kur'an olması gerekiyor. Bu gerçeğin farkına varamazsak asla sağlam bir imanı ve bilinci elde edemeyiz.

Taklit, "kilâde" Arapça bir kelime olarak "boyunduruk" anlamına gelmektedir. Yani "boyuna takılan yular" demektir. Yüce Allah'ın özgür ve biricik olarak yarattığı insanoğluna köpek muamelesi yaparak, boynuna bir yular takıp sokakta gezdirmek demektir. Yani insanları Yüce Allah'ın fitrat dininden ve hanif İslamdan kopararak ümmeti ataların şirk ve hurafe rivayetlerine mahkum etmek demektir. Siz bunu nasıl caiz görüyorsunuz? İşte Yahudilik ve Hristiyanlık, Şiilik ve Sünnilik dediğimiz yani geleneksel din dediğimiz şey bundan başka bir şey değildir. Bütün Resuller sadece bununla mücadele etmiş, bu kafa ve mantıkla savaşmışlardır. Eğer Şii ve Sünni din adamları taklid-i iman'ı caiz olarak görmeselerdi, böyle ölümcül bir zehirlenme olmayacaktı. Dolayısıyla Yahudilik ve Hristiyanlık, Şiilik ve Sünnilik denildiği zaman organik ve orijinal yani İhlas yani dini Allah'a özel kılma olan İslam değil, atalarının yani beşeri yani taklidi bir iman akla gelecektir.

Fakat bütün bu yazdıklarımızın anlaşılması Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkların anlaşılması ve Kur'an kavramlarının ortaya çıkarılması ve çözülmesiyle ilgili bir durumdur. O halde gelin ataların rivayetlerini yani atalarınızdan size intikal eden taklidi imanı bir kenara bırakın. Yüce Allah indinde geçerli olan bir din ancak tahkik ile yani araştırılarak ortaya çıkarılan bir ilim ve imanla mümkün olur. İman edenler bütün dünyada Yahudi ve Hristiyanların boyunduruğu altında yaşıyor olmalarına rağmen, hâlâ dindar yetişen çocuklarına ilk önce ataların yani muhaddis ve müctehidlerine itaat ve teslimiyeti öğretiyor. Halbuki ilahi vahyin dininde yani kelime-i tevhid'in öğretilmesinde atalara itaat ve teslimiyet diye bir şey bulunmaz. Kelime-i tevhidin öğretilmesinde yani Kur'an'ın hidayetinde ataların dinine isyan ve inkar en önde gelen bir erdemdir. "Lâ ilâhe" "ilâh yoktur" muhaddis ve müctehidler ilâh değildirler, mezhep imamları birer ilah değildir.

Yani “la” derken, neyi reddediyoruz? Rivayet ve ictihatları, mezhep ve fırkaları reddediyoruz. İman, İslam, ihlas, takva, salât, hak, adalet, hidayet, hükmün Allah’a ait olması, şeriat, secde, rüku, ihsan gibi Kur’ani kavramlar tamamen bu gerçeği anlatırlar. Yani bu kavramlar ataların dinini reddetmekle ilgilidir. Bu kavramlar, aynen Nebi ve Resul gibi, Kur’an’dan bağımsız olarak değerlendirme altına alınamaz, bu kavramlara Kur’an’dan başka hiçbir kitapla varılamaz. Kur’an insanları bir hidayet üzerine İslam’a davet eder. (Yusuf-108)

Allah Resulü adına iftira uyduranlar bunu hangi sebeple yapmış olabilirler? Ümmetin ümmilerini geri zekalı görerek itikadı ve fıkhi birer uyuşturucu hap haline getirenler, dini ve dünyevi saltanatları sürsün diye bunu yaptılar. Ümmetin ümmileri de Kur’an’a karşı olan cehaletten ve duyarsızlıktan dolayı onlara kayıtsız şartsız iman ettiler. Kadınları sosyal hayattan, ilmi ve kültürel hayattan uzak tutmak için bunu yaptılar. Kadınları sadece birer şehvet ve cinsiyet objesi olarak kullansınlar diye bunu yaptılar. Atalarından gelen şirk dininin hakimiyeti devam etsin diye bunu yaptılar. İnsanlar üzerinde egemenlikleri sürsün diye bunu yaptılar. Son vahyin tarihinde rivayet ve ictihadlar üzerine inşa edilen fıkıh dini erkek egemen bir fıkıhtır. Bu dinde kadınlara yer yoktur.

Allah Resulünden sonra yani son vahyin tarihinde ilim ve fikirde kadınlara hiçbir özgürlük ve hak tanınmamıştır. Bizim kadınlarımız İslam dini hakkında en basit bir bilgiye sahip değildir. Bizim kadınlarımızın Kur’an’dan haberleri yoktur. Din adamlarının Kur’an’dan haberleri olmayınca kadınların nasıl haberleri olacaktır. Kayıtsız şartsız Kur’an’a dönülmedikçe bu ümmet iflah olmayacaktır. İnsanların her birinin karakteri farklıdır. Çünkü Yüce Allah bütün insanları biricik yaratmıştır ve onları teker teker fert fert kendine muhatap etmiştir. Din bireysel bir bir özelliğe sahiptir. Yüce Allah insanlardan biricikliklerini korumalarını ister.

Bir insan biricikliğini yani özgür iradesini nasıl korur? Kur’an’a iman ederek ve sadece kendine ait özgün fikirleriyle koruyabilir. Yani hiç kimsenin iradesine teslim olmayarak koruyabilir.

Eğer kendisine ait özel bir düşüncesi ve özgür aklı yoksa, içinde bulunduğu vakfın, derneğin, cemaatin, tarikatın, ve mezhebin ortak inancı ve fikri içinde kendi kimliğini kişiliğini, özgür iradesini, özgün fikirlerini kaybetmişse, robotlaşmış ve zombileşmiş demektir. Zombileşen ve robotlaşan insan da Pensilvanya'dan aldığı bir emirle Türkiye'nin içerisinde darbe ve katliam yapar. Adam prof olmuş, general olmuş fakat zombileşmiş, robotlaşmış meczubun teki olmuştur. Afyon yutuyor, hap yutuyor. İşte Karl Marx'ın "din afyondur" dediği budur. Marx bunu söylüyordu. Evet Marx doğru söylüyordu.

Din en zehirli bir mikrop en ölümcül bir zehir ve en tehlikeli bir uyuşturucudur, yani korkunç bir afyondur. Marx bunu Hristiyan dünyasının ruhanileri için söylemişti. Yani uydurma dinin adamları için bunu söylemişti. Marks bunu engizisyon için söylemişti. Ruhbanların dindarlığı için bunu söylemişti. Bizim cemaat ve tarikat önderleri için yani din adamları için yani muhaddis ve müctehidlerin insanları zombi yapan uydurma dinleri için bunu söylemişti. Yahudi, Hristiyan, Şii ve Sünni din adamları için bunu söylemişti. Biz Karl Marx'ın bu sözü İslam için söylediğini zannetmiştik veya bize böyle yansıtılmıştı.

Maalesef bugün iman edenlerin eline bulaşan altın tozu değil, kapkara bir kömürdür. İman edenlerin zihninde elmas mahkum, zift ve katran alabildiğine sınırsız bir kullanıma sahiptir. Bir anneden doğan çocukların hangisi birbirine benziyor? Hepsi birbirinden farklı, birbirinden farklı fizikleri, farklı simaları, farklı mizaçları, farklı ahlakları, hatta sesleri bile farklı farklıdır. Yani şunu demek istiyorum. Yüce Allah'ın icat ve sanatında fabrikasyon bir üretim mevcut değildir. Allah'ın yarattığı her şeyin özellikleri çeşitlidir yani kendine özel ve biriciktir. Sadece insanın yaratılışı değil, yer-yüzünde parmak izi diye bir şey vardır. Yaşayan bütün insanların parmak izleri birbirinden farklıdır. Dolayısıyla herkes biricik yani eşsiz yaratılmıştır. Herkesi biricik ve emsalsiz olarak yaratan Allah, onların biricikliklerini korumalarını ister. Yani her birimizin bir benliği bir kimliği bir onuru ve duyguları vardır.

Her birimizin özgün bir düşünce dünyası, bir tefekkürünün olmasını istiyor. Dolayısıyla iman edenlerin coğrafyasında hakim olan rivayet ve ictihat kültürü, siz buna mezhep dersiniz, cemaat ve tarikat kültürü dersiniz, her tarafta mebzül bir şekilde toplumun zihnini istila etmiştir. Bu inanç toplumu öyle bir hale getirmiştir ki, insanlar bir cemaat ve tarikeğin içine girmişse, o cemaatin ve tarikeğin kollektif aklına bir robot gibi teslim olmuştur. Artık cemaat ve mezhebe bağlı olan insanın özgün ve farklı bir fikre sahip olmasına hiçbir zaman fırsat verilmez. Bunların inancında şöyle şeytani bir inanç daha vardır. Hangi mezhep, cemaat ve tarikeğe bağlıysan kurtuluşun muhakkaktır ve şefaati elde etmen de garanti altına alınmıştır. Dolayısıyla ben bilincini, ben idrakini kimlik, kişilik ve şahsiyeti yok eden bir kültürün içerisinde yaşayan insanlar, benlik bilincine sahip olmayan insanlar, bencillikle benliği birbirine karıştıran insanlar, korkuyla ümit arasında ne yapacaklarını elbette bilemezler. Ama gerçekçi bir benlik bilincine sahip olan, kimliği ve kişiliği kendi ameli, ahlakı, alın teri ve emeğiyle elde etmiş olan insan korku ve ümit arasındaki hayatın dengesini güzel kurar. “Allah’ın eli cemaatin üzerindedir” gibi uydurmalarla, iman edenler, bireysel yani münferit yani onurlu ve özgür bir şahsiyete sahip olmaktan korkutulmuşlardır.

Mesela: Ehli Sünnetin fıkıh kaynaklarında “Elfâzı Küfür” diye bir bölüm vardır. Bu bölüm öyle hazin ve kahredici bir bölümdür ki, iman edenlerin akıl ve fikirlerine pranga vurmuş, düşünce ve özgürlük bakımından onları statik bir anlayışa mahkum etmiştir. Bu “Elfâzı Küfür” lânetine iman edenlerin akıl ve iradeleri dumura uğramış, düşünce ufukları son derece hareketsiz kalmıştır. Yani bu elfâzı küfür müessesesiyle neredeyse kafir yapmadıkları kimse kalmamıştır. Halbuki kafirlik böyle olunmaz. Kafirlik seçimlik bir olgudur. Yani inanç, ahlak ve karakterler ilgili bir durumdur. Dolayısıyla vahiy’den vazgeçersen, uydurma rivayetleri tek kaynak kabul eder ve insanları mezheplere mahkum edersen. İşte hakkın üzerini örten anlamında zalim ve kafir olursun. Küfür ümmi insanlarla ilgili bir şey değildir.

Ümmiler hiçbir zaman kafir ve müşrik olmazlar. Şirk ve küfür tamamen din adamlarıyla ilgili bir durumdur. İman ve küfür, ilim, şuur ve bilinçle ilgilidir. Kur'an'ın dininden uzaklaştırılan ümmi insanlar müşrik ve kafir olmazlar. Onlar gerçek anlamda mümin ve Müslüman da olmazlar. İslam'ın davet ettiği iman, her birimizin tek başına özgün bir kimlik ve kişilik sahibi olarak biricik olarak yaratmış olan yüce Allah'ın bu fitratını korumasıdır. İlahi vahiy, iman edenlere tevhid, adalet, merhamet, emri bil mâruf ve nehyi anilmünker öğretisini sunmaktadır.

Mâruf nedir? Mâruf, evrensel ahlak, fitrata uygun ve yatkın olan demektir. Hristiyanlar hayatı ikiye bölerler. Kutsal ve profan. Hristiyanların dindarlıkları sadece kilisededir.

Mesela: Hristiyanlar bir ikonu bir Meryem tasvirini, bir İsa tasvirini bulmadan ibadet edemezler. Yani evlerinde ibadet edeceklerse, mutlaka bir İsa köşesi, bir haç bulundururlar. Yoksa kiliseye giderler. Müslümanlar için böyle bir durum yoktur. Son vahiy olan Kur'an'a baktığımızda tevhid ve ihlasa sahip olduktan sonra bütün yeryüzü bir mescit bir ibadet yeridir. İnsanın yüce Allah'tan bağımsız olarak yaşadığı bir zaman ve mekan yoktur.

İnsanın gecesi ve gündüzü yüce Allah'a ibadet etmekle geçer. Müslümanların mabede ihtiyaçları yoktur. Mâbetler yani mescitler, insanların bir araya gelip salâti ikame etmek için imar ettikleri mekanlardır. Maksat belirli bir mekanda bir araya gelmek, dayanışma içinde bulunmak, soğuktan ve sıcaktan korunmak için mescitler yapılmıştır. Tâbi biz devasa, gösteriş amaçlı ve tamamen israf olan mâbetlerden söz etmiyoruz. Şu anda mâbetlerde icra edilen ritüellerin Kur'an'daki din ve ibadetle hiçbir ilgisi bulunmamaktadır. İslam dini mâbet dini değildir. İslam dini şölen, tören ve ritüel dini hiç değildir. Daha doğrusu ibadet, tören, şölen ve ritüel değildir. İbadet ve salât dediğimiz şey, kulluk bilincidir. Yani asıl ibadet, iman, zihin, fikir, hayat tarzı, güzel ahlak ve düşünceyle ilgili bir durumdur. İbadet iman ve ihlasla birlikte güzel ahlak demektir. İbadet bilinçli bir eylemdir.

Diğer bütün dinlerde olan ibadetler imanları gibi saçma sapan bir özelliğe sahipti. Kur'an'da var olan iman ve ihlas bilincine ulaşmayan insan maalesef korku ve ümit arasında kendi kimliğini ve kişiliğini bulamaz. Daima bir rozetin arkasında kalmaya mahkumdur. Adama kimliğini soruyorsun, “Hanefi Mezhebindenim” veya “Ehl-i Sünnet”im” diyor. Sanki İslam ve Kur'an diye bir şey duymamış gibi bir inanç ve anlayışa sahip olmuştur. Halbuki Allah ile kul arasında hiçbir mesafe yoktur. Dolayısıyla Allah ile kullar arasında indirilen vahiy yani kitap Resul haricinde hiçbir kaynak, güç ve kuvvet bulunmaz. Yüce Allah her an bizimle beraberdir. “... Nerede olursanız olun Allah sizinle beraberdir...” (Hadid-4)

Hayatta önemli olan bizim inancımızın ve zihnimizin kiminle beraber olduğudur. Kimlik ve kişiliğimiz, hayat ve aklımız kiminle beraberdir? Eğer biz böyle bir şuurun ve bilincin sahibi olursak, yüce Allah'ın her an bizi görüp gözetten bir yaratıcı olduğunun inancına ve idrakine varırsak, işte o zaman muttaki ve muhlis oluruz. Kilise ve Havralarda yapılan ibadetler bir şölen, tören, ritüel ve ayin havasındadır. Tevrat ve İncil'de akıl ve türevleri ile ilgili kavramlar bulunmaz. Yahudi ve Hristiyan ruhbanları aynen Şii ve Sünni ruhbanları gibi insanların akıl ve mantığına değil, duygularına hitap ederler. Çok ilginçtir, Kur'an'da akli kullanma, tefekkür ve tezekkürle ilgili yüzlerce âyet bulunmasına rağmen, Şii ve Sünnilerin kaynaklarında akli kullanma ve tefekkürle ilgili hiç bir konu ve bölüm yoktur.

Bu da onların Kur'an'a karşı ne kadar yabancı, kopuk ve uzak olduklarını gösteriyor. Mesela, ağlama duvarının önünde başlarına bir kipa takan Yahudiler sallanarak ve melodik bir şekilde sürekli olarak önlerindeki Tevrat'ı okurlar. Kâbenin yanında okunan Kur'an'ın bundan ne farkı var? Dindar Hristiyanlar kiliselerde ork eşliğinde ilahi okuyarak ayin ve ibadet yaparlar. Dolayısıyla dindar insanları duygularından yakalayarak sömürmeye çalışırlar. Halbuki son vahyin ilim ve akli kullanma ile ilgili olarak bir çok kavramı vardır. Kur'an'ın her altı âyetinden bir tanesi yani 6236 âyetten bir tanesi insanın entelektüel basamaklarında söz etmektedir.

Kur'an'da akıl kavramı tek başına geçmez yani aklın kullanılmış şekli ve türevleri geçer. Çünkü tek başına akıl önemli değildir. Akıl çalıştığı ve üretim yaptığı zaman değerlidir. Dolayısıyla aklın önünde duran, çalışmasını engelleyen ve ona karşı gelen hiç bir dinde ve kurumda hayır yoktur.

Mesela: Kur'an'ın anlaşılması için, tefekkür, tezekkür, tedebbür, nazar, şuur, basiret, tefekküh, rey, hıfz ve zaka gibi birçok kavram ve kelime vardır. Bir de yüce Allah'ın onu tasrif, tafsil, tefsir ve tebyin ettiğini de unutmayalım. 6236 âyetten 750 âyetinde doğrudan ilim kelimesi mevcuttur. Yani Kur'an'da insanın aklını kullanmasına dair farklı farklı düşünme basamakları vardır. Ve son vahiy, düşünmenin her biri için ayrı bir kelime kullanmaktadır.

Bugün içinde bulunduğumuz durumdan hoşnutsak, inancımızı ve geleneğimizi sorgulamaya gerek yok demektir. Eğer değilsek niçin bu durumda olduğumuzu araştırıp bulmak zorundayız. Acaba içinde bulunduğumuz acıklı durum Kur'an'i emir ve ilkelere mi yoksa geleneksel mezhepler dininin düşünce yapısından mı kaynaklanmaktadır. Bilimsel olarak bu sorunun cevabını ortaya koymamız gerekmektedir. Yani algılardan bilinçli olma aşamasına geçmek zorundayız. Bunun yolu da geleneğimizi Kur'an'ın ilim ve hikmetiyle sorgulamamızdan geçmektedir. Geçmişteki olayları tarih kitaplarından aktarmakla da kalamayız. Çünkü ilim adamın sorumluluğu, tarihi olayların sebep ve sonuçlarını tutarlı biçimde açıklamayı gerektirir. Biz yalnızca algılardan hareketle sebepler konusunda tutarlı tespitlerde bulunmak, bu yolla iman eden zihnin yeniden inşasına katkı sağlama sorumluluğunu taşıyoruz. Özellikle iman edenlerin duygularına değil, akıllarına hitap etmek zorundayız. Hanif İslam dininin insanlara hidayet olabilmesi için tek kaynak olan Kur'an'ın iman edenlerin akıyla buluşması gerekir. Sorunlarımızı çözmek için geleneğimizi iman ekseninde değil, ilim ve akıl ekseninde ele almak bir zorunluluktur. İlim zemini uzlaştırır, ihtilafları çözer, ilimsiz iman zemini çatıştırır daha bir çok ihtilafları ortaya çıkmasına neden olabilir.

Unutmamak gerekir ki insanlar bilgileri uğruna değil, inançları uğruna savaşırlar yani iman savaştırır, ilim barıştırır. Kur'an'ın tavsiyesi de ilim temeline dayanan imandır. Bunun için Kur'an, ilmi değil ilimsiz imanı eleştirmektedir. Dünyada ilimsiz imandan daha vahşi bir ahlak ve daha tehlikeli bir silah yoktur. İnsanın fitratından kaynaklanan üç temel alan vardır. Bunlar dini alan, ilmi alan ve siyasi alandır. Yüce Allah, bireyle sınırlı olan dini alan ilkelerini belirlemiş ve diğer iki alanı yani ilim ve siyasi alanları insan aklına, araştırmasına, geliştirmesine ve sorgulamasına bırakmıştır. İnsan, sosyal bir varlık olduğu için siyaset onun fitratında var olan önemli bir değerdir. Dinde tek otorite Allah yani indirilen vahiy iken, siyasette otorite seçme hakkına sahip olan bireylerin vekil tayin ettiği liderdir. Son vahyin tarihinde yozlaşmanın ne zaman ve nasıl başladığını doğru olarak ortaya koyamazsak bozulan din algısını düzeltme imkanını bulamayız.

Şii ve Sünni muhaddis ve müctehitler dini kaynakları çoğaltarak yani uydurma rivayetler yoluyla Nebi (a.s) ı dinde ikinci otorite sayarak İslam dininin kaynakları konusundaki düalistik bir yapıyı benimsemiş ve dinde büyük bir yozlaşmaya sebep olmuşlardır. Bu inanç Kur'an'dan bağımsız olarak yani vahye yabancı onlarca kaynak ortaya çıkarmıştır. Şii ve Sünni din adamlarının ortaya koydukları uygulamaları ve bu uygulama sonuçlarının Kur'an'ın ortaya koyduğu inanç ve ahlakla örtüşüp örtüşmediğini sorgulamak zorundayız. Aksi takdirde Kur'an'ın yüce Allah'tan gelmiş bir mesaj olması ve geldiği biçimiyle elimizde olmasını anlamsız hale getirmiş oluruz. Müslüman bireyin gelişmesinde değişmesinde ve yücelmesinde Kur'an'ın mesajının doğru olarak anlaşılması her şeyden çok daha önemlidir. Çünkü zihni inşa eden sağlam bilgi ve dini söylemdir. Son vahyin tarihinde iman eden bireyle Kur'an'ın arasına Mecusilerin, müşriklerin ve Yahudilerin geleneği girmiştir.

Kur'an'ın emirlerine uymakla geleneğe uymak birbirinin içine girmiş yani korkunç bir kavram kargaşası meydana gelmiştir. Kur'an'a mı yoksa geleneğe mi uymamız gerektiğine karar vermek zorundayız.

Kur'an'dan kesin olarak anladığımızı göre her birey doğrudan Yüce Allah'ın muhatabıdır ve her bireyin Kur'an'a uymasından daha önemli bir görevi bulunmamaktadır. Yüce Allah'ın insanlara tek hidayet rehberi olarak gönderdiği Kur'an'ın, siyasal zihnin değirmenine su taşıyan bir yoruma nasıl dönüştüğünü araştırmak zorundayız. Zira Şii ve Sünni zihin, yaşamın her alanını kendi çıkar ve menfaatine göre belirlemekte ve yönlendirmektedir. Hareket noktamız geleneğin mutlak doğru veya mutlak yanlış olduğu yolundaki bir yargı değil, sorunlarımızın nedenini tespit için sorgulama, inceleme ve müzakere etme sorumluluğudur. Bu sebeple inancımızın yani hayatımızın Kur'an'ın gösterdiği ilkelere uygun olup olmadığını sürekli kontrol etmemiz gerekir. Geçmişlerini doğru değerlendirmeyenlerin geleceklerini sağlam temeller üzerine inşa etmeleri mümkün değildir. Bugünkü siyasal, sosyal ve ekonomik çıkmazlarımızın arka planında doğru değerlendiremeyen ve sorgulanamayan, tam aksine kutsal kabul edilen geleneğimizin yattığını unutmamalıyız.

Gelenekçi Şii ve Sünni zihin, toplumsal algıdan hareketle geçmiş nesilleri kutsallaştırmakta ve idealleştirmektedir. Geleneksel mezhep dininde geçmişten ders alan bir yaklaşım yerine, geçmiş kutsayan bir zihin modeli gelişmiştir. Bu yapı rivayetler ve uydurma sünnet dininin ve siyasi hakimiyet bilinçaltının kurgusudur. Çünkü siyasi alanda gelenek ve gelenek içinde ortaya çıkan sembol liderler, hayatta olan lider açısından bir tehlike oluşturmaz, aksine yaşayan liderin işini kolaylaştırır. Bu sebeple siyasal zihin sürekli geçmiş kutsayan ve mazideki liderleri yücelten algıdan yana durmaktadır. Bu inanç biçimi yani siyasi zihin, İslam dinini sorunlu hale, iman edenleri de tarihin nesnesi durumuna getirmiştir. Kur'an'a bakmadan yani öz eleştiri yapmadan yanlışlarımızı düzeltme ve bu durumdan kurtulma imkanımız yoktur. Nebi (a.s) sonrası siyasi olayları inceleme altına almamızın sebebi, başlangıçta siyasi süreçle ilgili olumsuzlukların sonradan nasıl dini alana aktarıldığı ve mezhep kültürünün oluşum döneminde dini algıyı ve olguyu nasıl bozduğunu ortaya koymaktadır.

Bu anlamda dört halifenin devrini sorgulamanın zorluğunu biliyoruz. Bu konuda mukaddes bir cehalet ile karşı karşıyayız. Çünkü din ve devlet adamları “lâ yüs’el” yani sorumsuz birer rab ve ilah konumuna sokulmuştur. Yani bu derece Kur’an’dan uzak bir savrulma yaşanmıştır. Dolayısıyla Nebi (aleyhisselâm)ın vefat etmesiyle beraber cahiliyenin siyasi egemenliğiyle Kur’an’ın ortaya koyduğu evrensel insani değerler karşı karşıya gelmiştir. Bunu anlamadan sahabe dönemindeki siyasi olayları açıklamaya imkan yoktur. Kur’an’la barışan yani geleneğin güdümünden yakasını kurtarmış olan bir mümini şaşkınlığa ve hayrete düşecek en önemli konu, Nebi (a.s) in vefatından kısa bir süre sonra bir kısım sahabenin birbirini boğazlayacak yani binlerce Müslümanın ölümüne sebep olacak kadar siyasi çatışmalara girmiş olmalarıdır.

Siyasi endişe ve kaygıyı hayatın bir parçası olarak kabul etmenin bir sakıncası yoktur. Ancak günümüzde olduğu gibi hayatın tümüne siyasi gözlükle bakamayız. Kurtuluşu tamamen siyaset ve iktidar olmaya endekslemek Kur’an’sız ve ahlaksız bir anlayışın doğmasına sebep olacaktır. Artık siyasetten başka bir şeyden söz etmenin bir anlamı ve erdemi kalmayacaktır. Yani her şey siyasettir ve egemenlik kurmaktır. Tek kutsal siyasal hakimiyetin kesintisiz devam etmesi olacaktır. Siyasetin cazibesine kapılmak yani sadece iktidarı ele geçirmekle uğraşmak âhiret hesabının, Kur’an ilim ve ahlakının unutulmasına yol açacaktır. Eğer yönetici siyaset, hayatın tümünü kuşatırsa, sorun çözme yeteneğini ve niteliğini kaybeder. Kendisi çözülmesi gereken en büyük sorun haline gelecektir.

Bu durum, Nebi (a.s) dan sonra yani son vahyin tarihinde siyasi bilinçaltının dini tamamen rehin aldığıının kanıtıdır. Yani artık her şey iktidardır, hakim olmaktır, egemenlik kurmaktır, siyasal hakimiyettir. Bu anlayış sahiplerine göre dünyada bundan daha değerli ve kutsal bir şey yoktur. Egemenler ve yandaşları İslam adına mezhep hakimiyetini kurmaya çalışırken, ümmi halk yüce Allah’ın hakimiyetinin kurulduğuna iman etmektedir. Halbuki bu hakimiyette, Kur’an’ın anlaşılması, vahiy ahlakının hayata hakim olması, güzel ahlak gibi erdemlerden söz edilmeyecektir.

Çünkü iman edenlerin akli eksen kaymasına uğramıştır. Yani güzel ahlaktan, güzel yaşantıya doğru Kur'an'sız bir değişim yaşanmıştır. Dolayısıyla dine, ilme, ahlaka ve hayata siyasal zihin hakimiyet kurmuştur. Artık bütün çalışma, iktidarı ele geçirmek ve siyasal hakimiyet kurmakla ilgilidir. İlim adamlarının yapması gereken mevcudu anlamak ve açıklamak yani bu sonucu doğuran süreci incelemektir. Şii ve Sünni geçmişimizi temize çıkarmak için harcadığımız enerjiyi, bulunduğumuz yeri yani gerçeği anlamak için harcamamız durumunda, gelenekten kaynaklanan sorunlarımızı çözme olanağını bulacağımızdan kimsenin şüphesi olmasın.

Şii ve Sünni geçmişimizi temize çıkarma ideolojisi yani kurumsallaşmış rivayet ve mezhep cehaleti, tarihsel süreçleri anlamayı önleyen zihinsel engeller oluşturmuştur. Günümüzde iman edenlerin büyük çoğunluğu, dinsel sorumluluklarının Kur'an'ın indirilmesiyle değil de, tarihsel süreç içerisinde oluşmuş "mezhep ve fıkıh geleneği" ile ilgili olduğuna inanmaktadır. Maalesef bu inanç dini sorumluluğun yüce Allah'ın Kur'an'da apaçık olarak ortaya koyduğu ilkeler çerçevesinde olması gerektiğinin bilincinde bile değildir. (Zuhuruf-43,44) Evet en korkunç bir cehalet ki, ümmetin büyük çoğunluğu sadece Kur'an'dan sorumlu olduğunun farkında değildir. İslam dini bireyin inanç, ahlak ve hareketini esas almıştır.

Kur'an'ı dikkatli bir şekilde incelediğimizde yüce Allah'ın bireyi muhatap aldığını görürüz. Kur'an bireyin inanç, ahlak ve hayatının güzel olması için ona yol göstermektedir. Önemli olan bireyin kalitesini olumlu yönde geliştirmektir. Önemli olan bireyden topluma gitmektir. Yani esas değer bireydir. Halbuki siyasal inanç ve zihne göre tek başına birey bir değer ifade etmez. Mezhep geleneğine göre birey değerini toplumun üyesi olmasından alır. Görülüyor ki din ile siyasetin hareket noktaları birbirinden tamamen farklıdır. Siyasal zihin toplumdan bireye doğru yol alır. Şii ve Sünni din geleneği tam da bu siyasal yaklaşım doğrultusunda gelişmiştir. Gelenekler ancak bilgi ve sorgulama yoluyla değiştirilebilir. Geleneğe bağlı kalınarak değişimin ve gelişimin mümkün olmadığı herkes tarafından bilinen önemli bir gerçektir.

Çünkü değişim ve dönüşümün temelinde Kur'an, ilim ve akli kullanma vardır. Sahip olduğumuz rivayet ve mezheplerin siyasi geleneğimizde açtığı yaraları tedavi etmeye çalışmak, inanç geçmişimizin yazdığı "alın yazımızı" öğrenmeye çalışmaktır. Bu alın yazısını değiştirmek istiyorsak, geçmişteki hataların üzerini örtmek değil, bu hataların sebeplerini tespit etmek zorundayız. Rivayet ve mezhep geçmişimize entelektüel bir yolculuk yapmanın ve ulaşılan sonuçları da entelektüel muvahhit zihinlerle paylaşmanın yüce Allah'ın din adamlarına yüklediği büyük bir sorumluluktur. İşin doğrusu son vahyin tarihi konusunda sloganlarla hareket ederek "gaybı taşlama" akıllı bir yaklaşım değildir. Zandan değil, gerçeklerden hareketle delillerin bizi götürdüğü yere gitmek gerekmektedir. Önceliklerimizi ve amaçlarımızı açık bir biçimde ortaya koymamız gerekiyor. Amacımız Sünni ve Şii geleneğe sadakat göstermek değil, yalnız hakkı ve doğruyu ortaya koymak olmalıdır. Geleneğimizde ortaya çıkan sistematik düşünme yanlışları ve Kur'an'a aykırılıkları dahi sorgulayamayan cehl-i mürekkep bir rivayet ve mezhep zihni oluşturulmuştur.

Şu evrensel gerçeğin farkında olmalıyız. Toplumların bilinçaltını, o toplumların tarihleri oluşturur. Tarihsel olguları anlamak ve doğru değerlendirmek için de söz konusu olguların oluştuğu dönemlerin anatomisini incelemek gerekir. İman eden zihnin yeniden inşası için yeni bir dile ihtiyaç vardır. Çünkü yeni bir dil olmadan yeni bir zihin de meydana getiremeyiz. Şii ve Sünni geleneğe bağlılıkla da yeni bir dil oluşmaz. Şii ve Sünni toplumların dramları, sadece Kur'an'dan beslenen din adamlarını yetiştirmemekten kaynaklanmaktadır. Ümmet ancak entelektüel din adamlarını yetiştirdiğinde Kur'an'ın bu ümmetten beklediği görevi yerine getirecektir. Daha önce ortaya koyduğumuz gibi Kur'an'da insan birinci plandadır. Kur'an, bireye rehberlik etmekte ve ona yol göstermektedir. Fakat Nebi (aleyhisselam) dan sonra oluşan fıkıh ve mezhep geleneği insanı ikinci plana atmak şöyle dursun, onu tamamen yok saymıştır. Gerçek şu ki, din adamlarının gayretleriyle Kur'an muhatapsız kalmıştır.

İşin doğrusu mümin, Şii ve Sünni dininin geleneğine karşı onurunu korumak ve bu geleneği tüm yönleriyle yani siyasi ve ilmi açılardan sorgulamak zorundadır. Çünkü söz konusu geleneği sorgulamak hayati bir görevdir. Yani ölüm kalım savaşıdır. Bu geleneğin oluşmasını siyasi zihin öyle belirlemiştir ki birey, onurunu Müslüman olmasından dolayı değil, Şii ve Sünni toplumun bir üyesi olmasından kazanır. Halbuki Kur'an'a göre insan, onurunu sadece Allah'a teslim olmasından almaktadır.

Şii ve Sünni mezheplerin siyasi kültürünün oluşumu, Nebi (a.s) sonrasıyla ilgili bir durumdur. Nebi (a.s)'ın arkadaşlarını, bu dönem siyasi olaylarını ve bu olayların ileri gelenlerini Kur'an'ın gölgesinde incelemek zorundayız. Bazı sahabelere karşı olan saygımız, bizi doğruyu ortaya koymaktan alıkoymamalıdır. Aslında ilk hatalar siyasi alanda yapılmış ve daha sonra dini ve ilmi alanları içine almıştır. Demek istiyoruz ki uydurulan, ezberlenen ve bir yere kaydedilen hadislerle dinin inşası tamamen yanlış temellere oturtulmuştur. Bu yanlışlıklar sorgulanıp düzeltilecek yerde kutsanmış ve "Hulefa-i Râşidin" teorisi geliştirilerek Kur'an'a karşı karanlık bir cehaletle karşı karşıya kalınmıştır. Siyasal zihnin ürettiği sorunlar çözülmediğinden, bu sorunlar gittikçe genişlemiş ve en derin yerlere kök salmıştır.

Şii ve Sünni zihin sadece fosillere kulluk ettiğinden kurtuluşu geçmişinde aramaktadır. Üstelik de bunu ideal yani altın nesil ve asrı saadet söylemiyle kutsamaktadır. Mezhep cehaleti geçmişin karanlığında yürümeyi din ve iman zannetmektedir. Halbuki tek doğru yol Kur'an'ın gösterdiği hedefi gerçekleştirecek olan yoldan gitmektir. Bu da dünya hayatının güzelliğini ve ahiret yurdunun kurtuluşunu sağlayacak yegane yoldur. Aslında Kur'an'a göre iman eden bireyin dünyası da ahireti de kaliteli olmak zorundadır. Yüce Allah'ın, iman edenler için ahiretin daha güzel olacağını belirtmiş olması, bizim dünyayı hafife almamızı değil, dünyayı da ciddiye alarak sorumluluklarımızı yerine getirmemiz içindir. İnanç ve ahlakında dünyası güzel ve kaliteli olmayanın ahireti de güzel ve kaliteli olmaz. Yani bunlar birbirine bağlı olan şeylerdir.

Dolayısıyla bağlularını cehennemın mutfağına mahkum eden bir din âhirette onları cennette götüremez. Çünkü âhiret yurdu, dünya hayatının alternatifi değil, devamıdır. Geleneksel Şii ve Sünni zihni, ilkelerle değil, ayrıntılarla, nedenlerle değil, sonuçlarla hayatını ve zamanını israf etmektedir. Daha doğrusu mezheplerin yalan ve iftira ayrıntılarında boğulup kendini yok etmektedir. İman eden bireyi geliştirecek ve değiştirecek olan Kur'an'a gitme ve öz eleştiri yapma yerine duygularıyla hareket eden ve kusuru başkalarında arayan, tamamen siyasi düşünen ve bunu din sanan ve İslam'ın değerlerini aşındıran ve reaksiyoner Müslüman tipi ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla başkalarına sorumluluklarını anlatmaktan kendi sorumluluğunu yerine getirmeyi düşünemeyen bir ahlaka ve zihin yapısına mahkum olmuş bir durumdayız. Bu zihin yapısını mutlaka değiştirmek zorundayız. Geçmişteki olay ve olguları doğru değerlendirecek, dolaşık düğümleri çözebilecek ve geleceğe yol yöntem gösterebilecek hanif müslüman zihni inşa etmek zorundayız. Akıllı olmak akıl sahibi olmak değil, akıllı kullanmaktır. Akıllı kullanmayanlara Kur'an "süfaha" (Bakara-13,142) demektedir.

Çünkü Kur'an gibi bir kitabın muhatabı olabilmek ancak akıllı kullanan özgür zihinli bireyler için söz konusudur. Köle zihinli insanlar kendilerini Kur'an'a muhatap görme nimet ve özgürlüğünden mahrumdurlar. Zihinsel kölelikten kurtulmak bedensel kölelikten kurtulmaktan çok daha zordur. Çünkü köle ile efendi yani kurtulacak olan ile kurtacak güç aynı bataklığın içinde boğulmaktadır.

Kur'an, siyaset alanını ilgilendiren konularda hiç bir düzenleme getirmemiştir. Kur'an'ın bu tavrının sebebi, siyasi düzenlemeyi kendi zamanlarının sorun ve ihtiyaçlarına göre olgun akıl sahiplerinin yapması içindir. Siyasi yapı değişken ve dinamik olduğu için zaman mekan ve orfe göre farklılık arz edeceğinden belli bir zaman diliminde veya toplumda yapılan siyasi düzenleme evrensel olma niteliği taşımaz. Bundan dolayıdır ki Kur'an, siyasi alanı da kapsamına alacak, herkes tarafından benimsenebilecek, her zaman ve her yerde uygulanabilecek olan genel ilkelerle yetinmiştir.

Başka bir ifadeyle Kur'an'ın, siyasi eylemlerin kilometre taşlarını koyduğunu, diğer konuları da yaşadıkları zamana göre belirlemek üzere insanlara bıraktığını görmekteyiz. Genel olarak Kur'an'ın önerdiği siyasi sistem, adalet, özgürlük, eşitlik ve dayanışma ilkelerine dayanmaktadır. Kur'an'ın ortaya koyduğu bu esaslar, demokrasinin dayandığı hürriyet ve eşitlik prensipleri ile de paralellik arz eder. Bu konuda Muhammed İktal şu değerlendirmede bulunmaktadır. "Demokratik hükümet düzeni sadece İslam'ın ruhuna tamamıyla uygun olmakla kalmayıp, İslam dünyasında halen etkinliklerini göstermekte olan yeni güçler karşısında bir zaruret haline de gelmiştir." (İktal, İslam'da dini düşüncenin yeniden doğuşu, s- 213, Krş, Lipson Politika Biliminin Temel Sorunları s, 491) İslam'da hükmetme sisteminin temelini bireysel, siyasal, toplumsal ve inanç alanındaki özgürlükler oluşturmaktadır. Bu özgürlüklerin özüne dokunulamaz. (Kassımy The System of Government, s-101) Kur'an'a baktığımızda siyasi çalışmalara sınır oluşturacak şu ilkeleri çıkarabiliriz.

1-) Kur'an'da bildirilmemiş ve düzenlenmemiş hususların, yani siyaset ve dünya ile ilgili işlerde tarafların istişare ile sorunları çözmeleri (Âli İmran-159; Şura-38)

2-) Yöneticilerin kabiliyetli ve emin olanlardan seçilmesi yani kamu kurumlarının liyakatlı ve ehil kimselere verilmesi. (Nisa-58; Kasas-26)

3-) İktidarı elinde bulunduranların adaletle hükmetmesi, (Nisa-58; Mâide-8; Sâd-26)

4-) İdarecilerle halk arasında çıkan anlaşmazlıklarda, sorunların yargı tarafından çözüme kavuşması,

5-) Toplumda fikir özgürlüğünün sağlanarak her çeşit görüşün tartışılabileceği bir ortamın oluşturulması ve en güzel görüşün ortaya çıkmasının sağlanması, (Zümer-18) Bu ilkelere gayrimüslimler de itiraz etmezler. Bu durum, Kur'an'ın siyasi konulara bakış açısının esnekliğini, insanın bireysel ve toplumsal istek ve ihtiyaçlarına cevap verebilecek şekilde uygulanmasının mümkün olduğunu da açıkça ortaya koymaktadır.

Son vahiy'den anladığımızı göre, İslam dininde bir monarşi, bir oligarşi, bir müşterek saltanat hakimiyetinin meşru bir zemini yoktur. Yani İslam'da dünya ile ilgili sorunları çözmede şura dışında bir yönetim şekli ortaya konmamıştır. İslam'da önemli olan halkın refahının sağlanması ve adaletin egemen kılınmasıdır. Kur'an, siyasi idarede ayrıntıları zaman ve mekana göre ayarlanmak üzere iman edenlerin istişâresine bırakmıştır. İslam, siyasi yönetimi sınırlandırmadığı gibi, dini nitelik taşıyan hiç bir kurum ve kuruluş da ortaya koymamıştır. Bunun sebebi, İslam'ın siyasi hayata ilgisizliği değil, siyasi yapının doğasında bulunan dinamikliği ve değişkenliği dikkate almış olmasıdır. İslam, siyasi sürece şer gözle bakmaz. Hatta iman edenlerin, Kur'an'ın ön gördüğü tevhit, güzel ahlak, özgürlük, adalet ve kardeşlik ilkelerini gerçekleştirmek için meşru yolla siyasi iktidarı ellerinde bulundurmasını önerir. (Fazlurrahman, İslam, s. 3. Krş. Sosyal, Anayasanın Anlamı s. 152)

Bu yaklaşım tarzının ideolojik olduğu da düşünülebilir. Çünkü her dünya görüşü kendi taraftarlarını başkalarından üstün görmektedir. Bu durum bir dünya görüşü olmanın zorunlu sonucudur. Burada önemli bir konunun altını çizmekte yarar vardır. Kur'an'dan anladığımızı göre siyasi yönetim, teokratik yani Allah'a dayalı olmaz. Siyasi iktidar halka dayanmaktadır. İşin doğrusu "İktidarın temeli konusunda İslam'ın getirdiği en önemli yenilik budur.

(Devâlibi, İslam'da Devlet ve İktidar, s. 72 Krş-Zuhruf-54; Âli İmran- 159; Mâide-8)

Görülüyor ki, İslam'ın ilkeleri insanın tarihi tecrübesini de dikkate alan, onun beşeri istek ve ihtiyaçlarını karşılayabilecek daha iyi bir sisteme kavuşturmayı amaçlamaktadır. Bu ilkelerin insanın doğasına aykırı olması söz konusu değildir.

Kur'an'ın ön gördüğü siyasal sistem için zamanımızın deyimi ile hukuk sistemi ve adalet idaresi demek mümkündür. Kur'an yöneticilerden adalete riayet etmelerini istemektedir. (Mâide-8; Nisa-135) O halde Nebi (a.s) dan sonra ümmeti kimin idare edeceği ve idarenin şeklinin nasıl olacağı meselesi tamamen halka ait bir haktır. Nebi (a.s)

kendinden sonra iman edenlerin başına birini atamaması da başkanı seçme görevinin halka ait olduğunu kesin olarak ortaya koymaktadır.

Fakat Nebi (aleyhisselam) dan sonra ümmete ait olan bu hakkın ensar ve muhacirler tarafından önemsenmediği görülmektedir. Bunun sebebini de Nebi (a.s) ın arkadaşlarının ahlaki ve siyasi geleneklerinde aramak gerekmektedir. Nebi (a.s) vefat ettiği gün, arkadaşları arasında hakimiyet kavgasının başlamış olması dini ve ahlaki açıdan değil de, siyasi açıdan doğru, tutarlı ve olağan olarak karşılamamız, büyük önem arz etmektedir. Nebi (aleyhisselam)'ın vefat haberi duyulur duyulmaz, onun hastalığı sırasında değişik gruplarca hazırlandığını tahmin ettiğimiz, siyasi egemenliği ele geçirmeye yönelik tasarılar eyleme dönüştü. Çünkü Nebi (a.s) ın defin işlemi henüz yapılmadan iktidar mücadelesinin başlaması, bu işin daha önceden tasarlandığını ortaya koymaktadır.

İlk hareket ev sahibi yani Medineli Ensar arasında başladı. Beni Sâide Sakifesinde (çardağında) toplanarak iman edenlerin başına geçecek kişinin kendi kabilelerinden olması için fiili bir durum meydana getirdiler. Tarihi verilere göre Ensar bu konuda muhacirlerle danışma gereğini bile duymamıştı. Ancak Ensarın iki büyük kabilesi Evs ve Hazrec arasında cahiliye döneminden kalma rekabet, (Âli İmran-103) liderin Ensar'dan seçilmesini imkansız kılıyordu. Ensar'ın emir seçmek için toplandığını haber alan muhacirlerin ileri gelenlerinden Ebu Bekir ve Ömer, Ensar'dan da Ebu Ubeyde, Beni Sâide çardağına geldiler. Muhacirlerin temsilcileri geldikten sonra tartışmanın şekli değişti. Muhacirler adına katılanlar, hilafet konusunda asıl söz sahibinin kendileri olduğunu ileri sürerek konuya yeni bir boyut kazandırdılar.

Onlar Nebi (a.s.)'in Kureyş'ten olmasını gerekçe göstererek nebinin kurduğu devletin başına bir Kureyşlinin geçmesinin zorunluluğunu belirttiler. Daha sonraki tarihlerde Şia'nın din adamları, imameti siyasi bir mesele olmaktan çıkartarak bir iman meselesine soktular. Ehl-i Sünnetin ilk dört halifeyi, hilâfete geçiş sırasına göre fazilet derecelendirmesine tabi tutmasının temelinde de siyasi kana-

atlerin izlerini bulmak mümkündür. Hilafet meselesinde Şia'nın görüşlerine karşı çıkan Ehl-i Sünnet de aynı çelişkiye düşmüştür.

Şia, İmamet, velâyet ve masumiyet teorilerini geliştirirken, Ehl-i Sünnet de, hilâfet, biat ve icma kavramlarını tedavüle sokmuştur. Ehl-i Sünnet ümmetin hata ve günah üzerinde icma' etmeyeceğini yani bir araya gelmeyeceğini iddia ederken, Şia'nın din adamları on iki imamın hata etmeyeceklerini yani Resuller gibi masum olduklarını iddia etmiştir. Aralarındaki fark nitelik değil, nicelik farkıdır. Şia'nın da Ehl-i Sünnetin de inanç ve fikirleri baştan sona kadar Kur'an'ın ilkelerine aykırıdır. İtikadi mezheplerin ana ekollerinin Nebi (a.s) dan sonra iman edenlerin arasında meydana getirdikleri siyasi olaylarla ilgili büyük sorumlulukları vardır.

“Büyük günah meselesi, kader meselesi” gibi kavramları da bu siyasi hadiseler yönlendirmiştir. Hariciler de siyasi kanaatlerini iman alanına taşıdılar. Kendilerinin siyasi görüşlerini benimsemeyenlerin kafir olduklarına hükmettiler. Bu konuda o kadar ileri gittiler ki, gayri müslimlere gösterdikleri merhameti iman edenlerin kadın ve çocuklarından bile esirgiyorlardı. (İbni Kuteybe, Uyunu'l-Ahbar, 1,19) Hariciler, siyasi görüşlerine meşruluk kazandırmak için büyük günah meselesini ve bunun neticesi olarak da iman amel ilişkisini gündeme getirdiler. Onlar siyasi kanaatlerinin doğruluğunu bu ilişkilere dayanarak açıklama yolunu seçtiler. Diğer siyasi fırkalar da zamanla Haricilerin bu yönteminden etkilendiler. Her görüş sahibi, kendi görüşünün haklılığını ortaya koymak için Kur'an ve hadisten destek aradı. Özellikle hadislerin kayda geçmediği bir dönemde bu durum değişik inanç ve fikirlerin Nebi (a.s) alet edilerek yani hadis adı altında sünnetleşmesi sonucunu doğurdu. Başlangıçta iman edenler arasında siyasi nitelikte olan anlaşmazlıklar, daha sonra fikri ve dini şekillere bürünerek, İslam dininin inanç alanını ilgilendiren konular arasına girdi.

Sünnet adı altında rivayetlerin ve ictihadların üzerine yepyeni bir din inşa edildi. Yani rivayetler ve ictihadlar Kur'an'ın üzerinde bir değere ve yüceliğe sahip oldu. Dolayısıyla din adamları da yüce

Allah'a eşit kılınmış oldular. Hatta yüce Allah'ın üzerinde bir konum ve kudrete yükseltilmiş oldular.

Nebi (a.s.)'in arkadaşlarının iktidarda bulunduğu dönemde görüş ayrılıklarından dolayı, iman edenler arasında kanlı çatışmaların meydana gelmesi, Nebi (a.s) dan sonra siyasi sistemin güzel ahlak ve şura ile kurmaya muvaffak olamadıklarının en önemli delilidir. Son vahyin tarihinde büyük hizmeti geçen bu ilk neslin Nebi (a.s) dan sonra düştükleri siyasi çekişme ve çatışmayı normal ve meşru göstermek için geliştirilen ve sahabeleri eleştiri dışı tutan inanç ve fikirleri onaylamak erdemli bir hareket değildir. İman edenlerin arasında bulunan itikadi parçalanmanın kaynağını oluşturan sahabe devrini ve bu dönemde gelişen siyasi olayları ve onların sebeplerini doğru anlamadığımız zaman itikadi bölünmenin temelinde yatan ana sebepleri de anlamamış oluruz.

Bu durumda ümmet arasında var olan ve kökleri eskilere dayanan ayrılıklara nasıl son vereceğiz? Nebi (a.s.)'in arkadaşlarını eleştirmenin kafirlik, sapkınlık ve yoldan çıkma olduğunu, kitabı ve sünneti eleştirmek anlamına geldiğini iddia eden mezhepçi fikirlerin yüce Allahın kitabına aykırı düştüklerini bilmeliyiz. Nebi (a.s) a dayandırılan iftira bir rivayette “ashabın ümmetin en hayırlıları oldukları” bildirilmektedir. (Buhari, Câmiu's-Sahih 4,188,189) Aslında bu tür rivayetlerin son vahyin ilk neslini eleştirmeden kurtarmak için üretilmiş olduğu şüphe götürmeyen bir gerçektir. Yani Nebi (a.s) dan sonra iman edenler arasında şura ve güzel ahlak öncülüğünde siyasi bir düzen kuramayan ashabin hatalarını örtmek için Nebi (a.s) a istinaden “adil halifelige” ömür biçilmesini izah etmek mümkün değildir.

Dolayısıyla ashab döneminde gelişen siyasi olaylarla ilgili olarak Nebi (a.s) ı alet ederek normalleştirmek ve meşru göstermek ümmetin akıyla oynamak demektir. Kur'an ısrarla geleceği Allah'tan başkasının bilemeyeceğini açıklarken, (Ahkaf-9; Lokman-34; Âraf 188; 20, 72; Cin- 25,26) yalan ve iftiralarla geldikleri belli olan bir tür rivayetleri göstererek hüküm çıkarmak Kur'an'a ihanettir. Nebi

(a.s) a izafe edilen geleceğe ait rivayetlerin altında sahabe ve tabiin devrinde ortaya çıkan vahşet ve katliamlara mazeret arama amacının yattığını biliyoruz.

Dolayısıyla Kur'an'da görmediğimiz bir haberin doğru olmayacağı yönündeki âyetin doğru olduğunu kabul etmek imani bir zorunluluktur. (Mâide-101)

Nebi (a.s) döneminde yaşayanların yani yalnızca sahabe olduğu için haklı oldukları şeklinde bir inanç onlarca âyete aykırıdır. Çünkü Kur'an yanlış hareket ve olumsuz ahlaklarından dolayı bir çok âyette onları kınamaktadır. Nebi (a.s) ın arkadaşları kutsallaştırılınca tarihten daha çok dinin yani imanın bir parçası haline geldiler. Tarihsel olaylar ile Kur'an'ın getirdiği hanif İslam öğretisi karıştırılarak sahabelerin yapmış oldukları hatalar bile dinden sayılmıştır. Gerçek o ki: Durumun muğlak hale gelmesinin en önemli sebebini, İslam'ın ilk bağlularını ve onlara isnat edilen uydurma rivayetleri tamamen tenkit dışı bırakan zihniyette aramak icap ediyor. Kur'an'ın daha sonraki nesillere ulaştırılmasında bir halka durumunda olması gereken nesiller, dinin bir parçası ve Kur'an'ın anlaşılmasına bir ölçü durumuna getirildiler. Ölçü durumundaki nesiller arasında meydana gelen dramatik olaylara yorum bulmak için Nebi (a.s)'a atfedilen rivayetlerin gücüne sığınıldı. Hatta Kur'an'ın âyetleri bile tamamen uydurma rivayetlerin etkisinde yorumlandı.

Ashabın taht kavgası yüzünden değil de, kader gereği olarak birbirine düştüğü inancı geliştirildi. Halbuki çatışmaların gerisinde siyasi çıkar ve kabilecilik düşüncesi yatmaktaydı. İman edenler, yüce Allah'ın kitabına göre olayları çözecekleri yerde, olaylara meşruluk kazandırmak için Kur'an'dan boş yere destek aradılar. Kur'an'ın muhatabı olan akıl iman edenler arasında en tehlikeli rehber olarak kabul edildi. Halbuki vahiy ile akli birbirinden ayırmak mantıklı insanın kabul edeceği bir şey değildir. Vahiy dosdoğru yol iken, akıl o yolun üzerinde bulunan ışıktır. İslam dininin tek kaynağı olan Kur'an akla hitabı esas alan, her konuyu akla uygun olup olmamakla ölçen, akla daha yatkına, daha orta yolu tercih eden bir mesajdır.

Bu mesaja göre akli kullanmamak büyük bir suçtur. İşte âyetler “Şüphesiz, yeryüzünde yürüyen canlıların Allah katında en kötüsü, akıllarını kullanmayan sağırlar ve dilsizlerdir. (Enfal-22) “Allah’ın yasası olmadıkça, hiçbir kimse iman edemez.

Allah, azabı akıllarını kullanmayanlara üzerine indirir.” (Yunus-100) Ataların kutsanması ve taklit belası iman edenlerin onur ve özgürlüklerini yok etmiş ve hakkı görmeye engel olmuştur. Çünkü cahil mukallit kendisini Allah’ın kitabına muhatap ve muhtaç hissetmemektedir. Dolayısıyla iman edenlerin arasında ayrılıkların kökleşmesinin en büyük sebebi taklit hastalığıdır. Yani fosilleşmiş din adamlarına kulluk etmektir.

SURIYE MESELESİ

Bildiğiniz gibi son 15-20 gündür yer gök, içimiz dışımız Suriye oldu. Suriye’de Esad rejimi düştü. Yeni bir düzen kurulmak üzere. Kimileri bunun adına halk devrimi diyor. Türkiye’de, bilhassa iktidar çevrelerinde büyük bir zafer havası estiriliyor. Ama benim zihnimde bir takım sorular dolanıyor. Bu sorular üzerinden sizinle Suriye’de olup bitenlerle ilgili düşüncelerimi paylaşmak istiyorum. Açıkça itiraf etmeliyim ki, televizyonlarda gördüğünüz eli çubuklu arkadaşlar gibi uzman biri değilim. Yani sıradan bir vatandaşım. Etrafımda ne olup bitiyorsa, her vatandaş gibi benim de zihnimde bir takım fikirler ve düşünceler oluşmaktadır. Bunları sizinle paylaşmak istiyorum. Dediğim gibi, uluslararası ilişkiler uzmanı veya siyaset bilimci falan değilim. Ama sıradan bir vatandaş bir yurttaş olarak buradan bakınca Suriye’de ne görünüyor? Yani gördüklerimi, düşündüklerimi zihnimde dolaşan sorular eşliğinde dile getirmeye çalışacağım. Konuya şöyle girmek niyetindeyim. Suriye’de malın sahibi kim? diyeceksiniz ki, mal nedir?

Mal Suriye! Asırlardan beri Suriye, bir İstanbul, bir Roma, bir Kahire gibi, medeniyetin merkezi olmadı. Bilakis çok farklı devletlerin güç ve iktidarlarını birbirine kabul ettirme, bu savaşların mücadele alanı olageldi. Gassaniler, Bizans, İslam dönemi Emeviler, Abbasiler, Fatimiller, Karmatiler, aklınıza kim gelirse, Eyyübiler, Memlükler, Zengiler, Selçuklular ve nihayet Osmanlılar. Birinci

Dünya Savaşından bu zamana kadar geçen süreci de yani yakın tarihe ilişkin neler olup bittiğini biliyorsunuz. Osmanlı tarih sahnesinden çekildikten sonra, Ortadoğu'nun genelinde ve özel olarak Suriye'de bugün yaşananlara benzer olayların ardı arkası hiç kesilmedi. Bundan sonra da kesilmeyecek. Evet orası tarih boyunca bir ganimet alanı gibi oldu. Böyle bir muameleye maruz kaldı. O yüzden mal-meta dedim. Suriye'de malın sahibi kim? Birinci sorumuz bu olsun. Bununla başlayalım. Malın sahibi kim dendiğinde, önceden yani Esad'ın baas rejimi döneminde ve bu oğul Esat döneminde Suriye'nin toprak ağası yani malın sahibi Rusya idi, kahyası da İran gibi görünüyordu. Esad gitti, Rusya'nın ağalığı, İran'ın kahyalığı bitti. Nasıl bitti? sorusuna gelince, böyle rastlantı, tevafuk, tesadüf, denk gelme, spontan, kendi kendine gibi bir süreçte, durduk yere, birdenbire, bir olaylar serisi başladı. 12-13 güne kalmadan Suriye'de bütün her şey değişiverdi. Yok, böyle olmadı. Belli ki uzun zamandır bir projelendirme yapılmış, roller dağıtılmış, seçilecek olanlar seçilmiş, birilerine yol verilmiş, Esad'ın işi çoktan bitmiş ve sadece olaylar serisinin, dizisinin birbiri ardınca yaşanmasına sıra gelmiş.

Aynen böyle oldu. Neden dersiniz! Olanlardan hareketle geriye dönüp bakarsanız, Suriye'yi ele geçiren grupların birdenbire böyle bir fırsatı kollayıp, boşluğu yakalayıp, alana dalıp, sadece gaza basıp, yukarıdan aşağıya doğru yani İdlip'ten çıkıp, Şam'a 12 günde koşar adım gitmesinin kendiliğinden rastgele bir gelişme olmadığı anlaşılır. Çünkü malın asıl sahibine baktığımızda, mal sahibi el değiştirdi. Şimdiki mal sahibi hiç kuşkuyla mahal yok Amerika Birleşik Devletleridir. Kahyalık bu sefer galiba İsrail'e bırakılmış görünüyor, rol ona verilmiş. Bizim pozisyonumuza gelince, onu dilimin döndüğünce bu yazının ilerleyen safahatında anlatmayı düşünüyorum. Şimdi Suriye'de malın sahibi belli ki Amerika Birleşik Devletleri gibi görünüyor. Şartlar daha önceden olgunlaştırılmış, zemin hazırlanmış, ondan sonra da icra planına geçilmiştir.

Nasıl hazırlandı? İsrail'in birkaç aydır neler yaptığına bir bakalım. İran'ı, onunla bağlantılı olarak Hizbullah'ı, Hamas'ı nasıl etkisiz hale getirdi? Yani onların gücünü tamamen tüketti. Böylece

büyük ölçüde İran'ı devre dışı bıraktı. Rusya'ya gelince, Rusya belli ki hem Ukrayna'daki savaş, hem uluslararası güçlerle olan bir takım görüşmeler ve pazarlıklar neticesinde Esad'ı taşımanın maliyet itibariyle astarı yüzünden pahalıya geldiği ve kendisine hiçbir avantaj sağlamadığı anlaşılmıştır. Muhtemeldir ki, Suriye'de bulunan ve sıcak denize kapı olan üst bölgelerin muhafazası kaydıyla, en azından şimdilik hem buradan elimi çekiyorum diye onunla da anlaşma yapılmış, yapılmasa bile, Rusya'nın mukavemet gösterecek bir gücünün de kalmadığı anlaşılıyor.

O da devre dışı bırakıldıktan sonra sıra, güçsüz ve tek başına kalan Esad'ın işini bitirmeye gelmiş. Peki bu işi kime havale edeceksiniz? Yeni Zelanda'dan ya da Güney Amerika'dan buraya taşeron kuvvet getirmeye gerek yok. Veya bizzat sizin girmenize de hiç gerek yok. Kim var burada? Zamanında “Şam'ı kurtaralım, İslam'ı oraya hakim kılalım, Esad'ı yıkalım” diyen bir sürü grup var. Böyle “dini hassasiyetleri!!” pek yoğun, “cihatçı!!” Selefi namıyla bilinen, batı tarafından da terörist olarak ilan edilen bir dizi grup mevcuttur. Bu gruplardan birisi “Hey'et'u Tahrir-u Şam” diye biliniyor. Yani şimdi Ahmet eş Şârâ namı diğer Ebu Muhammed Golani yani Golanlı Ebu Muhammed künyesi ile tanınan zatın başında bulunduğu, Şam'ı özgürlüğüne kavuşturma kurulu denilen bir grup. Bu grup en Nusra'dan doğdu. En Nusra'nın daha gerisine gittiğimizde el-Kaide'yi görürüz yani grupların tamamı cihatçı! Selefi örgütler.

Evet ihale bunlara verilmiş ve bunlardan da bir takım sözler de alınmış. Yani biz sizi terörist olarak ilan ettik, bu ilanı geri çekmemizi gerektirecek bir takım beyanlarda bulunun, ılımlı olduğunuzu deklare edin. Kadın haklarına karışmayacağız deyin, burada ikinci bir Taliban tecrübesi yaşanmayacağına dair söz verin. Yani Muhammed Bin Selman'ın Suudi Arabistan'da yaptığı gibi modernleşme ile ilgili bazı şeyler söyleyin. Bu tarz görüntüler verin. Sözelimi arada bir, takım elbise de giyin, sakalınızı, tıraşınızı şu şekilde yapın, kılık kıyafeti böyle yapın, intikamcı olmayın falan, diyerek hem kendisine bu telkinlerde bulunmuş hem de bunun üzerinden Amerika'da ve Avrupa ülkelerinde çoktan piyar çalışmalarına başlanılmış. Evet bu

sırada İsrail’le ilgili özel olarak da bir parantez açılmış, “bu dostlarımızın yani şu anda Suriye’de kendisine kahyalık rolü verdiğimiz kahya olarak atadığımız İsrail’i de unutun. Onun şu anda kendi güvenliğine ilişkin yaptıklarına ve tasarruflarına ilişkin bir şey söylemeyin.”

Mesela: Şam’ın burnunun dibine kadar sokulmasına Golan tepelerini fiilen işgal etmesine dair “ne duydum, ne işittim, ne gördüm deyin” diye talimatlar verilmiş. Bu antlaşma neticesinde 12 günde Suriye’nin bir başından girildi öbür başından çıkıldı. Şam fethedildi! Şimdi durum bu. Malın sahibi Amerika Birleşik Devletleri. Evet ihale HTŞ’ye verilmiş, ihale verilen HTŞ şirketinin başındaki kişiye de Batı tarafından onaylanacak bir görev tevdi edilmiş, bunun piyar çalışmaları hem batıda bu kişiden bağımsız olarak yapılıyor, hem de bu kişiye yaptırılıyor. Şimdi şu an itibarıyla durum böyle gözüküyor. İsrail’e baktığımızda kahya dedik de, kahyalığı nereden anlaşılıyor? Adam hiç düşünmeden ve tereddüt etmeden Golan tepelerine girdi. Oradan tankları sürüp, Şam’ın burnunun dibine kadar geldi. HTŞ, İslam, Cihat ve İsrail’i yan yana düşündüğümüzde, HTŞ’nin, bütün gücüyle İsrail’e dalması gerekiyordu. Çıt yok, “bizim İsrail’le sorunumuz yok” dedi. Ne İlginç değil mi? Çok ilginç! Çünkü bu arkadaşlar ihaleyi alırken, “İsrail diye bir şeyin varlığını unutacaksınız” denmiş belli ki bunlara da, biz İsrail diye bir şey duymadık, bilmiyoruz, görmedik. Golan mı, öyle bir yer mi var?” havasındalar. Şimdi bize gelelim. Biz ne durumdayız? Evet biz de bu işin farkındaydık yani bundan haberdardık. Yandaş televizyonlar sürekli olarak sınır boylarını gösteriyor, bir gece ansızın gelebiliriz haberleri yapıyorlardı. Yani HTŞ’ye yol açıldığını ve Suriye’nin kısa bir süre içerisinde Esad’tan temizleneceğine dair bizim devletimizin de bilgisi olduğu net olarak anlaşılıyor.

Çünkü bugüne kadar sürecin safahatını takip ettiğimizde ve en son sayın İbrahim Kalın’ın Golani ile Şam Emevi Camisi’ndeki o sembolik namazını dikkate aldığımızda, en azından Türkiye’nin de bu Suriye masasının bir köşesinde oturduğu anlaşılıyor. İran’dan Hamaney’in sitem ve serzeniş içeren ifadesi de buna işaret ediyor.

Yani Suriye'nin düşmesinde komşu bir ülkenin de parmağı vardır denmesi. Evet bizde acayip bir şey yaşanıyor. Zafer havası, bu zafer havası, adı üstünde hava, gaz diyorum, hava diyorum. Çünkü o namazın Şam Emevi caminindeki namazın sembolik bir anlamı var. Bugün Suriye'de Esad'ı deviren gücün yanında yer aldık. Söz yerindeyse kopilot konumundayız yani yol haritasını pilota biz gösteriyoruz, HTŞ ye rehberliği biz yapıyoruz gibi bir hava veriliyor. Ama bu hava, bunun hava olup olmadığını gerçekten içinin dolu olup olmadığını zaman içinde öğreneceğiz. Ama şu an itibariyle bu zafer, biraz gaz, biraz hava görüntüsü veriyor. Neden dersiniz. Bu sembolik namazdan öte Türkiye burada ne kazandı sorusuna cevap aradığımızda henüz somut bir cevap bulunamıyor. Sadece bir zulüm, bir iktidar daha bitti. Aslında demokrasi ve insanlık adına bu bile başlı başına büyük bir kazanç sayılır.

Mesela: Göçmenler. İnsani bir kriz olarak önümüzde duruyor. Kimisine göre üç kimisine göre beş kimisine göre 7 milyon 10 milyon göçmen Suriyeli, Türkiye'de ikamet ediyor. Peki bunlar geri dönecek mi dönmeyecek mi? Evet Akşamdan sabaha niye dönmüyorlar? Cilvegözü sınır kapısında niye hareketlilik yok? diye oraya muhabir dikip sabah akşam oradan yayın yapmanın absürtlüğünün farkındayım ama belli ki, böyle seller halinde bir geri dönüş olacak gibi görünmüyor. Çünkü dünyadaki göç ve göçmen araştırmaları gösteriyor ki, ana vatanınızdan ayrılıp daha iyi bir seviyede yaşama imkanı bulduğunuz bir başka yerde yani o görece daha iyi yaşam imkanına kavuştuğunuz yerden sılaya geri dönüş pek yoğun bir talep görmüyor. Söz gelimi, Türkiye'den İsviçre'ye milyonlarca insan giderse, ilk fırsatta top yekün geri dönülmemesi gibi. Dolayısıyla Suriye'den gelenler de, İstanbul'da, Ankara'da, Antalya'da veyahut Anadolu'nun herhangi bir yerinde göreceği rahat, huzur, özgürlük, yani baskısız bir hayata kavuştukları ve iyi kötü bir düzen kurduklarında tekrar Suriye'ye geri dönüş gibi bir niyete sahip olmuyorlar. Belli ki bu geri dönüş umulduğu gibi olmayacak. Bunun da ötesinde ilginç olan şu ki, daha şimdiden Avrupa Birliği'nden temsilciler gelip gitmeye başladılar. Ne diye? Ya siz zaten gönüllü olarak belli bir para

karşılığında bu göçmenleri, bu çerçevede aldınız. Söz yerindeyse, bir bakıma mülteci kampı oldunuz.

Suriye’de de rejim yıkıldı şimdi geri dönüş başlayacak. Evet bizim bu İngiltere’de, Fransa’da Almanya’da, şurada burada, Avrupa Birliği ülkelerindeki göçmenleri de bu vesileyle size verelim. Siz gönderebildiğinizi gönderin. Kişi başı biner Euro’da verelim, olmaz mı? diye Ankara’ya gelip gitmeye başladılar. Görünen o ki, buradakilerin gitmesinden öte, Avrupa’daki göçmenlerin de bize gelmesi ve göçmen nüfusunun biraz daha artış göstermesi mümkün görünür. Bunun insani ve ahlaki yönden olumlu bir hareket olduğunu kabul etmek gerekiyor. Yani ben asla göçmenlere karşı gelmiyorum. Milyonlarca göçmeni ağırlayıp, misafir etmekle Türkiye onurlu bir hareket sergilemiştir. Peki Suriye’nin topraklarında yer sahibi mi olduk? Yani Halep’in plakasını kaç yapalım diyenler var ya, yok öyle kalkıp Osmanlı’ya dair böyle zengin hayaller kurarak fırsat bu fırsat, bu boşluktan yararlanarak biz de şu Halep’e kadar gitsek gibi bir imkan sanırım herhalde suriyenin bugünkü ağası ve malın sahibi buna pek müsaade etmeyecektir. Malın sahibinden öte, bu doğru ve etik bir hareket olmaz. Bunu anlamak için çok fazla öyle uzman uzman olmaya gerek yok burada bir kar var mı? Velez ki toprak sahibi olduk. Bugün PYD’nin YPG’nin kontrolünde bulunan ve aynı zamanda Amerikanın da üstleri bulunan araziye dikkate aldığınızda şimdi bizim Türkiye’nin muhtemel olarak kendi sınırlarına katacağı İdlip’ di Azez’ di bu gibi yerlerde ne petrol ve ne doğalgaz.

Yani böyle bir şey yok. Orta Anadolu’nun Kırşehir ve Nevşehir gibi kıraç araziye al kendi topraklarına kat. Halep’in belki tarihsel kültürel değeri olabilir. Bu gene sembolik bir değerdir. Ama galiba bize kalsa kalsa buralardan, işte yıkılmış yerlerin imarını yapmak evi barkı yıkılanların evini kurmak gibi bir hayır hasenat işi kalır. Yani zannedildiği kadar öyle büyük bir zafer falan bulunmuyor. Ama malın sahibine bakarsanız, çöreklediği yeri dikkate alırsanız, nerede petrol kuyusu varsa, orada bir ABD bayrağı var. Evet oraya kimleri koydu yerleştirdi. İşte PYD, YPG ve şemsiyesi SDG onlarla ilgili olarak da Türkiye’ye bir ihtar geçtiler. “Sakın bunlara

ilişmeyin, saldırmayın, saldırırsanız, biz bunları tolere edemeyiz. Kimden geldi bu uyarı? Malın sahibinden geldi. Amerika Birleşik devletlerinden geldi. Ve bu Suriye'nin parçalanması ve yırtılması ile birlikte, genellikle televizyonlarda gördüğümüz bu Deyrızorun üstüne doğru, bizim sınıra bitişik, o sarıya boyanmış alanda YPG ve PYD kuvvetleri var. Haydi malın sahibi kim sorusu üzerinden yürüyelim. Şayet biz isek, şayet bizim dediğimiz olduysa, zafer'e de ulaştıysak, bunun Şam Emevi Camii'nde namazını da kıldıysak, haydi bismillah, biz de dalalım şu sarı araziye, YPG, PYD bu boşluktan fırsat bilerek biz de burayı temizleyelim. Tıpkı İsrail'in Golan tepelerinden girip Şam'ın 25 kilometre yakınına gelmesi gibi. Biz de buraya girelim dümdüz edelim. Yapalım mı? Haydi yapalım bakalım. Ben de o zaman çıkıp büyük zaferi bağıra bağıra kutlayacağım. Yapma imkanı var mı? Yok. O zaman zafer kimin? Gerçek zafer kimin? Kim buradan kazançlı, kim buradan karlı çıktı? Bunu bir daha düşünün derim. Hava olarak zafer güzel. Türkiye'ye ne kazandırdı? Yeri gelmişken onu söyleyeyim. Henüz hiçbir şey kazan-dırmadı. Ama siyasi iktidara ciddi bir şey kazandırdı. Zaten onlar için en önemli şey buydu.

Ve bütün bu sevinç ve kutlamaların tek sebebi budur. Aslında siyasi iktidarın hikayesi bitmişti. Bittiği için anayasaya şöyle takla attırsak, böyle değiştirsek, Mehmet Uçum'un son beyanlarına bakın, şöyle bir hakkı daha var, böyle bir istisna seçimde olabilir, şöyle de bilmem nereden geçebilir. Yani horoza yumurta yumurtlatmak misali, işler peşinde koşarak, Sayın Cumhurbaşkanını bir kere daha seçtirebilir miyiz hesabını yapıyordu. Yani ancak bu yollara başvurarak, buna tevessül ederek gerçekleştirebilirdi. Niye çünkü hikaye kalmamıştı. Sayın Cumhurbaşkanının ve iktidardaki AK Parti'nin hikayesi bitmişti. Anlatacak hikaye yoktu. Bir seçimlik hikaye bile kalmamıştı. Şimdi çok güzel bir hikaye çıktı. Büyük bir hikaye çıktı. Buradan ne teşkilat dizileri çekilir, ne kurtlar vadeleri çekilir, ne diriliş Ertuğrul ve kuruluş Osman çekilir. Yani buradan çok hikaye çıkar. Buradan birkaç seçim daha kazanılır. Şöyle söyleyeyim. Suriye yeniden bir tepe taklak olmaz, bu zafer bizim

başımıza geçmezse, yani bu HTŞ üzerinden yeniden bir kıyamet kopmazsa, siyasi iktidar bu hikayeyi beleşten cebine koydu sayılır.

Bu hikaye en az bir seçim daha kazandırır. Ebedi billahlık bir Cumhurbaşkanlığı imkanı da sağlayabilir. Çünkü gaz ve hava bu memlekette gerçeklerden çok daha kıymetli bir şey gibi algılanır. Şu anda bir zafer gazı bir zafer havası var. Bu hava büyük hikaye yarattı. Bu hikayede en azından önümüzdeki seçimde mevcut siyasi iktidara yeniden bir iktidar garantisi verebilir. Yani şartlar bugünkü gibi olduğu takdirde. Ama Suriye'nin parçalanmış haline baktığımızda, yarın bu yırtıklar, bu parçalar arasında güç çatışması, güç kapışması mümkündür. Kuvvetle mümkün ve muhtemel görünmektedir. Bunun neticesi Suriye'de yeniden bir kaos meydana gelebilir. Buradan bizim başımıza da bir takım kabaklar patlayabilir. Ben bu gibi ortamları yani şu anda Suriye'deki durum yani HTŞ kendi içindeki parçalı yapılar, PYD, YPG, işte beri tarafta sahil bandında, Lazkiye civarında Nusayriler, aşağıdan kısmen Dürziler ve bu Sünniler içinde yani HTŞ içerisindeki şeriat algısındaki anlayış farklılıkları falan filan dikkate alındığında, yakın vadede muhtemel gelişecek olaylar dizisini, kovboy filmdeki banka soygunu gibi bir olaya benziyor. Çete, banka soygununu gerçekleştirdikten sonra, bazı üyeler paranın tamamını tek elde tutup diğerlerini aradan çıkarmak için fırsat kollamaya ve planlar yapmaya başladılar.

Şu anda bu metaforu kullanayım. Bir çete bankayı soydu, şu anda para ellerinde, ama para henüz bölüşülmedi. Yani daha onun keyfi, mutluluğu ve sarhoşluğu yaşanıyor. Yani büyük bir başarı havası esiyor. Fakat sular durulup sakin bir yere geldiğinde ilk iş kovboy filmlerinde gördüğümüz, bu parayı ben niye bu çetenin diğer üyeleriyle paylaşayım ki, deyip herkes birbirini kollayarak, birbirinin hakkından gelme ve sonuçta parayı tek başına kaldırıp gitme moduna giriliyor. Suriye'deki bu parçalı yapının yakın vadede böyle bir duruma evrilme ihtimali mümkün görünüyor. HTŞ'nin batı nazarında kendini tezkiye etme çabası. Yani ben Afganistan'daki Talibânî gibi bir sistemi Suriye halkına dikte etmeyeceğim, bunu taahhut ediyorum. Biz değiştik, gömlek değiştirdik gibi

çıkışları Amerika Birleşik Devletleri ve Batı ülkeleri sürekli bunların üzerinde aynen dediğiniz gibi davranacaksınız, bu vaatlerinizden caymayacaksınız, ılımlı ve modern, İslam'ın güler yüzünü temsil edeceksiniz diye sürekli gelip gidip başlarında böyle dururlarsa, bu vaatlerini yerine getirirler.

Ama bence Amerika Birleşik Devletlerinin de, İsrail'in de, Avrupa ülkelerinin de, bu HTŞ'nin ne menem bir İslam modelini buraya uygulayacağı konusunda çok da umurlarında olduğunu sanmıyorum. Onlar için esas olan İsrail'in güvenliğini tehdit etmemek, Amerika'nın Suriye'deki çıkarlarına hanel getirmemek, onların talimatlarını bilfiil yerine getirme koşuluyla, siz ister Taliban gibi bir şeriat uygulayın, ister kadınları kamusal alandan dışlayın, ahlak polisi uygulaması başlatın, isterseniz Esad'ın Şam'daki cezaevi gibi bir cezaevi kurun, kendinize göre suçlu bulduğunuzu o şekilde cezalandırıp, cezaevlerine tıkmın, yani dininizin katı halini hayata geçirin, bizi çok da ırgalayan bir mesele değildir. Bizi ırgalayan mesele Suriye üzerindeki hükmümüzü, bizim çıkarlarımızı koşulsuz olarak uyacağınıza, bunlara karşı çıkmayacağınıza, taahhüdünüzü görelim. Ama siz söylem ve retorik düzeyinde biraz da böyle kılık kıyafete bir çeki düzen verin bu korkutucu giyim ve kuşamlarınız, tavır ve tarzlarınızdan bir müddet vazgeçin. Biz de sizi 2013'te terör listesine yazmıştık, oradan çıkartalım. Bak bunlar değişmişler diye dünyaya duyuralım. Ve bu tiyatroyu bu şekilde oynayalım. Amerika Birleşik Devletleri'nin HTŞ beklentisi İslam'ın o yorumu, bu yorumu burada şeriat uygulanmış, uygulanmamış umurlarında değildir. Peki bunlar gerçekten İslam'ı birdenbire, yeniden yorumlamış, son derece akılcı bir bakış açısıyla yani HTŞ'nin başındaki adam, birdenbire Fazlurrahmanı okumuş, Nümeysi rejimi tarafından zamanında katledilmiş olan Mahmut Muhammed Taha'yı okumuş, yok efendim diyelim Hasan Hanefi'yi okumuş, böyle birdenbire İslam'ın modern ve yenilikçi çehresini uygulamaya koymuş veya böyle bir İslamı yeniden anlamış, yorumlamış, modern olmuş mu diyeceğiz.

Yok böyle bir aydınlanma yaşamış falan değil. Burada radikal, Selefi, cihatçı! izlenimini silmek, kendisini terör listesinden

çıkarmak dolayısıyla Avrupa ile birlikte kendi piyar çalışmasını yapmak, biz gömlek değiştirdik diye dünyaya duyurmak, böylece kendisini örgütünü ve Suriyedeki taşeronluğunu ABD ve Batı dünyasının nazarında görünürde meşru olmak, hepsi bu. Bu bir tiyatro. Umarım bu tiyatro değildir. Yarın göreceksiniz Taliban gibi uygulamalar başlayacak. Peki Avrupa bundan rahatsız mı olacak? Olmayacak. ABD ve Avrupa tek bir şeyden rahatsız olur. Oradaki çıkarlarının zedelenmesi ve İsrail'in güvenliğinin tehdit edilmesi. Bu iki koşul durduğu sürece ve bunlarla ilgili bir rahatsızlık bulunmadığı sürece HTŞ ister kanırta kanırta dinini uygulasin, ister dinini kaldırıp Budizm'i getirsin önemli değildir. Ama benim kanaatim o ki, bunlar giderek sertleşecekler ve Afganistan Talibanını andıran bir din modeli meydana getirecekler. Yani yine bir toplumsal stres yaratacaktır. Çünkü Suriye Baas rejimi tecrübesi içerisinde oldukça seküler bir toplum yarattı. Zaten Nusayrilerin dinle falan çok ilgileri yoktur. Onlar için mezheplerin şeriatı zulüm demek. Suriyenin Sünni halkının da önemli bir kesimi Seküler yaşayan Müslümanlardan oluşuyor. Dolayısıyla orada böyle İslam'ın biraz katı halinin uygulanması söz konusu olduğunda bizatihi HTŞ iktidarının orada yeniden bir toplumsal gerginliğe mahal vereceğini söylemek kehanet olmaz diye düşünüyorum. Şimdilik hava bulanık, sular bulanık her şey flu. Bizim zafer havası, adı üstünde hava ve gaz, yani bizim henüz kazandığımız bir şey yok. Malın sahibi belli, Suriyenin ağası belli kahyası da belli. Bize de kenardan kıyıdan, masada az çok olma durumumuz verildi gibi, ama bu bize kazanç mı getirecek kayıp mı getirecek göreceğiz. Evet masada olmanın belki görece avantajı var ama Suriye'de yarın patlak verecek sıkıntıların Türkiye'nin hanesine yazılma ihtimali de çok yüksek.

Bekleyelim görelim.